UN CAZ OMAR YUSSEF

UN MORMÂNT ÎN GAZA

Matt Beynon Rees

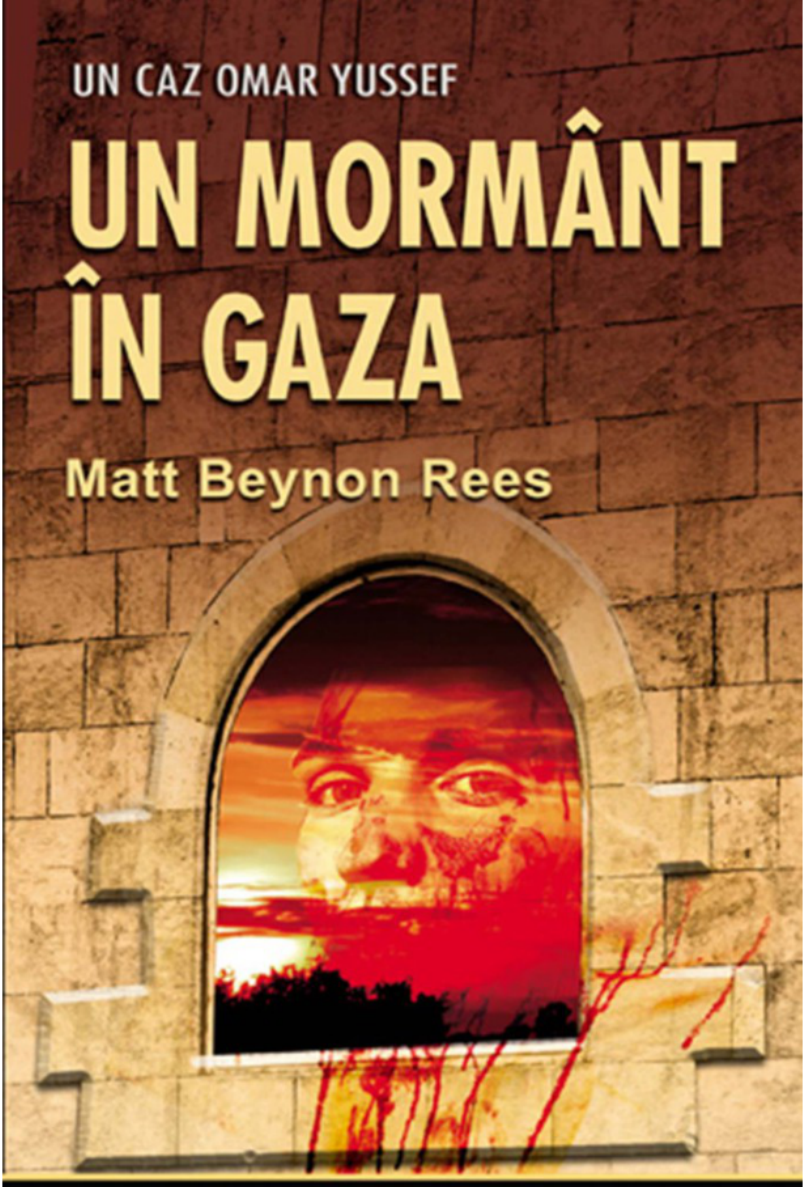

NICULESCU

Matt Beynon Rees

Un mormânt în Gaza

Traducere din limba engleză şi note de
Mihaela-Magdalena Dumitru

Editura NICULESCU
2013

NICULESCU

© 2008 by Matt Beynon Rees
Titlu original: *A Grave in Gaza*

Pentru ediţia în limba română:
© Editura NICULESCU, 2013

Adresa: Bd. Regiei 6D
060204 – Bucureşti, România
Comenzi: (+40)21-312.97.82
Fax: (+40)21-312.97.83
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

Coperta: Carmen Lucaci

ISBN ePub: 978-973-748-758-2
ISBN PDF: 978-973-748-598-4
ISBN Print: 978-973-748-475-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Jamil Hamad

Toate crimele din această carte pornesc de la evenimente reale, petrecute în Gaza. Deşi anumite nume şi împrejurări au fost schimbate, criminalii au ucis în modul descris aici, iar realitatea morţii rămâne neschimbată.

Fâșia Gaza
3 km
Puncte de trecere a frontierei
Erez: punct de control la granița între Fâșia Gaza și Israel
Marea Mediterană
Orașul Gaza
Deir El-Balah
Șoseaua Saladin
ISRAEL
Rafah
EGIPT
Liban
Siria
Cisiordania
Gaza
Iordania
Egipt
75 km
Hartă realizată de Joe Lertola

Capitolul 1

În timp ce Omar Yussef străbătea gangul, roiuri de muşte au părăsit toaletele înfundate pentru a-l putea cerceta mai atent. Nu după multă vreme, însă, mizeria din latrine le-a ademenit înapoi şi doar o mică escortă zumzăitoare l-a condus pe drumul înăbuşitor spre Gaza.

Gangul era larg şi pustiu, bântuit de prezenţa miilor de oameni care îl traversează în silă de două ori pe zi. Pereţii, de un gri îmbâcsit, fuseseră odinioară văruiţi, dar acum erau pătaţi până la nivelul umărului de atingerea soioasă a muncitorilor care se îngrămădesc pe-acolo dis-de-dimineaţă, ca să ajungă pe şantierele de construcţii din Israel. Soarele dimineţii, bolnăvicios, de culoarea urinei, se strecura pe sub acoperişul înalt de tablă. Aerul era pâclos şi fetid, dând locului un aspect respingător.

Omar Yussef se străduia să înainteze, târşâindu-şi mocasinii liliachii pe betonul accidentat şi sprijinindu-şi geanta de voiaj pe genunchi la fiecare pas. Şi-a dus dosul palmei la nas, încercând să acopere duhoarea cu mirosul suav de colonie franţuzească.

Magnus Wallender păşea pe lângă el. La cei patruzeci de ani ai săi, suedezul era cu şaisprezece ani mai tânăr decât Omar Yussef şi cu şapte-opt centimetri mai înalt, având aproape un metru optzeci. Avea părul ondulat, blond-cenuşiu, şi o barbă spălăcită, tunsă foarte scurt. Purta pantaloni largi, kaki, o cămaşă albastră, bine călcată, şi ochelari eleganţi, dreptunghiulari, cu ramă de baga.

— O, doamne! a exclamat el, ridicând o sprânceană palidă la vederea băltoacei pestilenţiale din faţa toaletelor.

— Mirosul Fâşiei Gaza, a spus Omar Yussef.

Wallender a zâmbit şi s-a întors către el.

— Nu vrei să te ajut să duci geanta?

Suedezul încerca să se arate binevoitor, dar lui Omar Yussef îi era ciudă că se vedea cu atâta uşurinţă cât de greu îi era să îşi care bagajul pe căldura aceea insuportabilă. Dacă ar fi fost un altul, l-ar fi pus la punct, dar

Wallender îi era şef. *Mâna pe care nu o poţi muşca trebuie sărutată*, şi-a zis el în gând.

— Mulţumesc, Magnus, dar mă descurc, i-a răspuns.

Un ofiţer palestinian stătea în spatele unui birou vechi, la umbra zidului murdar al gangului, în spatele unei bariere rotitoare care scârţâia şi a unui balot înalt de sârmă ghimpată. Când l-a văzut pe Omar Yussef apropiindu-se însoţit de un străin, s-a îndreptat în scaun, pregătit să prelucreze oaspeţi atât de importanţi. A întins mâna pentru a apuca portofelul din plastic verde care conţinea actul de identitate al lui Omar Yussef şi paşaportul grena al lui Wallender. Ofiţerul a examinat pagina cu fotografia din paşaport.

— Domnul Magnus? a întrebat el.

Wallender a încuviinţat din cap, zâmbind.

— Bine aţi venit, a murmurat ofiţerul în engleză. Ce vă aduce în Gaza?

— Lucrez pentru oficiul din Ierusalim al Agenţiei de Ajutor şi Muncă a Naţiunilor Unite, a spus Wallender. Inspectăm şcolile ONU aflate în taberele de refugiaţi din Gaza, a continuat, făcând un gest către Omar Yussef. Colegul meu este director la una dintre şcolile noastre din Betleem.

Ofiţerul a dat din cap aprobator, cu toate că Omar Yussef era convins că engleza acestuia nu se ridica la nivelul explicaţiei date de Wallender. Omar Yussef a observat că ofiţerul notase greşit numele suedezului în carnetul mare cu colţurile îndoite, aflat pe masă.

— De când nu aţi mai fost în Gaza, *ustaz*? l-a întrebat ofiţerul pe Omar Yussef.

— De douăzeci de ani, fiule. Nu este uşor să obţii permisul.

— O să observaţi nişte schimbări în Gaza.

— Şi Gaza o să observe nişte schimbări la mine, a spus el şi a râs scurt, deşi, judecând după sunetul scos, părea că se pregăteşte mai degrabă să expectoreze. Ultima dată când am fost în Gaza aveam un păr frumos, creţ, şi puteam să îmi duc bagajul fără să transpir.

Ofiţerul a rânjit. Şi-a trecut privirile de la actul de identitate la chipul lui Omar Yussef, iar zâmbetul i-a şovăit, trădându-i tulburarea politicoasă. Oare este surprins să descopere că sunt mai tânăr decât par? s-a întrebat Omar Yussef. Cu o înălţime sub medie, Omar Yussef părea chiar mai scund, deoarece umerii îi erau căzuţi, ca ai unui bătrân. Avea părul alb, pete de ficat pe scalpul golaş, iar mustaţa sa ferchezuită era cenuşie.

— Cel puţin ai mintea întreagă, unchiule, a spus ofiţerul, înapoindu-i actul de identitate. Spre deosebire de Gaza.

Wallender a ieşit din umbra gangului şi şi-a întins oasele, privind în bătaia soarelui.

— Ne întâlnim aici cu ofiţerul de securitate ONU pentru Gaza, a zis el. Un tip pe nume James Cree. Mi s-a spus că este scoţian.

Omar Yussef s-a apropiat de el.

— Un ofiţer de securitate?

— Se pare că este cam periculos să te plimbi prin Gaza, a spus Wallender râzând.

Taximetriştii leneveau la umbra postului de poliţie alcătuit dintr-o singură încăpere. Câţiva dintre ei s-au apropiat, adresându-le un bun venit oarecum interesat şi făcând semn spre maşinile lor galbene, hârbuite. Din umbra postului de poliţie şi-a făcut apariţia un bărbat slab, pleşuv, cu ochii aţintiţi la telefonul său mobil. Avea aproape doi metri, iar faţa şi scalpul îi erau înroşite de soare.

— Aş spune că acela este domnul Cree al nostru, nu crezi? a întrebat Wallender. Pare chiar mai străin decât mine. Ceea ce este o reuşită impresionantă.

James Cree şi-a băgat telefonul în buzunarul de la pieptul cămăşii cu mânecă lungă. Chipul său ars de soare era catifelat şi rotunjit, ca un ou ochi pe o farfurie. Avea ochi de o nuanţă delicată de albastru şi purta o mustaţă roşcată, mai subţire decât degetul mic de la mână. Membrele îi erau lungi şi zvelte, aducând cu cele ale unui alergător de cursă lungă.

Wallender a dat mâna cu Cree.

— Acesta este colegul nostru, Omar Yussef, directorul Şcolii de fete din tabăra de refugiaţi din Dehaisha, a spus el. Am avut mare noroc să obţin pentru el un permis de liberă trecere de la israelieni, ca să mă poată însoţi în inspecţie.

Scoţianul s-a aplecat pentru a da mâna cu Omar Yussef. Acesta se simţea mic, greoi şi burduhănos în faţa bărbatului înalt şi slab.

— Domnul Wallender vă plimbă prin cele mai frumoase locuri, a spus Cree cu asprime, abia mişcându-şi buzele.

Wallender s-a întins ca să îl bată pe Cree pe spate şi s-a îndreptat râzând spre Chevroletul Suburban alb cu însemnele ONU, care a ieşit din parcare pentru a-i întâmpina.

S-au aşezat confortabil în maşină, la răcoarea aerului condiţionat. De pe locul din faţă, Cree l-a privit pe Wallender peste umăr, în timp ce şoferul se îndrepta către şosea.

— A apărut o problemă, Magnus. În timp ce vă aşteptam, m-au sunat de la birou şi mi-au tot trimis mesaje pe telefonul celular. Unul dintre profesorii noştri a fost arestat în dimineaţa aceasta.

— Cine? a întrebat Wallender.

— Un tip pe nume Eyad Masharawi. Are o jumătate de normă la

şcoala noastră din tabăra de refugiaţi din Shad. În restul timpului este lector la universitate.

— La Universitatea Islamică? a intervenit Omar Yussef.

— Nu, la cealaltă, cum naiba îi zice…

— Al-Azhar.

— Exact. Ei bine, sărmanul a fost arestat. Aşa că o să vă las la hotel, dacă nu vă deranjează, iar eu mă duc repejor acasă la Masharawi să văd ce se poate face.

Magnus Wallender s-a uitat la Omar Yussef.

— Nu vrem să întârzii din pricina noastră, James. Ce ar fi să venim cu tine? Ne poţi duce la hotel mai târziu.

— Nu întârzii deloc dacă vă las pe voi la hotel mai întâi.

— Noi am prefera să mergem cu tine, drept să spun.

Cree nu se mai uita la ei.

— Dar inspecţia voastră? a întrebat încet.

— Aş spune că arestarea unuia dintre profesorii noştri face parte din inspecţia noastră, a spus Wallender. Nu eşti de acord, Abu Ramiz?

Lui Omar Yussef nu i-a scăpat privirea albastră pe care i-a aruncat-o Cree atunci când Wallender i s-a adresat numindu-l Abu Ramiz, „tatăl lui Ramiz”, o formulă respectuoasă şi totuşi familiară. Scoţianul nu i-a lăsat timp să răspundă.

— În regulă, dacă aşa stau lucrurile.

S-a întors către şofer.

— Nasser, mergem mai întâi acasă la Masharawi.

În vreme ce Chevroletul făcea slalom printre gropile din asfalt şi prindea viteză, Omar Yussef se întreba unde este închis amărâtul acela pe nume Masharawi şi de ce o fi fost arestat. Ca profesor de istorie al unor copii din familii de refugiaţi, se simţea apropiat sufleteşte de celelalte persoane care şi-au ales aceeaşi meserie ca şi el, pentru bani puţini şi încă şi mai puţin respect.

Afară, căldura încingea şoseaua, iar dunele de nisip păreau albe în văpaia soarelui. *Chiar şi Betleemul este mai primitor*, şi-a zis el. Oraşul său, situat pe dealurile golaşe de la sud de Ierusalim, avea problemele sale catastrofale, dar îşi păstra substanţa istorică şi demnitatea pietrelor sale antice. Prietenul său, Khamis Zeydan, şeful postului de poliţie din Betleem, călătorea frecvent în Gaza şi susţinea că locul acesta este atât de prăpădit, încât ar trebui tras spre Marea Mediterană şi scufundat, împreună cu luptătorii partizani şi miniştrii corupţi care îi decid soarta. Şi totuşi, această micuţă fâşie de pământ părea să reprezinte – mai mult decât Betleemul – realitatea disperată a palestinienilor: Gaza rage şi se zbate ca un măgar rănit, în vreme ce

conducătorii săi joacă rolul fermierului turbat de mânie care îl izbeşte cu furie pe animalul gâtuit, cu toate că ştie şi el foarte bine că nu se mai poate ridica de la pământ.

Când maşina a ajuns din urmă un convoi militar care abia se târa de-a lungul şoselei, Nasser a apăsat brusc frâna şi a înjurat. Omar Yussef şi-a îndreptat privirea către cei doi trimişi ai ONU. Nu păreau să fi priceput înjurătura grosolană în arabă. S-a aplecat în faţă şi i s-a adresat şoferului:

— Să-ţi fie ruşine. Ai grijă cum vorbeşti.

Şoferul a accelerat şi a îndreptat Chevroletul către banda opusă, încercând să depăşească vehiculele militare.

Erau cinci camioane. Cele trei de la urmă erau mici şi camuflate, pline ochi cu soldaţi, care nu mai aveau loc decât în picioare. Se ţineau de umerii celor aflaţi lângă ei şi se legănau la fiecare hurducătură a camionului pe suprafaţa spartă a şoselei. Purtau haine de camuflaj, verzi şi kaki, berete şi banderole roşii, pe care scria cu litere albe *Serviciul Militar de Informaţii*.

Al doilea camion din faţă era de dimensiuni medii şi avea o remorcă deschisă. În mijlocul său se afla un coşciug drapat în steagul palestinian, verde-alb-negru. De fiecare parte a coşciugului se afla câte un şir de soldaţi bine proptiţi în picioare, ca să contracareze mişcările camionului, cu privirile îndreptate înainte, încercând să stea în poziţie de drepţi. Omar Yussef a observat că degeaba încercau să dea impresia că sunt duri, căci feţele tinereşti şi osoase le trădau nervozitatea.

Şoferul angajat de reprezentanţa ONU a încetinit la trecerea pe lângă coşciug.

— Nu există niciun alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este profetul Lui, a murmurat el, în semn de binecuvântare adresată mortului.

Omar Yussef s-a aplecat din nou în faţă, ca să vadă mai bine coşciugul. Sub steag ar trebui să se găsească o cutie simplă, din scânduri nefinisate, fără capac. Mortul ar trebui să fie înfăşurat într-un linţoliu, cu picioarele legate în dreptul gleznelor. Când îl vor îngropa, vor păstra coşciugul pentru a-l folosi şi cu altă ocazie.

— Mergi pe contrasens, ce dracu’, Nasser? a şuierat Cree.

Nasser a călcat acceleraţia şi a depăşit în goană coşciugul, întorcându-se pe banda lui.

Omar Yussef se întreba cine ar putea fi mortul. Aceasta era prima imagine a morţii pe care o vedea în Gaza, frumos ambalată într-un coşciug. Abia trecuse de punctul de control, că moartea îi era deja tovarăşă de drum.

Capitolul 2

Casa familiei Masharawi din cartierul Tuffah, oraşul Gaza, era acoperită cu stuc alb pe deasupra betonului, iar uşile aveau tocuri vopsite într-un violet şters. Cele două etaje ale acesteia se ridicau dincolo de zidul grădinii, înalt până la umeri şi înnobilat cu steagul palestinian şi cu o pictură înfăţişând Domul Stâncii, de culoare galbenă. Sigilii spinoase, din sârmă ghimpată, încercuiau moscheea din carton.

Omar Yussef a ieşit de pe aleea de nisip unde era parcat Chevroletul. Cărarea care ducea spre casă traversa un hăţiş de lămâi, de două ori mai înalţi decât zidul. Copacii răspândeau un miros cald, de citrice, de parcă soarele puternic îi fierbea pentru a face un ceai din ierburi. Într-un ungher al grădinii se afla un crâng umbros de măslini şi un *taboun*, un cuptor de pământ de forma unui bulb, unde, dacă ar fi o zi obişnuită, soţia lui Masharawi ar coace pâine. O tăcere stranie se prelingea prin uşile şi prin ferestrele deschise ale casei, în liniştea deasă a amiezii.

În prag a apărut un băiat slab şi deşirat, aflat la vârsta adolescenţei, a cărui ureche stângă făcea un unghi de nouăzeci de grade cu capul. Privirile îi pendulau între podea şi străinii din faţa lui. Omar Yussef i s-a adresat primul.

— Bine te-am găsit.

— Fiţi bineveniţi, *ustaz*, a şoptit băiatul.

— Aceasta este casa lui *ustaz* Masharawi?

Băiatul şi-a coborât privirea în pământ, cercetându-şi sandalele ieftine din plastic, cu care era încălţat şi a dat din cap că da.

Cree a făcut un pas înainte, până în dreptul umărului lui Omar Yussef. Băiatul s-a aplecat pe spate pentru a-l putea privi pe bărbatul cel înalt. Bărbia îi tremura uşor, iar ochii îi trădau teama şi tulburarea.

— Doamna Masharawi este acasă? a întrebat Cree.

— Mama? a întrebat băiatul, într-o engleză poticnită.

— Bingo! a spus Cree.

Băiatul nu a înţeles. S-a uitat către Omar Yussef, care i s-a adresat cu

blândeţe în limba arabă.

— Oamenii aceştia lucrează pentru ONU. Încearcă să afle ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Putem să stăm de vorbă cu mama ta?

— Bine aţi venit, le-a spus băiatul, tot în engleză.

L-au urmat în casă. Holul întunecat era un adăpost binevenit după lumina orbitoare a soarelui reflectată de pereţii albi din exterior. Cât timp ochii i se adaptau încă la întunericul casei, Omar Yussef a urmat pe bâjbâite lipăitul sandalelor din plastic pe gresie. Băiatul a traversat tot parterul, până la ultimele încăperi, unde le-a indicat cu un gest cele câteva canapele adânci, cu imprimeuri florale, înghesuite pe lângă pereţii unei camere întunecate şi răcoroase.

— Fiţi bineveniţi, le-a spus el din nou, în timp ce Wallender şi Cree intrau.

Apoi s-a întors către Omar Yussef şi i s-a adresat în arabă:

— Vă rog să vă simţiţi la noi acasă ca în sânul propriei familii.

Omar Yussef a răspuns la cuvintele de bun venit ale băiatului.

— Familia ta îţi este alături.

— Doriţi ceai sau cafea, *ustaz*?

Omar Yussef a tradus pentru Wallender şi Cree.

Wallender a zâmbit, a cerut o cafea şi s-a aşezat fără să facă zgomot. Cree i-a vorbit băiatului cu voce tare, surd la tăcerea nefericită a casei.

— O cafea să fie. Mersi, flăcău.

— Eu o vreau *sa'ada*, a spus Omar Yussef, care întotdeauna bea cafeaua aşa, fără zahăr. Apoi fii bun şi roag-o pe mama ta să vină să stea de vorbă cu noi.

Băiatul a părăsit încăperea. Cei trei bărbaţi au rămas nemişcaţi pe canapele. Din fundul casei veneau până la ei sunete slabe, ca acelea ale unor fuste care mătură rapid podeaua. În aerul camerei plutea un iz tihnit de plită încinsă şi de cafea dată în clocot.

În colţ, între Omar Yussef şi James Cree, se găsea un raft de cărţi din furnir ieftin, acoperit cu un autocolant care imita lemnul. În partea superioară erau aliniate câteva fotografii. Rafturile se îndoiau sub greutatea cărţilor de istorie şi pedagogie scrise în arabă, franceză şi engleză. Un singur raft era gol. Omar Yussef a rămas în picioare, examinându-l. Nu se vedea niciun fir de praf, deşi era evident că celelalte rafturi nu mai fuseseră şterse de ceva vreme. Lucrurile care stătuseră acolo până de curând fuseseră îndepărtate.

Omar Yussef a presupus că fotografia din centru îl înfăţişa pe Eyad Masharawi. Bărbatul din poză îşi ţinea capul uşor înclinat spre stânga. Omar Yussef a zâmbit, întrebându-se dacă nu cumva şi Masharawi are o ureche clăpăugă, ca aceea a fiului său şi este atât de vanitos încât a încercat să o

ascundă de obiectivul aparatului de fotografiat. Bărbatul din fotografie era chel, dar părul care îi rămăsese pe tâmple era negru, de culoarea cafelei amare care fierbea în bucătărie. Ochii îi erau adumbriţi şi închişi la culoare, păstrând un aer aristocratic. Gura îi era încordată şi resemnată, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu veştile supărătoare.

Băiatul s-a întors purtând o tavă învelită într-un autocolant la fel ca cel care acoperea rafturile cu cărţi. A apropiat de canapea două măsuţe lustruite, din lemn de cireş, şi le-a aranjat lângă genunchii musafirilor. Apoi a aşezat cafelele, prima ceaşcă în dreptul lui Wallender.

— Alah să îţi binecuvânteze mâinile, a spus Wallender încet, mulţumindu-i după tradiţia arabă.

Omar Yussef i-a zâmbit.

— Alah să vă binecuvânteze, a murmurat băiatul, după care a rămas încovoiat într-un fotoliu, în colţ.

Wallender s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit lui Omar Yussef:

— Pe domnul Masharawi ar trebui să-l numim *ustaz*?

— Este un om educat, un profesor, aşa că ar fi o dovadă de respect să-l numiţi *ustaz* Masharawi când vorbiţi despre el, a spus Omar Yussef.

A luat o înghiţitură din cafeaua aromată cu cardamom, apoi a pus ceaşca la loc, pe măsuţă. În încăpere au intrat două femei, cu paşi uşori, măsuraţi.

Prima femeie i-a salutat cu un gest din cap şi le-a urat în şoaptă bun venit. Purta o rochie de casă, lungă şi neagră, cu nasturi mari, aurii, care îi atârna pe lângă corp, ajungând aproape până în pământ. Basmaua îi rotunjea chipul şi era prinsă sub bărbie cu o clemă aurie. Era bej, cu imprimeu floral pe marginea care îi cădea peste umeri. Pielea ei oacheşă se armoniza cu ochii melancolici, îngrijoraţi. Avea sprâncene negre şi arcuite, ca şi cum tocmai ar fi tras aer în piept şi era pe punctul de a suspina. Avea trăsături delicate, în ciuda semnelor de îmbătrânire a pielii din jurul bărbiei. Omar Yussef s-a gândit că are în jur de treizeci şi cinci de ani. În mână avea un dosar, îl ţinea strâns în dreptul stomacului, ca pe o poşetă, şi îl tot lovea nelinişti cu degetul pe care purta verigheta ei simplă, de aur. S-a aşezat pe marginea liberă a canapelei, cu capul sus şi cu spatele drept, întinzându-şi palmele peste dosarul pe care îl ţinea acum în poală şi trasând cerculeţe imaginare pe suprafaţa acestuia.

Femeia din spatele ei era cu câţiva ani mai în vârstă şi era îmbrăcată la fel, numai că broboada ei era simplă, purta o rochie cenuşie, iar trupul ascuns în spatele hainelor părea ceva mai greoi. Avea gura mare, lipsită de formă, şi buze ţuguiate. Când se mişca, obrajii cărnoşi îi tremurau la fiecare pas. Le-a zâmbit oaspeţilor şi s-a aşezat pe canapea lângă cealaltă femeie. Silueta ei durdulie i-a reînviat lui Omar Yussef imaginea vecinei lui, Leila şi,

înfiorându-se de ruşine, şi-a amintit de atracţia sexuală pe care o simţise faţă de ea de atâtea ori. Îl încerca aceeaşi curiozitate fizică faţă de femeia rotofeie de pe canapea. S-a surprins ţinându-şi răsuflarea şi privind-o în timp ce ea o mângâia pe spate pe prietena ei, încercând să o liniştească.

Gestul ei de alinare a fost indiciul pe care îl căuta Omar Yussef. S-a adresat femeii în negru.

— Sunteţi soţia lui Eyad?

Ea a încuviinţat, ridicând capul.

— Eu sunt Abu Ramiz, Omar Yussef Sirhan, din Betleem. Aceştia sunt colegii mei, care lucrează pentru Naţiunile Unite.

Omar Yussef i-a prezentat pe Wallender şi pe Cree, apoi le-a spus acestora încet, în engleză:

— Să o întreb ce s-a întâmplat în timpul arestării?

— Nu este nevoie să traduceţi, Abu Ramiz, a spus femeia. Sunt profesoară de limba engleză.

Cree şi Wallender i-au zâmbit recunoscători.

— Unde predaţi? a întrebat Wallender.

— Uneori la aceeaşi şcoală ONU unde predă şi Eyad. Le dau însă lecţii şi copiilor din comunitatea de aici.

S-a întors către femeia aşezată lângă ea.

— Aceasta este prietena mea, Umm Rateb. Lucrează la universitate, este secretara rectorului.

Femeia cea grăsuţă a zâmbit, dezvelind un şir de dinţi mari şi l-a privit lung pe Omar Yussef, cu o expresie de curiozitate amuzată.

— Arestarea lui Eyad îşi are originea într-o întâmplare petrecută la universitate; nu are nimic de-a face cu munca desfăşurată la şcoala Naţiunilor Unite, a spus soţia lui Masharawi.

— Ce vă face să spuneţi asta, doamnă Masharawi? a întrebat-o Cree.

Femeia s-a oprit. Formula de adresare i s-a părut, pesemne, la fel de ciudată ca lui Omar Yussef.

— Numele meu este Salwa Masharawi. Puteţi să îmi spuneţi Umm Naji, mama lui Naji. Acesta este Naji, băiatul meu cel mare, a spus ea, arătând către puştiul deşirat care ocupa fotoliul din colţul camerei.

Cree a dat din cap, dând semne de nerăbdare.

— Paisprezece bărbaţi înarmaţi au intrat în casă în zorii zilei, când toată lumea dormea încă, a spus Salwa.

— Soldaţi israelieni? a întrebat Wallender.

— Agenţi de securitate palestinieni.

— Ce voiau? a continuat Wallender, scoţând o agendă mică şi un stilou.

— I-au cerut documentele soţului meu.

— Documentele de identitate?

— Nu, documentele de la universitate. De curând au fost examene la universitate, iar el ţinea lucrările aici, a spus femeia, arătând către biblioteca din colţ. Erau pe raftul acela care acum este gol.

— De ce voiau lucrările acestea?

— Au fost nişte probleme la universitate, domnule Wallender, i-a răspuns Salwa, închizând ochii şi atingându-şi fruntea. Eyad, cel puţin, a căutat necazul cu lumânarea, cum se spune în engleză.

— Ce fel de necaz?

— Trei zile pe săptămână, Eyad predă la şcoala ONU. Îi place acolo, pentru că el se trage dintr-o veche familie din Gaza şi obişnuieşte să spună că trebuie să lucrăm cu refugiaţii, ca să le arătăm că sunt întotdeauna bineveniţi aici. Poate că vi se pare o prostie, pentru că, după ce au petrecut şaizeci de ani în taberele de aici, aparţin oraşului Gaza la fel de mult ca oricare dintre noi, dar sunt încă cei mai săraci oameni din oraş, iar Eyad crede că este datoria lui să muncească pentru ei. În celelalte două zile lucrătoare predă la universitate, în cadrul Departamentului de Educaţie.

Salwa a avut o ezitare şi a privit-o pe prietena ei, care a dat din cap aprobator.

— Spre deosebire de slujba de la şcoala ONU, munca de la universitate nu îi mai face nicio plăcere lui Eyad. Este o luptă.

— Împotriva cui? a întrebat Omar Yussef.

— Doar nu credeţi că toată corupţia din viaţa palestinienilor nu a infectat şi universitatea, Abu Ramiz? Să fie viaţa academică deasupra acestei mizerii? a întrebat Salwa, clătinând din cap. Din păcate, nu este.

Cree a luat ultima înghiţitură de cafea, a şters zaţul gros care i se lipise pe vârful mustăţii şi a pus ceşcuţa pe masă cu un zdrăngănit.

— Naji, pune de ceai. Acum, a spus Salwa.

Şi-a ţuguiat buzele şi a răsuflat, parcă uşurată la gândul că fiul ei nu va fi nevoit să-i asculte istorisirea.

— Este un băiat bun, a spus Omar Yussef, după plecarea lui Naji.

— A luat totul de la tatăl său, până şi forma urechii. Aţi văzut-o, cea care iese în afară, a spus Salwa. Dar este tăcut şi liniştit. Nu ca Eyad.

— Ce i s-a întâmplat lui Eyad la universitate? a întrebat Omar Yussef.

— Eyad a descoperit că universitatea le vinde diplome ofiţerilor din Serviciul de Prevenire şi Protecţie.

— Serviciul de Prevenire şi Protecţie? a întrebat Wallender, încruntat. Ce este asta?

— Poliţia în civil, i-a răspuns Cree.

Salwa a aprobat.

— De ce are nevoie un poliţist de diplomă universitară? a întrebat Omar Yussef.

Umm Rateb şi-a pus mâna peste cea a Salwei, preluând întrebarea.

— Pentru a promova repede, aceşti poliţişti trebuie să demonstreze că au studiat dreptul sau că au absolvit o altă formă de învăţământ superior. Asta le bătătoreşte calea către posturile cele mai înalte. Desigur, acest lucru presupune un salariu mai bun şi putere mai mare.

— Aşadar, universitatea le vinde diplome? a întrebat Omar Yussef.

— Da, trebuie să se prezinte la câteva cursuri, dar nu studiază deloc, a spus Umm Rateb.

Salwa a plescăit şi pentru prima dată au putut sesiza mânia din vocea ei.

— Nu ar fi putut studia nici dacă ar fi încercat. Nu îndeplinesc cerinţele minime pentru a fi studenţi. Aceşti oameni nu au terminat nici măcar liceul. Şi-au petrecut adolescenţa în încăierări de stradă, când ar fi trebuit să se afle în sălile de curs. Dar acum scandalagiii fac legea în Gaza şi vor să primească o diplomă valoroasă fără să depună niciun efort şi fără să o merite.

— Ce a făcut Eyad când a descoperit acest lucru? a întrebat Omar Yussef.

Salwa a scuturat din cap.

— Soţul meu nu este un om răbdător. Dacă vede ceva ce îi displace, simte că trebuie să ia atitudine. Întotdeauna îi spun: „Te rog, Eyad, potoleşte-te. Hai să trăim liniştiţi.” Dar el nu vrea asta. Acum trei săptămâni, a programat un examen pentru studenţii săi.

— Este vorba despre lucrările confiscate în dimineaţa aceasta? a întrebat Omar Yussef.

Salwa i-a înmânat dosarul.

— Copia aceasta nu au luat-o. Eyad a lăsat-o pe măsuţa de la căpătâiul patului.

Omar Yussef a tradus cerinţa scrisă pe prima pagină. *„Scrieţi un eseu despre corupţia din guvern.”* S-a uitat la Cree, a cărui expresie era stăpânită şi impenetrabilă. Wallender s-a aplecat asupra agendei sale.

Umm Rateb a spart tăcerea.

— Rectorul universităţii, profesorul Adnan Maki, a fost foarte supărat. L-a chemat pe Abu Naji în biroul său şi, cât a stat înăuntru, de pe hol s-au auzit ţipete. La plecare, Abu Naji nu s-a oprit nici ca să îşi ia la revedere de la mine, deşi eram aşezată la biroul din faţa uşii profesorului Maki, iar noi suntem buni prieteni de familie. Tot restul după-amiezii, profesorul Maki a fost foarte nervos.

— Universitatea l-a pedepsit pe Eyad? a întrebat Omar Yussef.

— Soţul meu nu a aşteptat să fie pedepsit, a spus Salwa cu un zâmbet trist pe buze. În aceeaşi după-amiază s-a dus direct în clasă şi le-a dat studenţilor un alt test. Uitaţi-vă.

Omar Yussef a dat la pagina a doua a dosarului şi a citit: *„Scrieţi un eseu despre corupţia din universitate.”*

— Toţi studenţii au scris despre vânzarea de diplome detectivilor din poliţie, a spus Salwa. Profesorul Maki l-a suspendat imediat pe Eyad.

Wallender şi-a ridicat privirile din agenda sa.

— Dacă studenţii ştiau deja despre vânzarea de diplome, de ce a fost pedepsit Eyad?

— Pentru că acest lucru nu este un subiect de examen sau de dezbatere publică, a răspuns Umm Rateb.

— Este mai mult de atât, a spus Salwa. A devenit o chestiune personală.

— Între Eyad şi profesorul Maki? a întrebat Omar Yussef.

— Mai rău, a spus Salwa, fluturând o mână. Este vorba despre colonelul al-Fara.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Cree.

— Ăsta cine mai este? a întrebat Wallender.

— Detectivul-şef din poliţie. Unul dintre cei mai puternici oameni din Gaza şi, cu siguranţă, unul dintre cei mai josnici indivizi pe care îi vei întâlni vreodată, a răspuns Cree, plesnindu-se peste coapse. A torturat mai mulţi prizonieri decât toate scrumbiile murate şi paharele de Aquavit pe care le-ai consumat tu vreodată, Magnus.

— James, l-a atenţionat Omar Yussef, făcând un semn discret cu ochiul înspre Salwa.

Cree s-a uitat la faţa gravă a femeii.

— Îmi pare rău, draga mea, a spus el, tuşind uşor.

Salwa i-a acceptat scuzele cu o mişcare a capului, dar gura îi era încordată. A tremurat uşor înainte de a continua.

— Profesorul Maki i-a spus soţului meu că l-a făcut de râs în faţa colonelului al-Fara. Aşa cum spuneţi şi dumneavoastră, domnule Cree, nu este o situaţie prea fericită pentru cineva din Gaza în vremurile acestea. După cum i-am spus şi soţului meu, oamenii de teapa lui Maki şi al-Fara sunt implicaţi în tot felul de maşinaţiuni politice, pe care el nu are cum să le cunoască.

— Dar nu ar trebui ca rectorul universităţii să apere autonomia universitară? a întrebat Wallender.

Salwa şi Umm Rateb au schimbat priviri care păreau a spune că suedezul pare venit de pe Marte.

— Profesorul Maki nu a ajuns rector pentru că este o figură notabilă în cercurile academice, ci mai degrabă pentru că este implicat în politică, a spus Salwa, întorcându-se din nou către Umm Rateb, care i-a aprobat spusele cu fermitate. Face parte din Consiliul Revoluţionar al Partidului Fatah şi este un vechi membru al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. La fel şi colonelul al-Fara. Fără îndoială, multe învârteli secrete ar fi afectate dacă ar apărea un conflict între ei. Eu l-am avertizat pe soţul meu că vor căuta un ţap ispăşitor care să le permită să îşi depăşească disensiunile.

— Ce a făcut soţul dumitale după ce a fost suspendat? a întrebat Wallender.

— Ar fi trebuit să aştepte până la anul, când suspendarea ar fi încetat şi toată lumea ar fi uitat ce s-a întâmplat. Dar el s-a dus la una dintre organizaţiile pentru protecţia drepturilor omului, care susţine o campanie împotriva corupţiei. Ei au decis să transforme toată povestea într-o problemă referitoare la autonomia universitară. I-au scris profesorului Maki în legătură cu cazul soţului meu.

Omar Yussef a simţit că îl învăluie întunericul. S-a gândit la soţul acestei femei, categoric şi arogant. În ochii aceia distanţi din fotografie strălucea o mândrie ce nu-şi avea locul în mijlocul corupţiei în care se afundase Gaza. Pentru a trăi aici, trebuie să accepţi umbrele, să năduşeşti în camere neaerisite, să-ţi înghiţi resentimentele.

— I-au scris şi colonelului al-Fara, a spus Salwa.

Omar Yussef bănuia la ce a dus scrisoarea aceea. Băiatul s-a întors purtând o tavă cu păhărele umplute cu ceai negru şi frunze de mentă. Omar Yussef a observat că pe chipul Salwei trece un licăr de teamă, iar buzele i se crispează, de parcă băiatul din faţa ei s-ar afla într-un pericol la fel de mare ca tatăl său. Naji a pus un pahar în faţa lui Omar Yussef şi a aruncat o privire către dosarul deschis de pe genunchii bărbatului. Omar Yussef a întins mâna după ceai. Mâna i-a tremurat, aşa că şi-a retras-o. Pulsul i s-a accelerat.

— Colonelul al-Fara a răspuns la scrisoarea trimisă de organizaţia pentru apărarea drepturilor omului? a întrebat Cree.

— Arestarea lui Eyad a fost răspunsul lui, a răspuns Salwa.

— Aţi spus că i-au cerut documentele, a spus Omar Yussef. Este evident că le-a dat tot ce au cerut, asta ne-o spune raftul acela gol. În cazul acesta, de ce l-au mai arestat?

— Poliţiştii l-au insultat. L-am auzit pe unul spunând că lucrările par suspecte şi că vor fi nevoiţi să îl interogheze în legătură cu ele. Eyad şi-a pierdut cumpătul şi s-a răstit la el. Sunt sigură că intenţia lor era să-l provoace, ca să aibă un pretext să-l aresteze.

— Unde vă aflaţi în acel moment? a întrebat Omar Yussef.

— Eram sus. În timp ce coboram, i-am văzut cum l-au scos pe uşa acestei camere şi apoi pe uşa de la intrare. Era încătuşat, iar unul dintre ei îl forţa să meargă aplecat, apăsându-i ceafa în jos. L-am strigat, dar un agent s-a postat la picioarele scării şi nu mi-a dat voie să trec.

Omar Yussef putea distinge disperarea acelor momente în vocea Salwei.

— Erau agenţi ai Serviciului de Prevenire şi Protecţie?

— Da. Erau îmbrăcaţi în jachete de piele, cu toate că nu era frig. L-au scos pe Eyad prin grădină şi au plecat foarte repede.

— V-a spus cineva ce acuzaţie i s-a adus?

— Azi dimineaţă, la prima oră, m-am prezentat la biroul lor de aici. Mi s-a spus că Eyad este reţinut la sediul lor din sudul oraşului. Au spus că este investigat, că probabil lucrează pentru CIA.

— Pentru CIA? a strigat Cree.

— Chiar aşa.

— Isuse Hristoase, da' ştiu că ţintesc direct la vârf, nu se încurcă! a exclamat Cree, plesnindu-şi palmele una de cealaltă. Nu îşi pierd vremea cu acuzaţii prosteşti de colaborare cu israelienii. Nu, pe el l-au etichetat drept mare mahăr în CIA. Doamne Dumnezeule!

Salwa şi-a îndreptat spatele. Vocea i s-a auzit limpede şi catifelată.

— De acord, domnule Cree. Dacă soţul meu este spion, atunci duceţi-l în Piaţa Palestinei şi împuşcaţi-l. Aşa le-am spus. Dar mai întâi trebuie judecat. Trebuie să se facă dreptate.

— Nu v-au spus nimic despre un viitor proces? a întrebat Omar Yussef.

Salwa a dat din cap, în semn că nu.

Cree şi-a fluturat mâna cu un gest zeflemitor.

— Ce proces? Nicio şansă.

Magnus Wallender şi-a ridicat ochii din notiţele sale. Şi-a sprijinit cotul pe genunchi şi a început să îşi frece barba scurtă.

— ONU îl va sprijini pe soţul dumitale, Umm Naji. O să avem grijă să fie eliberat sau, cel puţin, să aibă parte de un proces echitabil. Vom lua legătura cu oamenii noştri din guvernul de aici şi îi vom informa pe reprezentanţii noştri diplomatici.

— Mulţumesc, a spus Salwa.

Omar Yussef simţea că întâlnirea se apropie de final. Mâna îi era acum destul de fermă ca să poată ridica paharul de ceai de pe măsuţă. L-a dus la buze şi a luat o înghiţitură.

Umm Rateb s-a aplecat în faţă.

— Domnule Wallender, se poate să îl vizitaţi pe profesorul Maki la

universitate pentru a discuta cazul?

— Da, Umm Rateb, cred că îl vom vizita.

— Aşteptaţi câteva ore, a spus femeia cea plinuţă. A fost la Rafah de dimineaţă, iar înainte de a se duce la birou, va trece pe acasă pentru a lua prânzul şi a-şi face siesta. O să îl găsiţi acolo după patru, patru şi jumătate. Mergeţi la intrarea principală a universităţii şi cereţi acolo să fiţi îndrumaţi.

— Mulţumesc.

Umm Rateb s-a ridicat în picioare, sprijinindu-şi greutatea pe un picior şi împingându-şi şoldul în afară.

— Salwa, trebuie să plec, să pregătesc prânzul pentru ai mei. Vorbim mai târziu.

Salwa s-a ridicat şi a sărutat obrazul plinuţ al lui Umm Rateb. Femeia a zâmbit către Omar Yussef, dezvelindu-şi dinţii mari.

— Ne vedem mai târziu, Abu Ramiz.

Omar Yussef a fost luat prin surprindere. Desluşise oare atracţia pe care o simţea pentru ea? Iar acum îl ispitea în faţa tuturor acestor oameni? I-a tremurat mâna, iar câteva picături de ceai i-au pătat dosarul şi pantalonii, între picioare.

Wallender a mascat stânjeneala lui Omar Yussef.

— La universitate, Abu Ramiz. Umm Rateb este secretara profesorului Maki, îţi aminteşti?

— Veţi fi nevoit să treceţi prin dreptul biroului meu pentru a ajunge la el, a spus Umm Rateb.

Omar Yussef a pus jos ceaiul, după care şi-a dres glasul, încercând să îşi vină în fire.

— Cu voia lui Alah, a spus el.

Capitolul 3

Omar Yussef a auzit focurile de armă pe când Chevroletul Naţiunilor Unite parca în faţa Hotelului Sands. Wallender s-a uitat la el cu îngrijorare. Detunăturile scurte şi răsunătoare veneau din apropiere.

— Băieţi, instalaţi-vă confortabil aici, iar eu vin să vă iau după-amiază, în drum spre universitate, le-a spus Cree.

I-a făcut cu ochiul lui Omar Yussef, apoi a întors maşina ONU pe aleea din faţa hotelului şi a plecat.

Foaierul hotelului se ascundea în spatele uşilor cu geamuri fumurii, pătate de stropii de ploaie murdară. În ciuda luminii puternice de afară, Omar Yussef simţea apropierea unei furtuni de nisip în presiunea acumulată şi în uşoara durere care îi sfredelea capul, ca un ac înroşit în foc, înaintând dinspre ochiul drept până în interiorul urechii. Angajaţii hotelului nu se deranjau să lupte împotriva stihiilor: oricât de multă curăţenie ar face ei, va veni mereu o altă furtună de nisip, care va lăsa în urmă un nou strat de mizerie.

Biroul recepţiei era sculptat din lemn închis la culoare, lăcuit. În spatele altui şir de uşi cu geamuri fumurii din fundul holului, Omar Yussef a văzut feţele albe de masă din sufragerie. În dreapta recepţiei, o scară largă, din piatră şlefuită, urca spre camerele de la etaj. De pe paliere se vedea biroul recepţiei, toate fiind decorate cu câte o pereche de iatagane încrucişate, montate pe perete, deasupra unei carpete stacojii, cu ţesătură groasă, tipică beduinilor.

Femeia de la recepţie şi-a ridicat ochii din computerul aflat în faţa ei. Era micuţă, slabă şi tânără. Purta un batic albastru şi avea ochi mari, adumbriţi de gene lungi. A luat paşaportul din mâna lui Wallender şi cartea de identitate a lui Omar Yussef.

— Aţi avut noroc să găsiţi o cameră, domnilor, le-a spus ea, în timp ce le fotocopia documentele.

Le-a înmânat formularele pe care să le completeze cu numele şi adresele lor.

— Consiliul Revoluţionar se întruneşte aici peste două zile. Mulţi dintre cei mai importanţi oameni din Fatah, împreună cu personalul lor, au sosit deja în oraş. Le place să tragă la hotelul nostru.

— Ce le place atât de mult? a întrebat Wallender, care, în mod evident, văzuse holuri de hotel mai plăcute decât acesta. Nu că nu ar fi un hotel frumos.

Omar Yussef s-a întors către suedez.

— Fatah este facţiunea cea mai mare din OEP, care deţine tot felul de proprietăţi, de la linii aeriene, până la fabrici de produse chimice. Printre ele şi hoteluri. Bănuiesc că acest hotel este şi el proprietatea OEP şi că gloabelor din partid le place să stea aici pentru că, în calitate de proprietari, pot să se comporte cât vor ei de urât, a spus Omar Yussef râzând.

— Chiar aşa? a întrebat Wallender.

— Sigur ca da, numai OEP are destui bani pentru a-şi permite angajaţii cei mai politicoşi, cei mai bine educaţi şi cei mai arătoşi, a răspuns Omar Yussef, zâmbind către recepţioneră.

Femeia a râs.

— *Ustaz*, ar trebui să îi spuneţi asta şi sărmanului meu tată. El are un fel mai simplu de a-şi judeca fiica. O femeie cu şolduri bune, largi, aduce o zestre de şapte cămile, pentru că va naşte mulţi copii. Eu, una, sunt micuţă şi am şolduri înguste. Aşadar, cu toate că mi-am luat licenţa în Managementul afacerilor, tatăl meu se plânge că va primi numai o cămilă pentru mine.

Magnus Wallender a intrat şi el în horă.

— Abu Ramiz, sunt sigur că îţi poţi permite o cămilă, nu?

— Să mergem. Ne întoarcem mai târziu cu cămila.

Recepţionera a râs din nou.

— Cât poate să coste o cămilă? a întrebat Wallender, prefăcându-se că îşi numără banii din portofel.

O voce a strigat din pragul sufrageriei.

— Ţine-ţi banii, domnule. Prietenul dumitale este palestinian. Asta înseamnă că va *fura* cămila.

Omar Yussef s-a întors cu spatele la biroul recepţiei. Generalul de brigadă Khamis Zeydan ieşea din sufragerie, râzând. Purta un sacou sport, în carouri, şi o cămaşă crem, deschisă la gât. Părul alb şi rar îi era tuns scurt şi pieptănat pe frunte. Scalpul său, de obicei protejat de acţiunea soarelui de o beretă militară, era mult mai palid decât tenul. Şi-a stins ţigara într-o scrumieră de sticlă de pe biroul recepţiei, a suflat fumul pe deasupra mustăţii sale pătate cu nicotină şi l-a sărutat pe Omar Yussef de trei ori pe obraji.

— Magnus, acesta este şeful poliţiei din Betleem, a spus Omar Yussef. Abu Adel, ţi-l prezint pe Magnus Wallender, de la ONU.

Khamis Zeydan a dat mâna cu Magnus Wallender. Şi-a aprins apoi o altă ţigară.

— Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Abu Ramiz? a întrebat Wallender, ducând mâna la obraz, în semn că întreba din pricina sărutărilor.

— Ne cunoaştem de foarte multă vreme, a spus Khamis Zeydan, cu mâna pe umărul lui Omar Yussef. Ne-am întâlnit pe când eram studenţi la Universitatea din Damasc. Îmi amintesc că pe atunci avea un păr frumos, cârlionţat şi o mustăcioară neagră. Semăna cu Charlie Chaplin.

Omar Yussef l-a observat pe Wallender aruncând ocheade curioase mănuşii negre din piele, în care era strânsă mâna stângă a lui Khamis Zeydan, care se odihnea pe umărul său. Îşi dorea să fi avut timp să îi spună suedezului despre mâna protetică ascunsă sub mănuşa aceea. Se gândea la ura pe care o simţea Khamis Zeydan faţă de mădularul din plastic atunci când se îmbăta şi îşi plângea de milă. Nu voia ca privirile suedezului să îi atragă atenţia prietenului său şi ca amintirea grenadei care l-a schilodit în timpul Războiului Civil din Liban să îi strice buna dispoziţie.

— Nu te-am recunoscut fără uniformă, a spus Omar Yussef.

— Sunt atât de înfricoşător încât nu mă poţi închipui în haine omeneşti? a exclamat Khamis Zeydan. De fapt, dacă nu port uniformă evit hărţuiala de la punctul de control israelian de la intrarea în Gaza. Dar port şosete albastre, ca să îşi dea seama oricine că sunt poliţist.

— Ai venit pentru întrunirea Consiliului Revoluţionar? a întrebat Omar Yussef.

— Da. Hai să bem o cafea, a spus Khamis Zeydan, trăgându-l de cot. Hai şi tu, Magnus, eşti invitatul meu.

— Mulţumesc de invitaţie, a spus Wallender, dar trebuie să sun la biroul din Ierusalim ca să dau raportul.

Khamis Zeydan a protestat, dar Omar Yussef i-a făcut un semn discret.

— Bine, a spus şeful poliţiei. Am trăit şi eu în Europa. Nu o să mă comport ca unul dintre arabii aceia cu mentalitate de provincial care se ofensează când îi este refuzată invitaţia.

I-a făcut cu ochiul recepţionerei zâmbitoare.

— Oricum, după ce vorbeşti la telefon te aşteptăm jos să bei o cafea cu noi.

Îşi coborî apoi vocea.

— Sau poate preferi să vii mai târziu în camera mea. Am o sticlă care nu respectă deloc legile islamului.

Omar Yussef s-a încruntat, dar nu din respect faţă de legile profetului. Deşi renunţase la alcool în urmă cu zece ani, ţinea câte o sticlă de whisky

scoţian în casă, numai pentru vizitele lui Khamis Zeydan. În ultima vreme, observase că şeful poliţiei golea sticlele acestea mai repede decât înainte. Şi-a dres glasul, apoi i-a aruncat o privire fetei de la recepţie.

Pe stradă s-a auzit o nouă rafală de focuri.

— Ce este cu împuşcăturile acestea? a întrebat Wallender.

— Nu îţi face griji. Este înmormântarea unui soldat ucis azi-noapte în Rafah, a spus Khamis Zeydan. Funeraliile au loc pe plajă, în complexul prezidenţial. Dacă veneaţi un pic mai devreme, prindeaţi punctul culminant al paradei. A pornit de la casa generalului Moussa Husseini cu câteva minute înainte de sosirea voastră.

— Cine este omul acesta? a întrebat Wallender.

— Şeful Serviciului Militar de Informaţii. Locuieşte vizavi de hotel. Soldaţii săi sunt cei care trag focuri de armă în aer, căci sunetul acesta marchează doliul la palestinieni, a explicat Khamis Zeydan, lovindu-l uşor cu pumnul în braţ pe Wallender. Desigur, dacă mergi la o nuntă, vei descoperi că tot focul de armă marchează şi sărbătoarea la palestinieni. Focul de armă este muzica palestinienilor.

Omar Yussef şi-a amintit de coşciugul transportat de convoiul militar de la intrarea în oraş. Era cu siguranţă soldatul la ale cărui funeralii se trăgea cu arma acum.

— Care este diferenţa dintre oamenii Serviciului Militar de Informaţii şi grupul celălalt, Serviciul de Prevenire şi Protecţie? a întrebat Wallender, mângâindu-şi barba.

Khamis Zeydan a tras un fum lung din ţigară.

— Imaginează-ţi că ai vrea să instaurezi un stat poliţienesc, Magnus. Ai avea nevoie de poliţia în uniformă pentru brutalizările şi intimidările de zi cu zi – acesta este Serviciul Militar de Informaţii. Apoi ai avea nevoie de poliţia secretă, de detectivi în civil care să se implice în operaţiuni sinistre, tenebroase – acesta este Serviciul de Prevenire şi Protecţie.

— Dar ce, Gaza este un stat poliţienesc? a întrebat Wallender, încruntat.

— Urma să fie un stat poliţienesc, dar a ajuns mai mult o republică bananieră, i-a răspuns Khamis Zeydan, râzând şi înecându-se cu salivă.

S-a apropiat apoi de Wallender, pentru a putea vorbi în şoaptă.

— Serviciul Militar de Informaţii este armata privată a generalului Husseini. Rivalul său, colonelul al-Fara, şeful Serviciului de Prevenire şi Protecţie, are ambiţii mai mari. Este foarte apropiat de CIA.

— La dracu’, a exclamat Wallender aruncându-i o privire lui Omar Yussef.

Se gândeşte la soţul Salwei, închis în puşcăria lui al-Fara, îşi zise

Omar Yussef.

— Nu îţi bate capul în legătură cu numele diferite ale acestor organizaţii, Magnus, a continuat Khamis Zeydan. Singurul lucru pe care nu trebuie să îl uite un străin ca tine este că ăştia sunt nişte nenorociţi cu toţii şi că nimic din ceea ce fac nu este în folosul palestinienilor obişnuiţi.

— Nu voi uita.

L-au lăsat pe Wallender la recepţie ca să completeze alte formulare de înregistrare, iar ei au intrat în sufragerie.

Khamis Zeydan s-a îndreptat spre o masă de lângă fereastra cea mare care dădea spre plajă. I-a făcut semn cu mâna unui chelner.

Omar Yussef s-a aşezat la fereastră şi a privit cum se sparg valurile pe plaja îngustă. Nu mai văzuse de multă vreme Mediterana de pe coasta palestiniană. Marea de un turcoaz intens se unduia asemenea unui val de pietre preţioase. Mişcarea sa era atât de frumoasă şi de liberă, încât ochii i s-au umplut de lacrimi.

A privit nisipul în depărtare. Plaja era plină de gunoaie: canistre de ulei arse şi sticle de plastic care ieşeau de sub algele negre şi lucioase care împânzeau nisipul. Doi băieţi aruncau cu pietre într-un al treilea, care încerca să îşi descâlcească plasa de pescuit.

Khamis Zeydan a comandat cafea, dulce pentru el şi amară pentru Omar Yussef, apoi şi-a aruncat pachetul de Rothmans pe faţa albă de masă.

— Ce cauţi aici, Abu Ramiz?

Şi-a înfipt o altă ţigară între buze.

Omar Yussef şi-a întors din nou privirea spre mare. Băiatul a azvârlit plasa de pescuit cu furie către unul din cei care aruncau cu pietre şi l-a pus la pământ.

— Suedezul este şeful meu, a replicat el. Ar trebui să inspectăm şcoala ONU de aici.

Khamis Zeydan a ridicat din sprânceană.

— Ar trebui?

— Unul dintre profesori a fost arestat. Magnus vrea să ajute la eliberarea lui.

— Ştii proverbul: *Este datoria muezinului să cheme la rugăciune*. În Gaza, este mai bine să îţi vezi de treburile tale şi să nu faci pe detectivul particular.

— Care va să zică, ne duelăm în proverbe, Abu Adel? Ce zici de acesta: *Orice naş îşi are naşul*. Poate soarta ne-a adus în Gaza ca să îl ajutăm pe sărmanul om.

— Nu cumva să faci tu pe naşul. O să îţi prinzi urechile.

Chelnerul a adus cafeaua. Khamis Zeydan şi-a aprins ţigara.

— Vreau să îţi spun ceva, Abu Ramiz, ca un om căruia îi pasă de bătrânul său camarad din zilele studenţiei. Nu te amesteca în cazul acestui profesor.

— Nici măcar nu ştii de ce a fost arestat.

— Pun pariu că nici tu nu ştii. Nu cunoşti adevăratul motiv. În Gaza, nimic nu este aşa cum pare. Adevărul zace în adâncuri. Nu poţi ghici cât de departe se ascunde, dar poţi fi sigur că îi va trage şi pe alţii după sine. Nu poţi îndrepta toate nedreptăţile din Gaza.

— Poate reuşesc să îndrept această nedreptate.

— În Gaza nu există nicio nedreptate separată, independentă de celelalte. Sunt legate unele de altele, o să vezi. Când te atingi de una dintre ele, produci reverberaţii până la cei care deţin puterea şi care sunt nemiloşi.

Khamis Zeydan şi-a strâns proteza cu mâna cea sănătoasă, gânditor.

— Alah mi-e martor, Abu Ramiz, acesta este un loc periculos. Crezi că eu, de pildă, mă plimb pe aici fără pază?

Şeful poliţiei a făcut un gest către colţul încăperii. Un tânăr stătea la o masă, fumând, cu un pahar de ceai de mentă în faţă. L-a salutat pe Omar Yussef cu o mişcare scurtă a capului. Avea părul scurt şi ondulat, pomeţi înalţi care se reliefau frumos pe chipul său uscăţiv, bronzat, bărbierit cu grijă. Stătea la masă nemişcat, într-o izolare pe care Omar Yussef o observase la deţinuţii din închisorile israeliene.

— Ştii cine este?

— Nu cumva este Sami Jaffari? a întrebat Omar Yussef. Din Dehaisha?

— Israelienii l-au deportat în Fâşia Gaza, pentru că lupta alături de partizanii din Betleem. Chiar şi israelienii consideră Gaza o pedeapsă pe măsura unui delincvent.

— Tatăl lui îmi este vecin. Chiar este un delincvent Sami?

— A fost cel mai bun ofiţer al meu. A intrat în rândurile partizanilor numai pentru că l-am infiltrat între ei sub acoperire, ca să îi ţină sub observaţie. Acum lucrează pentru mine în Gaza.

— Ca bodyguard?

— În timpul vizitelor mele, da. Dar când nu mă aflu în Gaza, el este ochii şi urechile mele aici. Faptul că este deportat îi creşte credibilitatea în ochii bandelor locale şi astfel obţine o mulţime de informaţii. Şi apoi are prieteni în rândul forţelor de securitate.

Khamis Zeydan s-a aplecat spre Omar Yussef.

— Ascultă, ţi-am mai spus şi altădată să nu îţi bagi nasul în treburi murdare – nu eşti făcut pentru asta. Nu m-ai ascultat şi trebuie să recunosc că ai avut dreptate atunci.

Omar Yussef s-a strâmbat şi a fluturat din mână.

— Ba da, este adevărat, a spus Khamis Zeydan. Presupun că nici de data asta nu o să mă asculţi. Dacă eşti hotărât din nou să dezgropi lucruri care ar fi mai bine să rămână neatinse, cel puţin fă-o cu ajutorul lui Sami. Gaza este un câmp minat, iar Sami ştie pe unde trebuie să păşeşti.

Omar Yussef se gândi că lui Wallender nu îi va face deloc plăcere să lucreze alături de un individ deportat de israelieni sub acuzaţia de terorism, indiferent cât de nevinovat susţinea Khamis Zeydan că este.

— Mulţumesc, dar cred că mă descurc. Nu sunt singur aici. Sunt sub protecţie ONU.

Khamis Zeydan a inhalat fumul pe nas şi l-a privit fix pe Omar Yussef, clătinând din cap. Ochii săi albaştri îi trădau tristeţea şi scepticismul.

— Să nu ne certăm, Abu Adel, a spus Omar Yussef, încercând să râdă încet, mai mult scrâşnit. Spune-mi mai bine, de ce se întruneşte Consiliul Revoluţionar?

Khamis Zeydan a plescăit din limbă, cu amărăciune. A strivit ţigara şi apoi şi-a încălzit vârfurile degetelor pe cana de cafea.

— Urăsc aerul condiţionat. Este atât de frig aici, fir-ar al dracului!

— Este din pricina diabetului. Ţi-a dat peste cap circulaţia. Ar trebui să mai renunţi la ţigări şi să fii atent la consumul de zahăr.

— Crezi că ştii *tu* ce este bine pentru *mine*?

Omar Yussef şi-a încleştat falca. L-a întrebat apoi, ridicând glasul:

— De ce se întruneşte Consiliul? Ca să decidă cine mai trebuie ucis?

— Ar fi mai corect să întrebi cine *nu* urmează să fie ucis, a răspuns Khamis Zeydan, cu o mişcare circulară a braţului, menită să arate întregul oraş Gaza de dincolo de zidurile hotelului. Gaza este în război. Nu cu israelienii – singurii oameni care se mai luptă cu ei sunt musulmanii. Suntem în război cu noi înşine. Întrunirea este o încercare disperată de a opri măcelul în rândurile noastre.

— De ce vă ucideţi între voi?

— Colonelul al-Fara vrea să fie următorul preşedinte şi are susţinerea CIA-ului. Generalul Husseini vrea să îi răpească favorurile americanilor. În prezent, atât Husseini, cât şi al-Fara încearcă să îl împingă pe celălalt la colţ, să îi reteze resursele de putere în partid. De îndată ce va reuşi, învingătorul va da lovitura. Învinsul şi susţinătorii lui vor fi şterşi de pe faţa pământului.

— De asta se întruneşte de fapt Consiliul, nu-i aşa? Ca să decidă care dintre cei doi câştigă.

— Poate, a răspuns Khamis Zeydan, frecându-se la ochi. Nimeni nu ştie pe cine să susţină. Este un pariu pe care nimeni nu vrea să îl piardă, în definitiv.

— Tu pe cine susţii?

Şeful poliţiei l-a privit chiorâş pe Omar Yussef. Şi-a aprins o altă ţigară, întorcându-şi privirea către apa mării.

— De ce nu vrei să îmi spui? Nu ai încredere în mine? a întrebat Omar Yussef.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât eşti mai în siguranţă. O să iasă foarte urât, ascultă ce îţi spun eu.

— Eşti în pericol?

— Toată lumea este în pericol, a spus Khamis Zeydan. Doar ne aflăm în Gaza.

Omar Yussef a atins mâna prietenului său, zâmbind.

— Mă duc să mă instalez în camera mea.

Khamis Zeydan s-a aplecat peste masa care îi despărţea şi a strâns degetele lui Omar Yussef între mâinile sale. Prietenul său a simţit pielea rece a protezei înmănuşate care îi apăsa încheieturile.

— Nu uita ce ţi-am spus despre ajutorul pe care ţi-l poate da Sami. Alah să te aibă în paza Sa!

— Alah să-ţi dea viaţă lungă!

La plecare, Omar Yussef i-a făcut un semn cu mâna lui Sami Jaffari. Tânărul i-a zâmbit şi l-a salutat scurt.

Omar Yussef a urcat la etajul al doilea al hotelului. Îl dureau genunchii. Poate Khamis are dreptate, Gaza pare prea periculoasă pentru el. Oameni nemiloşi, ca al-Fara, se luptă pentru premiile cele mari, preşedinţie şi putere absolută. Un tânăr şiret, ca Sami Jaffari, ştie să se facă indispensabil, să se infiltreze în reţeaua lor şi să se păzească de ameninţările întunecate din sistem. Dar cum ar putea un profesor de istorie de cincizeci şi ceva de ani, înfrânat de efectele nebuniilor din tinereţe asupra trupului, cum ar putea un asemenea om să spere că va înfrunta o lume atât de spurcată şi că va reuşi să îşi păstreze decenţa, ba chiar şi viaţa?

A intrat în camera lui. Hamalul îi lăsase geanta pe pat. Omar Yussef a tras una din draperii. La fel ca pe geamurile de la intrarea în hotel, pe fereastră se vedeau dârele lăsate de ploaia care stârnise ultima furtună de nisip.

Camera goală l-a făcut pe Omar Yussef să se simtă singur. A ridicat receptorul telefonului. A încercat de câteva ori până a reuşit să prindă o linie cu exteriorul. Apoi a format numărul de acasă.

— Maryam, eu sunt, a spus el.

— Omar, dragul meu, cum te simţi?

— Bine, mulţumesc lui Alah.

— Cum este în Gaza?

— Cred că vine o furtună de nisip.

— Stai înăuntru şi bea mult ceai de mentă. Şi nu uita să pui o haină pe tine, să nu îţi ajungă nisipul la piept.

— Aşa o să fac. Ce fac copiii?

— Nadia este aici. Le citeşte poveşti lui Dahoud şi lui Miral.

Omar Yussef a zâmbit. Cea mai mare nepoată a lui avea doisprezece ani şi semăna atât de mult cu mama lui, încât nu se putea abţine să nu o prefere celorlalţi nepoţi. Şi-o imagina stând împreună cu Dahoud şi Miral. Îi luase la el pe cei doi copii anul trecut, la sugestia Nadiei, după ce le muriseră părinţii, care îi erau prieteni. Îi auzea vocea în fundal, modulată şi expresivă, lipsită de monotonia şi plictisul elevelor sale de la Şcoala de Fete a ONU din Dehaisha, atunci când citeau cu voce tare.

— Dă-mi-o la telefon, Maryam.

Cât timp nu s-a mai auzit nimic la telefon, Omar Yussef s-a gândit la Salwa şi Eyad Masharawi, despărţiţi de arestul subit. Se întreba ce ar simţi Maryam dacă nu ar şti când i se va întoarce soţul în casa lor veche din piatră, de la marginea Betleemului. Sau ce ar simţi el dacă nu ar şti când va mai putea mânca din bucatele ei şi când îi va mai asculta dojana mucalită. Se simţea singur şi îi era frig. S-a uitat în jur, căutând telecomanda de la aparatul de aer condiţionat, ca să îl poată opri, dar nu a văzut-o.

Pe fir s-a auzit deodată vocea Nadiei.

— Bunicule, eu sunt.

Părea foarte depărtată.

Omar Yussef a luptat cu senzaţia de singurătate.

— Ba nu, eu sunt, a spus el.

Nadia a râs.

— Poţi să încerci gluma asta cu frăţiorul meu, dar eu ştiu cum să folosesc telefonul, bunicule.

— Evident.

— De fapt, ştiu şi cum să folosesc calculatorul.

— Calculatorul lui tăticu’?

— Acela este numai pentru jocuri. Facem la şcoală ore de informatică. Am hotărât să îţi construiesc o pagină de internet.

— O ce? A, o ciudăţenie dintr-alea? Pentru ce?

— Tăticul are una pentru firmă, aşa că nu îi pot face lui.

Omar Yussef nu înţelegea calculatoarele, dar voia să o încurajeze.

— Bine, aşa să faci. Sunt sigur că va fi cea mai bună pagină de internet din Betleem.

— Cea mai bună pagină de internet din tot internetul.

— De unde?

— Bunicule, până şi bunica ştie despre internet.

Chiar ştie? Omar Yussef se simţea adesea descumpănit de felul în care soţia sa percepea lumea. O credea simplă şi convenţională, deşi nu putea să nu preţuiască legătura care se formase între ei de-a lungul anilor. Oare cunoştea ea lucruri pe care el nu le înţelegea? Este adevărat că uneori părea să îi cunoască gândurile, chiar şi atunci când încerca să i le ascundă. Îşi aminti de prietena Salwei Masharawi, secretara de la universitate, Umm Rateb, şi se întrebă dacă Maryam va detecta în vocea sa o urmă a atracţiei sexuale pe care o simţise pentru o altă femeie.

Maryam a revenit la telefon.

— Omar, ai mâncat la prânz? Nu îl lăsa pe Magnus să te muncească prea tare fără să mănânci.

Omar Yussef s-a relaxat şi a simţit cum dragostea pentru soţia sa se materializează într-o mână binefăcătoare.

— Promit să am grijă de mine, Maryam.

Capitolul 4

Cerul avea o nuanţă albastră, limpede, dar Omar Yussef ştia că este pe cale de a se umple cu praf. Simţea pe limbă primele semne ale furtunii de nisip, care i-au tăiat răsuflarea. S-a oprit ca să îşi sufle nasul, apoi s-a grăbit să traverseze curtea sufocantă a Universităţii al-Azhar, pe urmele lui Magnus Wallender şi James Cree. Campusul era o aglomerare şerpuitoare de clădiri dreptunghiulare de trei etaje, asemănător unui imens joc de domino, cu piese decolorate până la nuanţa cafelei cu lapte. Steaguri palestiniene fluturau în bătaia uşoară a vântului, pe acoperişurile clădirilor administrative.

În faţă, Cree a deschis uşa şi l-a poftit pe Wallender, care la rândul lui a aşteptat ca Omar Yussef să îi prindă din urmă. Uşa era în totalitate acoperită de afişe. Majoritatea înfăţişau chipurile avântate şi îngândurate ale teroriştilor sinucigaşi care se pregătesc să plece în misiune.

La capătul holului au pătruns într-o anticameră cu două birouri, în spatele cărora era aşezată câte o secretară. Umm Rateb, prietena Salwei Masharawi, s-a ridicat pentru a-i întâmpina. Le-a zâmbit, cu capul aplecat spre stânga.

— Dumnezeu să îţi dea pace, *ustaz*.

— La fel şi ţie, a răspuns Omar Yussef.

— Domnul profesor Maki abia s-a întors după pauza de prânz, a spus ea în limba engleză.

Omar Yussef a observat că Wallender s-a uitat la ceasul de pe perete. Era 4:30 după-amiaza.

— O să îl anunţ că sunteţi aici, a continuat Umm Rateb. Vă rog să luaţi loc.

Wallender şi Cree s-au aşezat. Omar Yussef s-a sprijinit de un fişet. A citit eticheta de pe ultimul sertar. *Registru de diplome: de la A la H*. Şi-a amintit de Nadia şi de computerul ei: *Palestinienilor le-a plăcut întotdeauna ca totul să fie notat pe hârtie. Computerele nu vor prinde niciodată aici*. Cealaltă secretară bătea în tastatura din faţa ei, iar imprimanta de pe biroul

alăturat a început să bâzâie.

Umm Rateb a ieşit din biroul preşedintelui.

— Vă rog să intraţi, le-a spus ea.

Omar Yussef a intrat în birou, în urma celor doi străini. Jaluzelele erau lăsate, dar lumina care venea din tavan era puternică, iar aerul condiţionat, eficient şi discret. Profesorul Adnan Maki stătea în picioare în spatele unui birou care crea impresia de eleganţă şi de bunăstare. Lăcuit în culoarea ceaiului negru, acesta forma o curbă în unghi de nouăzeci de grade, din locul în care se afla telefonul negru, lucios, până în celălalt capăt, unde era un calculator. Pe suprafaţa sa strălucitoare nu se afla nicio hârtie sau vreun alt semn că cineva ar fi lucrat acolo. În spatele biroului, un catarg purta steagul palestinian. De fiecare parte a steagului, Maki atârnase două fotografii – în cea din stânga zâmbea alături de preşedintele în funcţie, iar în cea din dreapta îl îmbrăţişa pe fostul preşedinte.

Buza superioară a lui Maki era foarte proeminentă, iar bărbia îi era retrasă, amănunt care îi dădea un aspect de cal, dar nu unul de rasă. Riduri adânci îi brăzdau faţa, de la nări până la colţurile buzelor. Era de aceeaşi vârstă cu Omar Yussef, dar nu avea burtă şi se mişca cu mai multă uşurinţă. Ochii săi mici şi lacomi erau atât de negri şi de uzi, încât semănau cu doi mormoloci.

— Bun venit, bun venit, le-a urat el cu febrilitate, în limba engleză.

S-a întins în faţă, aplecându-se mult peste birou, pentru a da mâna cu oaspeţii săi, care s-au prezentat pe rând. Mirosea a parfum tare şi scump. Când i-a cerut lui Umm Rateb să aducă băuturi pentru toată lumea, s-a aplecat şi mai mult către oaspeţii săi şi a întins o mână cu palma deschisă în semn interogativ.

— Ceai sau cafea?

Apoi s-a uitat la ceasul de la mână şi a adăugat:

— Sau este destul de târziu pentru ceva mai tare?

A chicotit şi şi-a dus o mână la gură, cu o exuberanţă care friza bufonerie.

Umm Rateb l-a apostrofat cu un deget.

— Într-o bună zi o să dea buzna cei din Hamas ca să dea foc biroului din pricina lipsei dumitale de morală, Abu Nabil.

Maki a râs mai tare.

— Umm Rateb, domnul Cree este englez…

— Scoţian, a spus Cree.

— Şi mai bine. Ţara whisky-ului. Fără îndoială, îmi permiţi să îmi întâmpin oaspeţii după obiceiurile lor, nu-i aşa, Umm Rateb? Dumneavoastră de unde sunteţi, domnule…

— Wallender. Sunt din Suedia.

— Suedia? În Suedia sunteţi beţi tot timpul.

Wallender a tresărit.

— Vezi, Umm Rateb? Ştiu ce le place prietenilor noştri. Şi sunt sigur că fratele nostru, continuă el cu un gest către Omar Yussef, nu este un islamist convins.

— Am renunţat la alcool, a spus Omar Yussef.

— Care va să zică, erai pus pe rele în tinereţe.

— Mie îmi făceam rău, a replicat Omar Yussef.

— Aş vrea un ceai, dacă se poate, a spus Wallender.

— Foarte bine, ceai pentru toată lumea, Umm Rateb, iar pentru mine o cafea.

Wallender a privit în urma secretarei care a părăsit biroul.

— Este permis să bei alcool în Gaza?

— Nu în public. Islamiştii înfocaţi ajung chiar să incendieze localurile unde se serveşte alcool – cum este vechiul Hotel Windmill, clubul ONU. Eu nu vreau decât să o necăjesc pe Umm Rateb. Este credincioasă, doar aţi observat baticul, nu? Avem o înţelegere: nu deschid sertarul de jos decât după plecarea ei acasă.

Maki a bătut darabana în lemn, cu un gest jucăuş.

— Domnule Cree, anul trecut am fost în Scoţia. Un vechi profesor de la Universitatea St. Andrews m-a invitat să ţin un curs despre evrei, despre ocupaţie şi despre suferinţele celor din Gaza. Un bătrân gentleman foarte înţelegător. M-a servit cu un whisky de primă clasă în biroul său. Acum, când secretarele pleacă acasă la sfârşitul zilei, îmi imaginez că nu mă aflu în Gaza. Mă visez în biroul acelui profesor minunat din Scoţia.

— Eu, unul, prefer să mă aflu în Gaza, a replicat Cree cu fermitate.

Afirmaţia l-a surprins pe Omar Yussef. Şi-a întors capul brusc pentru a-l privi pe Cree.

— Atunci, poate sunteţi de acord să facem schimb de paşapoarte, domnule Cree, a replicat Maki.

Pe chipul lui Cree a apărut un zâmbet, dar ar fi putut la fel de bine să fie o grimasă de durere.

— Doar dacă îmi daţi cardul dumneavoastră de VIP.

— Nu am aşa ceva. Israelienii refuză să îmi acorde unul. Mie, membru al Consiliului Revoluţionar şi rector al universităţii naţionale! Nu mi s-a dat niciun card VIP.

Maki a ridicat braţele larg deschise, pentru a sugera caracterul nemaiauzit şi ininteligibil al acestei atrocităţi.

— Desigur, ar trebui să mă număr printre VIP-uri. Israelienii

eliberează tuturor funcţionarilor importanţi ai statului acest card, conform termenilor conveniţi în acordul de pace. În felul acesta, VIP-urile pot trece mult mai uşor de punctele de control israeliene. Nu sunt nevoiţi să aştepte la coadă, laolaltă cu muncitorii de rând.

— Nu mi se pare corect faţă de muncitori, i-a replicat Wallender.

Umm Rateb a intrat cu ceaiul şi a înşirat paharele de-a lungul marginii curbate a biroului.

— Corect, domnule Wallender? a exclamat Maki, cu vocea subţiată până la falsetto şi desfăcându-şi braţele şi mai larg. Este oare corect ca un om ca mine, care are atâtea de făcut şi ocupă o poziţie superioară în societate, să fie nevoit să aştepte în ţarcul de vite, laolaltă cu muncitorii obişnuiţi?

— Care ţarcuri de vite?

— Când aţi venit, nu aţi observat barierele de metal şi cuştile? Este foarte aglomerat acolo, oamenii se împing şi se îmbrâncesc. Mirosul îţi mută nasul.

Maki a râs şi a plesnit cu palma blatul biroului, apoi a continuat.

— Săptămâna trecută, stăteam la coadă la punctul de control. Unul dintre soldaţii israelieni a observat cu ce eram îmbrăcat.

Maki a apucat reverul sacoului său sport şi l-a frecat între degete, pentru a le atrage atenţia asupra eleganţei sale.

— Muncitorii poartă tricouri ponosite, murdare şi pantaloni plini de vopsea şi de mizeria şantierelor din Israel. Aşa că soldatul m-a întrebat cine sunt. Când i-am spus, a pus mâna pe armă şi mi-a croit cărare printre muncitori, ca să pot trece, a zis Maki, imitând gesturile soldatului care îi îmbrâncise pe muncitori cu patul armei ca să îi facă loc.

A râs şi a bătut din palme.

Wallender şi Cree îl priveau pe profesor cu zâmbete şovăielnice. Omar Yussef se uita în jos, la mâinile sale.

— Biroul unde am fost primiţi azi dimineaţă era cel pentru VIP-uri, Abu Ramiz? a întrebat Wallender.

— Da.

— Ah, a exclamat Maki, împungându-l pe Omar Yussef, însă dumneavoastră nu sunteţi VIP-uri.

Omar Yussef a privit ochii mici şi umezi. Nu era cazul să spună ce gândea cu adevărat. A apucat reverul propriului sacou şi l-a frecat între degetul mare şi inelar, aşa cum făcuse Maki.

Maki a râs şi a ridicat o palmă în aer. Omar Yussef a ridicat şi el o mână, iar Maki a lovit-o în semn de apreciere, apoi a repetat gestul apucării reverului între degete şi a bătut din palme, încântat.

— Fiţi bine veniţi, a spus el.

Omar Yussef i-a făcut un semn cu capul lui Wallender. Acum puteau trece la problema care îi adusese acolo.

— Mulţumim că ne-aţi primit, domnule profesor, a spus Wallender. Abu Ramiz şi cu mine am venit în Gaza pentru a inspecta şcolile ONU din taberele refugiaţilor.

— O muncă nobilă.

— Din păcate, inspecţia noastră începe sub auspicii nefaste, a continuat Wallender.

— Aţi întâmpinat dificultăţi cu israelienii de la punctul de control? a întrebat Maki, făcând un semn din mână către Omar Yussef, pe care în mod evident îl considera motivul eventualelor probleme.

— Nu, a fost arestat unul dintre profesorii noştri. Are o jumătate de normă la universitatea dumneavoastră şi…

— Arestarea nu are nicio legătură cu activitatea sa la universitate.

— Deci ştiţi la cine mă refer? a întrebat Wallender, îndreptându-se pe scaun.

— Da, da. Tipul acela îngrozitor, Masharawi.

Mâna lui Maki a reprodus semnul de mai devreme, de data aceasta pentru a îndepărta parcă imaginea soţului arestat al Salwei Masharawi.

— Eyad Masharawi, a spus Wallender. A fost arestat în dimineaţa aceasta.

— Nu are nicio legătură cu universitatea, v-am spus deja.

— Dar atunci când a fost arestat, poliţia i-a luat toate lucrările de la examenele date studenţilor.

— De unde aţi aflat asta? a întrebat Maki, zâmbitor şi exuberant, întorcând capul când spre Cree, când spre Wallender. V-a spus poliţia?

— Am vizitat-o pe soţia lui Masharawi, a spus Wallender.

— Cum puteţi crede ceea ce spune? Este o intrigantă, la fel ca bărbatul ei.

Profesorului i s-au dilatat nările, ca şi cum ar fi fost confruntate cu un miros atât de respingător, încât putea penetra chiar şi zidul de colonie din jurul său.

— Ne-a arătat unde ţinea lucrările. Acum nu se mai află acolo.

— Ce lucrări? Numai cele de la universitate? Cine poate şti? Cred că forţele de securitate nu investighează numai scandaloasele subiecte date la examene.

Wallender s-a uitat spre Cree. Acesta a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Masharawi a acuzat universitatea că vinde diplome false poliţiştilor, a spus Wallender.

— Nu duc lipsă de studenţi care sunt gata să plătească pentru a obţine o educaţie. Ce motiv aş avea să vând diplome false?

— Am zis că universitatea a fost acuzată că vinde diplome, nu dumneavoastră, a spus Wallender.

— Eu sunt universitatea, domnule. Am construit-o din nimic încă din 1991, când Bătrânul mi-a zis să înfiinţez aici o instituţie care să rivalizeze cu Universitatea Islamică.

A făcut un gest către fotografia de pe perete, în care se îmbrăţişa cu fostul preşedinte, acum mort.

— Avem două sute de profesori. Unul singur face reclamaţii: Masharawi. O sută nouă zeci şi nouă de oameni nu se plâng de nimic. Avem zeci de mii de studenţi. Ce să înţeleagă ei, că diplomele lor nu mai au nicio valoare din cauza acuzaţiilor unui singur om? Este un atac josnic.

Omar Yussef a sorbit restul de ceai din pahar, apoi l-a pus înapoi, pe biroul lui Maki.

— Aveţi în universitate studenţi care lucrează pentru forţele de securitate? a întrebat el.

— Da, aşa cum avem studenţi care provin din toate grupările de luptă.

— Grupările de luptă? a repetat Wallender.

— Domnul profesor se referă la miliţiile care luptă împotriva israelienilor, a răspuns Omar Yussef.

— Cunoscuţi şi sub denumirea de terorişti, a adăugat Maki, râzând şi ridicând din umeri.

— Aveţi şi studenţi care sunt ofiţeri ai Serviciului de Prevenire şi Protecţie? a întrebat Omar Yussef.

— Dacă îmi daţi un nume, vă pot aduce dosarul respectivului student, din biroul unde stă Umm Rateb. În dosar puteţi vedea certificatul de absolvire a liceului, care atestă faptul că are dreptul de a studia aici. Apoi, la finalul studiilor universitare, puteţi vedea registrul matricol care cuprinde toate cursurile absolvite pentru a obţine calificarea dorită, cât şi plăţile făcute către universitate.

— V-a contactat Serviciul de Prevenire şi Protecţie în legătură cu profesorul Masharawi? a întrebat Omar Yussef.

— Vă rog, nu este profesor. Este un simplu lector cu jumătate de normă.

Şi nici VIP nu este, şi-a zis Omar Yussef.

— V-au contactat?

— Eu m-am dus la ei. Masharawi a făcut afirmaţii periculoase la adresa universităţii şi a mea, ba chiar şi la adresa guvernului. A refuzat să îşi retragă spusele. Aşa că m-am prezentat la Serviciul de Prevenire şi Protecţie

pentru a le spune ce ştiam.

— Le-aţi cerut să îl aresteze pe Masharawi? a întrebat Wallender, îndreptându-se pe scaun.

— V-am spus deja că nu l-au arestat din această cauză. Dar eu cred că ar trebui tras la răspundere şi pentru aceste declaraţii.

— Atunci, de ce a fost arestat? a insistat Wallender.

— L-am întrebat pe colonelul al-Fara în dimineaţa asta, iar el mi-a spus că împotriva lui Masharawi s-au adus acuzaţii mult mai grave decât vina de a fi dat un subiect de examen scandalos, a răspuns Maki, coborându-şi vocea, până a ajuns să vorbească aproape în şoaptă. Există dovezi că are legături cu CIA. Sunt la fel de uimit ca dumneavoastră. Da, poate fi chiar CIA.

Cree a fluierat uşurel, după care a plescăit. Omar Yussef s-a apucat strâns de braţele fotoliului. Wallender şi-a dres glasul.

— Sper că înţelegeţi, domnule profesor, că suntem nevoiţi să urmărim acest caz în continuare, întrucât Masharawi este angajat al ONU, a spus Wallender. Este responsabilitatea noastră.

— În mod evident, este o problemă internă palestiniană. Nu are de ce să vă preocupe pe dumneavoastră.

— Comunitatea internaţională va privi această problemă cu maximă seriozitate.

Vocea lui Wallender îi trăda nerăbdarea crescândă.

— Este un caz extrem de surprinzător ca rectorul unei universităţi să solicite intervenţia poliţiei într-o chestiune de libertate academică.

— Libertate academică? Aici e vorba de calomnie.

— Credeţi că acele afirmaţii erau calomnii îndreptate împotriva dumneavoastră personal? a întrebat Wallender.

— Împotriva mea şi a universităţii. Este acelaşi lucru.

Maki s-a făcut mic în scaun şi a încercat să se calmeze. Şi-a dus mâna la frunte şi a coborât vocea.

— Domnilor, această întâmplare este supărătoare şi pentru mine. În semn de bună-credinţă, permiteţi-mi să vă propun să iau legătura cu cei care conduc această anchetă şi să vă informez mâine de cele aflate. Dacă fratele Abu Ramiz este de acord să ia cina la mine acasă mâine seară, poate îi voi da veşti bune despre cazul lui Masharawi. Cel puţin, voi putea să vă transmit detalii pe care nu le cunoaşteţi despre gravitatea nelegiuirilor sale.

Omar Yussef înţelegea de ce Maki ţinea morţiş să îl despartă de cei doi străini. În felul acesta, va putea apela la el în numele cauzei palestiniene. Poate va încerca chiar să îl mituiască, pentru a-l convinge să îi pună pe cei de la ONU pe o pistă greşită. Totuşi, Omar Yussef şi-a zis că, tot aşa cum Maki

crede că îl poate convinge mai bine pe conaţionalul său palestinian dacă este singur, şi el va putea să îl manipuleze pe rectorul universităţii cu ajutorul subtilităţilor limbii lor materne.

— Accept invitaţia cu bucurie, Abu Nabil.

— Te aştept cu multă plăcere, a spus Maki, ridicând din nou vocea.

Capitolul 5

Prin aerul rece a răsunat o singură expiraţie lungă, mormântală. Omar Yussef stătea întins în patul său de hotel, îngheţat bocnă, pentru că nu se pricepea să oprească aerul condiţionat. Cât şi-ar fi dorit ca în locul zumzetului său monoton să audă sforăitul înfundat al nevestei sale. De câte ori adormea, pe hol se auzea o cheie care descuia o uşă sau o voce care ura noapte bună vreunui prieten. Zgomotele păreau atât de apropiate, încât, la un moment dat, crezând că intrase cineva în cameră, s-a ridicat în capul oaselor, pe jumătate adormit, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu pijamaua jilavă de transpiraţie, în ciuda frigului din cameră. Chiar înainte de ivirea zorilor, s-a dus la baie să-şi ia un pahar cu apă, s-a înfăşurat în prosoape ca să îi ţină de cald şi a băut apa în dreptul ferestrei. Privind cu atenţie pe după marginea draperiilor, a văzut detaşamentul de soldaţi din faţa casei de peste drum, proprietatea şefului Serviciului Militar de Informaţii. Prin întunericul furtunii de nisip care izbucnise în toiul nopţii, a numărat vârfurile ţigărilor aprinse care se vedeau în întuneric, când soldaţii trăgeau câte un fum, până când, în cele din urmă, i s-a făcut somn.

Când a coborât din cameră, Magnus Wallender stătea la recepţie, râzând împreună cu funcţionara cea tânără şi frumoasă.

— O dimineaţă plină de bucurie, Abu Ramiz, i-a urat el.

— Dimineaţă luminată, Magnus.

— Meisoun, aici de faţă, îmi spune că nu primesc ziarele englezeşti în Gaza, aşa cum le primim în Ierusalim.

— Vrei să îţi traduc titlurile din ziarele arabe? Îţi zic eu dacă există vreun articol despre prietenul nostru, Masharawi, sau dacă Suedia a invadat Norvegia. Restul ştirilor, te asigur eu, poţi trăi câteva zile fără să le afli.

Wallender a râs.

— Ai dreptate. Ţi-e foame?

Omar Yussef a luat unul dintre ziarele arabe de pe biroul recepţiei. Ştirea principală era despre înmormântarea ofiţerului din Serviciul Militar de

Informaţii. A observat un articol scurt la sfârşitul paginii. A pus degetul arătător pe el şi a fluturat ziarul în direcţia lui Wallender.

— Gaza este plină de veşti care mai de care mai voioase, Magnus. Priveşte aici: *„Cadavru exhumat, aruncat lângă Deir el-Balah”*, a citit el. Acesta este titlul. Iată ce spune articolul: *„Un fermier a descoperit ieri rămăşiţele umane lângă oraşul Deir el-Balah. Fermierul a anunţat poliţia că a descoperit oasele într-un colţ al câmpului său plantat cu varză, de lângă şoseaua Saladin.”*

— Unde este Deir el-Balah?

— La sud de oraşul Gaza, la jumătatea drumului către graniţa cu Egiptul, a spus Omar Yussef, apoi a citit continuarea. *„La început, fermierul a crezut că dăduse peste nişte oase de animale, dar după ce a descoperit craniul, şi-a dat seama că sunt oase de om. Poliţia a transportat rămăşiţele umane la Spitalul Shifa din oraşul Gaza, unde doctorii sunt nedumeriţi în privinţa vechimii acestora. Doctorul Maher Najjar, medicul legist al spitalului, a declarat că este dificil să identifice vârsta exactă a oaselor, dar a adăugat că nu este exclus să fi fost înhumate în urmă cu un secol. Nu s-a raportat profanarea vreunui mormânt, dar poliţia continuă investigaţiile în această direcţie, în speranţa că oasele vor putea fi readuse la locul lor de veci.”* Îţi mai este foame acum? a întrebat Omar Yussef, chicotind în timp ce împăturea ziarul.

Au intrat în sala de mese, s-au aşezat lângă fereastra cu vedere la mare şi au comandat pâine prăjită şi un coş de croasante.

Wallender a privit către impenetrabila furtună de nisip de afară.

— S-a dezlănţuit infernul.

— Noi îi zicem *khamsin*, care înseamnă cincizeci, a spus Omar Yussef. Este numărul de zile din fiecare an în care nori de nisip ca acesta descind asupra noastră, venind din deşert. Dar cine le ţine socoteala?

— Cât timp va mai dura?

— Câteva zile, o săptămână. Până când plouă puţin sau până când se mai domoleşte vântul. Ai dormit bine?

— M-am trezit de multe ori. Simţeam că mă sufocă cineva.

— Este din vina presiunii create de furtuna de nisip. Mie îmi dă dureri de cap, a spus Omar Yussef, trasând o linie de la sprânceană până la ureche.

— Am o cutie cu aspirine. Vrei câteva?

— Nu, o să le adaug şi pe acestea la colecţia mea de dureri de cap de aici, aici şi aici, a răspuns Omar Yussef, bătându-se cu degetul în cap şi zâmbind.

James Cree a sosit odată cu micul dejun.

— Mie ce îmi dai, băiete? l-a întrebat el pe chelner.

— Cafea, domnule?

— Foarte bine, a spus Cree, luând un croasant din coşul de pe masă. Cafea să fie, băiete.

— Cafea americană sau arabă, domnule?

Cree a rânjit agresiv la Omar Yussef.

— Trăim într-o lume extrem de polarizată, nu-i aşa, domnule Yussef? Americană sau arabă, acestea sunt unicele alternative. Est sau vest. Capitalism sau fundamentalism.

Apoi, aplecându-se către chelner:

— Adu-mi cafea europeană, băiete. Înţelege ce vrei tu. Dă fuguţa!

Chelnerul a zâmbit şi s-a întors la bucătărie.

Cree şi-a îndesat croasantul în gură.

— Vremea asta îmi face o poftă de mâncare teribilă.

— Ia-l şi pe al meu, a spus Omar Yussef.

— Sunteţi sigur? Bine.

Cree a apucat al doilea croasant şi a muşcat, înainte de a-l fi înghiţit pe primul. Şi-a şters o bucăţică de aluat unsuros de pe mustaţă şi le-a spus cu voce joasă:

— Mă gândesc că arestarea lui Masharawi poate fi o problemă serioasă pentru ONU.

— Este o problemă şi mai serioasă pentru Masharawi, i-a răspuns Omar Yussef.

Chelnerul s-a întors, aducând o cană de cafea la filtru.

— Cafea europeană, domnule.

Cree a adulmecat.

— Este ceea ce cred eu, băiete?

— În sănătatea dumneavoastră, domnule.

Chelnerul a zâmbit, apoi şi-a reluat locul, lângă uşile batante.

Cree s-a uitat fix la spatele cămăşii albe a chelnerului. A sorbit din cafea.

— Sfinte Hristoase, da’ ştiu că a turnat ceva tărie în cafeaua asta!

Wallender s-a aplecat deasupra ceştii şi a inhalat.

— Nu este europeană. I-aş spune mai degrabă cafea scoţiană.

Cree a bătut din palme şi i-a făcut un semn de aprobare chelnerului.

— Prevăd că o să devin dependent de cafea, a spus el şi a sorbit din ea, cu un oftat.

Omar Yussef simţea mirosul alcoolului peste masă. Aroma înţepătoare a ceea ce îşi interzisese cu desăvârşire i l-a făcut antipatic pe Cree.

— Trebuie să îl vedem pe Masharawi cât mai curând posibil. Cu cât este ţinut mai mult timp în închisoare, cu atât ne va fi mai greu să îi

convingem pe cei din forţele de securitate că este o greşeală la mijloc, a spus el.

— Să îi convingem? Noi? a întrebat Cree, lăsându-şi capul într-o parte. Dumneavoastră vă aflaţi aici într-o inspecţie şcolară, domnule Yussef. Eu nu am vrut să îl implic pe Magnus de la bun început, iar în dimineaţa asta urma să discut cu el dacă nu ar fi mai bine să se retragă din anchetă de pe acum. Să se ocupe de chestiunea aceasta cei care au experienţă în a trata cu forţele de securitate. Eu, unul, cred că nu ar fi potrivit să luaţi parte la investigaţiile noastre.

— Dar cred că vă pot ajuta. Există subtilităţi pe care nu le-aţi putea remarca, pentru că sunteţi străini.

— Să ştiţi că vorbesc araba destul de bine şi, de când mă aflu aici, am învăţat cum să tratez cu ticăloşii ăştia.

— Poate că ştii cum să te descurci cu cei din forţele de securitate, a spus Omar Yussef. Dar cu Masharawi? Cred că l-ai trata ca pe un scandalagiu, dacă ţi s-ar permite să vorbeşti cu el.

— Nu vi se pare că a stârnit un scandal?

— Nu a făcut decât să îşi exprime opiniile.

— După cum spun, pare să fie un scandalagiu.

Omar Yussef a ridicat vocea.

— În cazul acesta, avem nevoie de mai mulţi scandalagii în Palestina.

Cree a pus ceaşca pe masă.

— Nu uitaţi, domnule Yussef, că responsabilităţile lui Magnus îi includ atât pe elevii din taberele de refugiaţi din Gaza, cât şi problemele Naţiunilor Unite. Noi doi nu putem să analizăm situaţia lui Masharawi numai din punct de vedere umanitar. Trebuie să ţinem seama şi de politica ONU în problema negocierilor de pace dintre palestinieni şi israelieni.

— Şi cum afectează cazul lui Masharawi politica Naţiunilor Unite?

— Acest lucru înseamnă că trebuie să ne ajustăm reacţia la cazul Masharawi în funcţie de interesele noastre diplomatice.

— Mi se pare de la sine înţeles că interesul palestinienilor este să aibă ONU de partea lor, din punct de vedere diplomatic, a spus Omar Yussef. Ceea ce înseamnă că, dacă ONU cere eliberarea lui Masharawi, palestinienii vor fi nevoiţi să se supună.

— Avem un capital limitat de cheltuit pe asemenea cereri.

— Ce rost are capitalul, dacă nu merită să îl cheltuieşti pentru a salva o viaţă de om? a întrebat Omar Yussef, bătând cu pumnul în masă.

— Nimeni nu spune că Masharawi urmează să fie ucis, a spus Cree.

— Îl acuză de colaboraţionism. Ce credeţi că li se întâmplă colaboratorilor?

Omar Yussef şi-a îndoit încheietura mâinii, cu palma înspre antebraţ, pentru a sugera pierderea bruscă a vieţii.

— Ştim cu toţii că acesta este doar un paravan. L-au arestat din cauza întrebărilor despre corupţie puse studenţilor săi. Este un avertisment pentru ceilalţi profesori, ca să nu se avânte prea departe.

— Iată un alt obicei căruia ar trebui să i se opună ONU, o organizaţie care militează pentru libertatea cuvântului, a spus Omar Yussef, apoi i s-a adresat lui Wallender. Aşa ar reacţiona ONU dacă aş fi arestat în Dehaisha? I-ai spune soţiei mele, Maryam, că sunt la mijloc importante chestiuni diplomatice şi că eu sunt un amărât care nu merită atenţia măreţei Organizaţii a Naţiunilor Unite?

Wallender s-a încruntat.

— James, eu cred că dacă luăm legătura cât se poate de repede cu Serviciul de Prevenire şi Protecţie, se va soluţiona totul fără ca afacerea să ajungă la urechea diplomaţilor.

— Aceasta este marea problemă – Serviciul de Prevenire şi Protecţie, a spus Cree. Dacă Masharawi ar fi fost arestat de oricine altcineva, am fi avut mai multă libertate de mişcare. În Gaza sunt vreo douăsprezece servicii de securitate, iar noi putem să ignorăm autoritatea a unsprezece dintre ele. Dar colonelul al-Fara este cea mai importantă legătură pe care o au diplomaţii noştri între forţele de securitate.

Omar Yussef a bombănit şi a lovit din nou cu pumnul în masă, zăngănind ceştile.

Cree şi-a pus palmele pe masă, de o parte si de alta a farfuriei, apoi a tras aer în piept.

— Uite cum stă situaţia: noi vrem ca negocierile de pace dintre palestinieni şi israelieni să continue, dar israelienii se retrag de la negocieri dacă au loc acte de terorism. Dacă al-Fara îi ţine pe teroriştii sub control în maniera lui grobiană, toată lumea este fericită. Dar dacă al-Fara se hotărăşte să nu ne ajute, atunci vor avea loc atacuri teroriste în Israel şi totul se va duce dracului. Ergo, trebuie să facem totul ca al-Fara să fie mulţumit.

— Aşadar, ticălosul ăsta poate face tot ce vrea cetăţenilor din Gaza, atâta vreme cât nu ucide israelieni?

Omar Yussef a simţit că încep să îi tremure mâinile, aşa că şi le-a ascuns sub masă, aşezându-le în poală.

— Domnule Yussef, nu este atât de simplu. Dacă al-Fara nu ia măsuri împotriva grupărilor teroriste, israelienii vor intra cu forţa în Gaza, pentru a se lupta ei înşişi cu teroriştii. Al-Fara este gata să permită acest lucru, doar pentru a demonstra că, fără el, Gaza este neajutorată. Alternativele sunt: tancuri israeliene pe stradă sau un cec în alb pentru al-Fara.

Cree s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a ridicat din umeri.

— De ce nu ne-ai spus asta ieri? a întrebat Omar Yussef. Ţi-a spus cum să abordezi problema cineva din New York, care habar nu are cum arată sau cum miros taberele de refugiaţi palestinieni, nu-i aşa? Ai vorbit cu vreun mare mahăr din New York şi ţi s-a spus să muşamalizezi cazul Masharawi.

— Domnule Yussef…

— Eu nu sunt domnul Yussef. Numele meu de familie este Sirhan. Omar şi Yussef sunt prenumele mele.

A ridicat un deget şi l-a îndreptat către Cree, deşi ştia că nu îl va putea face să nu mai tremure.

— Nu înţelegi nici măcar cum stă treaba cu numele arabe. Cu toate astea, crezi că ştii cum lucrează minţile duplicitare ale unora ca al-Fara.

Cree s-a uitat cu neîncredere la degetul îndreptat către el.

— Vreţi să vă spun domnule Sirhan?

— Nu, corect este să mi se spună Abu Ramiz, tată al lui Ramiz. Dar prefer ca dumneata să nu mi te adresezi în niciun fel.

Wallender l-a apucat de mână pe Omar Yussef.

— Abu Ramiz, te rog să te calmezi. Să nu uităm că urmărim acelaşi scop: eliberarea lui Masharawi. Dar trebuie să facem acest lucru fără să îi supărăm pe diplomaţii de la New York şi fără să ne punem rău cu colonelul al-Fara. Este nevoie de agerimea tuturor pentru a găsi o modalitate de a ne duce la îndeplinire scopul. Trebuie să colaborăm. Aşa că, vă rog.

Omar Yussef se uita fix în farfuria din faţa sa şi bătea cu degetul într-o coajă de pâine.

— Îmi cer scuze, James.

Cree l-a privit, apoi a împins scaunul în spate.

— Maşina este afară. Să mergem la închisoare. Poate ne dau voie să vorbim cu Masharawi.

Omar Yussef a privit în sus.

Cree i-a zâmbit.

— Cafeaua europeană mi-a întunecat judecata, a spus el.

Capitolul 6

Chevroletul a cotit pe străzile largi din Tel el-Hawa, cartierul unde persoanele din vârful conducerii OEP îşi construiseră vile de prost gust. Bărbaţi în uniformă, cu capetele între umeri, se adăposteau la umbra pilonilor copiaţi după cei ai templelor greceşti, tuşind din pricina nisipului răscolit. Nasser a accelerat pe o stradă lungă şi dreaptă. Au ajuns în dreptul unei clădiri albe de formă alungită, cu două etaje, chiar înainte ca drumul să dispară printre colinele semănate cu varză şi printre dunele de nisip. Era împrejmuită cu un zid văruit, înalt cam de doi metri şi jumătate. Lângă poartă erau postaţi o mână de bărbaţi în jachete de piele, cu picioarele depărtate şi kalaşnikovurile pe piept. Acesta era sediul Serviciului de Prevenire şi Protecţie.

Nasser a oprit vehiculul Naţiunilor Unite lângă poartă. Unul dintre gardieni a apărut la geamul maşinii, lipsit de orice urmă de zâmbet.

— Lăsaţi maşina aici şi veniţi cu paşapoartele la intrare, a spus el.

Odată ieşit din maşină, Omar Yussef a tuşit din pricina prafului şi s-a chircit în bătaia vântului fierbinte. În ghereta de la poartă, un gardian le-a examinat paşapoartele celor doi străini. Purta o geacă de piele neagră şi largă, cu guler cenuşiu din blană sintetică, şi un tricou negru. Chipul îi era grosolan, iar mâinile şi burta, mătăhăloase. Era o grăsime ca aceea de taur, care ascunde o putere colosală, asemănătoare cu robusteţea unui luptător turc.

A scuipat nisipul adunat în gâtlej, apoi şi-a şters mustaţa neagră cu dosul mâinii. A luat cartea de identitate din mâna lui Omar Yussef şi l-a fixat cu ochi sadici, lipsiţi de expresie.

— Ce doriţi?

— Suntem de la ONU, a spus Omar Yussef. Domnii aceştia ar dori să vorbească cu colonelul al-Fara despre un caz foarte important.

— Mie nu îmi pari aşa de important, amice.

Omar Yussef şi-a atins vârful mustăţii şi a răsuflat nerăbdător.

— Este vorba de cazul profesorului Eyad Masharawi, de la universitate. Vrem să vorbim cu colonelul despre acest caz.

— Nu este aici.

— Se întoarce repede?

Gardianul a ridicat din umeri, apoi a dat drumul cărţii de identitate şi paşapoartelor, care au căzut pe birou de la o înălţime considerabilă, scoţând un sunet sec la contactul cu lemnul.

— L-am putea întâlni în altă parte? a întrebat Omar Yussef. Sau am putea programa o audienţă?

— Faceţi o greşeală dacă vă închipuiţi că vă pot ajuta în privinţa asta. Secretara colonelului este mult mai frumoasă decât mine.

— Dumneata faci o greşeală. Dacă nu o corectezi, colonelul o să ţi-o tragă dumitale, în locul frumoasei secretare.

Gardianul şi-a încleştat pumnii. Omar Yussef l-a măsurat, gândindu-se că ei trei nu făceau nici cât capul lui. Omul a ridicat telefonul şi a format un număr. A mormăit ceva în receptor, a aşteptat o clipă, apoi a închis, fără nicio vorbă.

— Traversaţi curtea, urcaţi scările şi o luaţi în dreapta.

— A sosit colonelul pe neaşteptate?

Gardianul a luat paşapoartele şi cartea de identitate a lui Omar Yussef şi le-a pus într-un sertar al biroului.

— Le puteţi recupera la ieşire.

— Mulţumim.

Gardianul a mârâit ceva.

— Mai zâmbeşte şi tu. Ţi-ar sta bine, i-a spus Omar Yussef.

I-a urmat apoi pe Cree şi Wallender într-o curte încăpătoare. Lângă scară erau parcate câteva automobile Audi sedan negre, pe ale căror plăcuţe de înmatriculare se vedeau numere cu o singură cifră. *Unitatea motorizată a lui Al-Fara*, şi-a zis Omar Yussef. Maşinile erau noi şi lucioase, chiar şi sub stratul de praf pogorât pe străzile din Gaza.

Cree părea încântat.

— Ai darul de a deschide uşile, Abu Ramiz, a spus el.

— Asta numai după ce îmi sunt trântite în nas, a replicat Omar Yussef.

Au urmat indicaţiile gardianului până ce au ajuns la capătul unui coridor, unde au văzut o uşă dublă, din lemn închis la culoare, în dreptul căreia se afla o plăcuţă împodobită cu emblema guvernului: vulturul cu creastă. Pe ea scria: *Colonelul Mahmoud al-Fara, Comandant, Serviciul Palestinian de Prevenire şi Protecţie (Gaza)*.

Cree a ciocănit uşor în plăcuţă cu arătătorul, zâmbind.

— Să îi dăm o lecţie, a şoptit el.

Omar Yussef şi-a zis că se află încă sub efectul cafelei europene.

În spatele uşii, trei bărbaţi în jachete de piele erau cocoţaţi pe un birou gol. Cel mai scund dintre aceştia i-a condus printr-o serie de birouri, târşâindu-şi tălpile din plastic cu zgomot, la fiecare pas. În cele din urmă, le-a făcut un semn din cap înspre o sală de aşteptare pustie şi s-a postat cu picioarele depărtate în dreptul uşii, fără să-i scape din ochi. După câteva minute, o secretară subţirică i-a condus în biroul lui al-Fara. Ferestrele erau acoperite cu draperii subţiri, menite să împiedice privirile indiscrete din afară, iar un curent puternic de aer condiţionat stăvilea căldura zilei. Pereţii vopsiţi într-un bej inexpresiv erau goi, cu excepţia unui singur document înrămat în negru, aflat la celălalt capăt al încăperii. *Nicio fotografie cu preşedintele*, a observat Omar Yussef. *Omul acesta nu pretinde că ar datora loialitate cuiva*. Câteva dosare cu cleme erau împrăştiate pe un raft, lângă uşă. Un televizor era deschis pe un post arab, cu sonorul oprit. În mijlocul camerei se întindea o masă lungă, de şedinţe. La capătul ei stătea colonelul al-Fara, aşezat pe un scaun înalt, îmbrăcat în haine de piele neagră.

Părul lui, negru şi subţire, era pieptănat cu cărare într-o parte şi lăsat să îi cadă peste un ochi. Mustaţa servea aceluiaşi scop, acoperindu-i gura. Fruntea îi părea umedă şi febrilă, iar trupul lui slab, de înălţime medie, era gârbovit în scaun. A tras dintr-un Marlboro pe care îl ţinea în mâna stângă şi a scuipat în şerveţelul din dreapta, pe care apoi l-a aruncat într-un coş de hârtii. Avea acea moderaţie în mişcări a foştilor prizonieri, pe care Omar Yussef o observase la bodyguardul lui Khamis Zeydan, când îl văzuse la hotel.

Cree l-a salutat pe al-Fara şi i-a amintit că se întâlniseră în timpul recentei vizite a delegaţiei ONU de la New York. Al-Fara nu părea să-şi amintească de el. Cree i-a prezentat pe Wallender şi pe Omar Yussef. După ce a strâns mâna moale a lui al-Fara, suedezul şi-a pus palma peste inimă. Un gest de sinceritate de-al arabilor, care l-a făcut pe Omar Yussef să zâmbească.

Al-Fara a trimis-o pe secretară să pregătească un ceai. Şi-a dus batista la gură, pregătind o nouă flegmă.

Ochii care îl cercetau pe Omar Yussef pe deasupra batistei erau congestionaţi din pricina prafului din aer, dar, cu toate acestea, rămâneau diabolici şi periculoşi. Omar Yussef s-a străduit să citească documentul înrămat de pe perete. Era o diplomă în drept de la Universitatea al-Azhar. *Iată de ce merită să arestezi un om care acuză universitatea că vinde diplome false agenţilor secreţi*, şi-a zis el. Când s-a uitat din nou la al-Fara, a văzut că acesta îi urmărise privirile îndreptate către diploma de pe perete. Al-Fara a scuipat în batistă, fără să îşi întoarcă privirile de la chipul lui Omar Yussef.

— Domnule colonel, am dori să discutăm despre cazul profesorului nostru, Eyad Masharawi, a spus Wallender.

Din gâtul lui al-Fara s-a auzit o tuse hodorogită care a provocat o altă

flegmă.

Wallender a continuat.

— Credem că este vorba de o simplă neînţelegere. Am vrea să ne asigurăm că *ustaz* Masharawi va fi eliberat. Am înţeles că este reţinut aici.

— Are loc o investigaţie, a spus al-Fara, trăgând din ţigară. Nu poate fi eliberat înainte de finalizarea acesteia.

— Pot să întreb care este miza investigaţiei?

Al-Fara a plescăit, apoi şi-a ridicat bărbia. Răspuns negativ.

— Se pare că *ustaz* Masharawi a fost arestat pentru că a adus acuzaţii de corupţie universităţii, care vinde diplome ofiţerilor din Serviciul de Prevenire şi Protecţie, a spus Wallender.

— Cunoaştem aceste acuzaţii, a răspuns al-Fara.

— Dar acest lucru se poate lămuri foarte uşor, nu-i aşa? Un profesor universitar are dreptul la libertate de exprimare. Trebuie să i se permită să pună întrebări instituţiilor publice, astfel încât să le apere de corupţie. Universitarii pot fi nişte câini de pază desăvârşiţi în slujba intereselor publicului.

— Din ce ţară ziceaţi că sunteţi?

— Suedia.

Al-Fara a tras cu poftă din ţigară, apoi şi-a suflat nasul cu zgomot.

— În Suedia este pace, aşa că vă puteţi permite toate aceste drepturi. Dacă ţara s-ar afla sub ameninţarea unei ocupaţii vitrege, aceste libertăţi despre care vorbiţi ar deveni mai puţin folositoare. În viitor, când vom fi stăpâni în ţara noastră, vom institui din nou aceste libertăţi, puteţi fi siguri de asta. Palestinienii le merită.

— Conform poziţiei oficiale a Naţiunilor Unite, respectarea acestor drepturi este o cerinţă prealabilă înfiinţării unui adevărat stat palestinian. Iar dumneavoastră puteţi sprijini acest proces eliberându-l pe *ustaz* Masharawi.

— Pentru noi este mai important să le permitem forţelor de securitate să îi investigheze pe colaboratori, din pricina ameninţării pe care o reprezintă Israelul la adresa poporului nostru.

— Cine vorbeşte despre colaboratori? a intervenit Omar Yussef. Era vorba despre corupţia din universitate.

Al-Fara a scuipat în batistă şi a privit-o cu o grimasă.

— Explicaţi-ne măcar ce acuzaţii i se aduc lui Masharawi, ca să îi putem construi apărarea, a spus Wallender. Se poate ca totul să fie o simplă greşeală.

Secretara a intrat aducând ceştile de ceai pe farfurioare împodobite cu motiv floral. Omar Yussef a rămas tăcut până ce al-Fara şi-a turnat al treilea pliculeţ de zahăr în ceaşca de ceai. Unghia de la degetul mic al mâinii sale

drepte avea o lungime de doi centimetri – o poză obişnuită printre cei care doreau să arate că nu muncesc cu mâinile. Era de un galben închis, ca urina unui om deshidratat.

— Cum răspundeţi la acuzaţiile de corupţie? a întrebat Omar Yussef.

— Corupţie? Colaboratorul acesta se apără acuzându-i chiar pe cei care îi protejează pe palestinieni de oamenii de teapa lui, a spus al-Fara, privind la ceaiul în care amesteca. Nu este vorba de corupţie. S-au făcut greşeli, este adevărat. Dacă nu ar greşi nimeni, atunci Alah nu ar fi nevoit să trimită profeţi care să ne arate calea cea dreaptă.

— Aşadar, cineva a vândut diplomele din greşeală? În realitate, nu este vorba de corupţie, ci de o simplă neglijenţă? a replicat Omar Yussef.

— Nu ştiu dacă au fost vândute diplome. Şi în orice caz, clădirea în care ne aflăm nu este universitatea, orice s-ar spune despre ea. Aţi greşit adresa.

— Dacă s-ar afla că agenţii cumpără diplome ca să fie promovaţi şi să obţină un salariu mai mare de la guvern, forţele poliţieneşti din subordinea dumitale ar fi puse într-o lumină proastă, a spus Wallender.

— Nu ducem lipsă de bani. Am putea plăti salarii mai mari, dacă am vrea. Avem două mii de ofiţeri, ceea ce nu este un număr mare. Nu ne-ar costa foarte mult să creştem salariile.

Al-Fara a sorbit din ceai şi şi-a şters mustaţa cu un şerveţel, apoi a continuat.

— În Gaza s-au infiltrat elemente străine. Spioni. Cu astfel de investigaţii ne ocupăm noi.

Al-Fara a rămas cu privirile aţintite dincolo de oaspeţii săi, dincolo de masă, la televizorul de la celălalt capăt al încăperii. Postul TV difuza în reluare înregistrarea funeraliilor militare cu public din ziua anterioară.

Cu un rânjet discret, al-Fara a privit cum mulţimea se bulucea pentru a putea vedea sicriul drapat în steagul palestinian. Cu unghia lungă şi galbenă a degetului mic a început să se scobească între dinţi.

— Îl acuzaţi pe Masharawi că ar fi spion în slujba CIA? a întrebat Omar Yussef.

— Tot ce se poate, a răspuns al-Fara, fără să îşi dezlipească privirea de televizor.

Omar Yussef i s-a adresat în arabă.

— Dar şi dumneata lucrezi tot pentru CIA.

Al-Fara nu a schiţat nicio mişcare, dar din gâtlejul său s-a auzit un oftat prelung, ca sunetul unui motor cu reacţie aflat în depărtare.

— Ce ar fi putut spiona, mai exact? a întrebat Omar Yussef? Reactorul nuclear din Gaza? Tactica echipei de fotbal palestiniene?

Al-Fara a întors capul către Omar Yussef, fără să se grăbească.

— Credeţi că în Gaza nu există spioni?

— Cred că în zilele noastre este foarte uşor să convingi lumea că cineva este spion.

— Pentru că sunt foarte mulţi.

— Vă admir logica, a spus Omar Yussef, după care a făcut o pauză. Domnii Wallender şi Cree ar dori să îl viziteze pe Masharawi ca reprezentanţi ai ONU, unde acesta lucrează în zilele când nu se află la universitate.

Uitând de televizor, Al-Fara s-a întors cu totul către Omar Yussef. Privirea i s-a înăsprit. *Când l-au arestat pe Masharawi, habar nu avea că lucrează şi pentru ONU,* şi-a zis Omar Yussef în gând. *Profesorul Maki nu i-a spus. Acum este furios, pentru că străinii îl vor acuza pe el. O chestiune internă se poate transforma peste noapte într-un incident internaţional. Nu vrea să îşi bage alţii nasul în treburile lui.*

— Nu îl puteţi vedea, a spus al-Fara.

— ONU insistă ca reprezentanţilor săi să li se permită să îl vadă pe Masharawi, a spus Omar Yussef, ridicând vocea, pentru a-i examina starea de sănătate şi a discuta cazul lui.

L-a văzut pe Wallender întorcând brusc capul către el, curios să afle ce îşi spuneau cei doi în arabă, simţind tensiunea care scânteia în jurul lui al-Fara ca o flacără, dar nedorind să îi întrerupă.

Al-Fara privea vârful ţigării sale arzând.

— Ca un gest umanitar, îi voi permite soţiei sale să îl viziteze. Dar nu pot permite nimănui altcuiva să îl vadă până la terminarea anchetei.

— Când îl poate vedea? a întrebat Omar Yussef.

Al-Fara a stins ţigara într-o scrumieră de sticlă, apoi şi-a deschis palmele.

— Astăzi, bineînţeles.

— Mulţumesc. Vom putea discuta cazul mai detaliat, de îndată ce soţia lui ne dă ştiri despre starea în care se află?

— Nu voi mai fi aici.

— Atunci, poate diseară?

— Nu se poate. Nu voi mai fi în Gaza.

— Dar unde veţi fi?

Al-Fara a zâmbit, privindu-l fix pe Omar Yussef.

— Voi fi la Tel Aviv. Am o întâlnire cu ambasadorul Americii.

— Întâlnirea vă va ţine departe de Gaza întreaga după-amiază şi seară?

— Toată noaptea. Nu ne întâlnim doar ca să ne salutăm. Doar nu mă duc în vizită la mătuşa mea, ci sunt primit de ambasadorul american. Avem de

vorbit chestiuni serioase, iar discuţiile se vor prelungi cu siguranţă până târziu în noapte.

După care, trecând înapoi la engleză şi întorcându-şi privirile către Cree, a spus:

— Sunt sigur că ONU este înştiinţat despre aceste discuţii pe tema securităţii în Gaza.

Omar Yussef i-a aruncat o privire lui Cree. *Oare ştie de ele?* s-a întrebat el.

— Dar, desigur, aceste contacte au loc la nivel înalt, mai presus de capetele dumneavoastră, a spus al-Fara, întorcându-şi privirile de la Omar Yussef la Wallender.

În curte, Omar Yussef s-a oprit pentru a-şi sufla praful din nas. Deasupra autoturismelor Audi se vedeau ferestrele mici, cu gratii, adâncite în zid. Celulele. A simţit cum îl cuprinde o senzaţie de abandonare, ca un fior rece de-a lungul pieptului şi şi-a dat seama că aşa se simte Masharawi, închis acolo, sus. I-a trecut prin cap să îl strige pe nume, dar Wallender şi Cree se îndreptau deja către poartă, fericiţi că puseseră la cale o întâlnire între Salwa Masharawi şi soţul ei.

Omar Yussef a aruncat o ultimă privire către ferestre. În spatele gratiilor nu păreau să existe geamuri. Praful care plutea în aerul curţii umplea, probabil, şi acele încăperi.

Capitolul 7

În spatele pleoapelor lui Omar Yussef pulsau pete portocalii scânteietoare, care începeau să se coloreze în roşu şi violet. Îl durea capul. Abia respira în aerul gros, canicular şi îmbâcsit.

— În ce loc oribil ne-au lăsat să aşteptăm, a spus Cree.

Omar Yussef a deschis ochii şi a simţit cum lumina puternică a soarelui îi pătrunde în creier ca o rafală de ace. Cree şedea la celălalt capăt al încăperii pustii, pe un scaun de grădină din plastic, cu trupul încovoiat şi cu o expresie stingheră. A apucat de umerii cămăşii cu vârfurile degetelor şi a desprins-o de pielea transpirată. Wallender avea ochii închişi. Îşi odihnea pe genunchi palmele întoarse în sus şi respira adânc, încet, prin nările sale mici.

Vopseaua întărită de pe ferestre împiedica deschiderea lor şi nici măcar jaluzele nu aveau. Cree proptise un scaun în uşă, pentru a crea un curent de aer, dar coridorul era inundat de mirosul puternic de fecale care venea dinspre o toaletă înfundată. Era evident o încăpere unde oamenii erau condamnaţi să contemple scurgerea dureroasă a timpului, pentru ca fiecare răsuflare să le fie un efort chinuitor, răsplătit numai prin inhalarea unui aer scârbos, aproape lipsit de oxigen.

Se făcuse aproape ora două. Cu două ore în urmă o aduseseră pe Salwa Masharawi la sediul Serviciului de Prevenire şi Protecţie. Gardianul voinic de la poartă, cu care Omar Yussef intrase în conflict, i-a condus în această cameră de la parter, în vreme ce un altul a condus-o pe Salwa spre celulele din celălalt capăt al curţii. Gardianul a încuiat uşa de la capătul coridorului, pentru ca cei trei să nu poată cutreiera prin clădire. Toate uşile deschise spre coridor dădeau în camere la fel de pustii şi înăbuşitoare ca aceasta.

Omar Yussef îşi simţea pieptul încordat. Aerul mort din încăpere îi era cunoscut, deşi era o amintire pe care încercase să o suprime. Acum îi năvălea în minte împreună cu o avalanşă de lacăte grele, mâncare scârboasă şi miros de aer încremenit şi sufocant. Simţea nevoia de a se confesa celor doi străini,

dar îi era teamă de ceea ce vor crede despre el. *Ştiţi, cu mult timp în urmă am stat şi eu în închisoare*, le-ar spune el. *A fost o nedreptate, o răzbunare de ordin politic*. Nu l-ar crede. Ar presupune că a fost vinovat, pentru că proveneau, totuşi, din ţări unde legea şi justiţia erau respectate. *Poate ruşinea este cea care îmi pune căluş la gură*, şi-a spus el. *Nu ruşinea că am stat în închisoare, ci ruşinea că am ieşit din politică de teama unei alte condamnări. Ruşinea că atât de mult timp am preferat să duc o viaţă liniştită, comodă, în vreme ce în jurul meu era numai moarte şi suferinţă.* Şi-a fixat privirea asupra soarelui, încleştându-şi fălcile ca să nu spună nimic.

Au auzit o cheie învârtindu-se în lacătul de la capătul coridorului, apoi uşa s-a deschis. Paşi grei s-au târât de-a lungul holului, apoi s-au oprit.

— Vă rog, a strigat gardianul, iar vocea sa a făcut coridorul să răsune.

Wallender a deschis ochii şi şi-a rotit gâtul.

— Mi-a prins bine repausul, a spus el, oftând mulţumit.

Cree s-a holbat la suedez cu gura deschisă.

Omar Yussef i-a urmat pe cei doi străini pe coridorul întunecat. Se simţea amorţit, dar încerca să se mişte cât mai repede, ca să ţină pasul cu ei. Gardianul nu şi-a dezlipit privirea de la el, ceea ce l-a făcut să se teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă ar rămâne în urmă, închis în acest loc, fără protecţia Naţiunilor Unite, întemniţat împreună cu duhoarea mizeriei, căldura insuportabilă şi vulnerabilitatea deznădejdii.

Salwa Masharawi îi aştepta la poarta complexului, îmbrăcată în rochia ei neagră, largă, cu basmaua înflorată pe cap. Când ei s-au apropiat, şi-a îndreptat basmaua şi şi-a şters nasul cu un şerveţel roz.

— Cum vă simţiţi, scumpă doamnă? a întrebat Omar Yussef.

Salwa a zâmbit, jucându-se cu unul dintre nasturii aurii ai rochiei. Ochii îi erau injectaţi. Plânsese.

— Mulţumesc lui Alah, *ustaz*.

— Vă conducem acasă, unde ne puteţi spune ce aţi aflat de la Eyad.

Înapoi în casa ei din Tuffah, după ce au intrat în curte, Salwa a privit îndelung la graffiti-urile în formă de sârmă ghimpată din jurul desenului care înfăţişa Domul Stâncii. Naji aştepta lângă uşă, jucându-se, doar pe jumătate conştient, cu urechea ascuţită şi proeminentă. Salwa i-a şoptit ceva, apoi şi-a condus oaspeţii în sufrageria unde îi primise la prima lor vizită. Omar Yussef s-a uitat la fotografia soţului ei, preocupat şi distant, cu capul întors într-o parte, pentru a-şi feri urechea diformă. Se întreba dacă lui Masharawi îi mai pasă de asemenea vanităţi după o noapte petrecută în închisoare.

Salwa s-a aşezat, cu mâinile încleştate în poală. S-a uitat la fotografia soţului ei, de parcă ar fi avut nevoie să îi simtă prezenţa înainte de a le povesti întâlnirea lor lui Omar Yussef şi celor doi străini.

— Soţul meu m-a rugat să vă transmit salutările lui şi să vă mulţumesc pentru eforturile pe care le depuneţi, a spus ea.

— Cum se simte? a întrebat Omar Yussef.

— Regret că sunt nevoită să vă spun că a fost torturat, *ustaz*.

Omar Yussef se gândise la căldura şi praful şi mirosul îmbâcsit din interiorul celulelor, dar nu îi trecuse prin minte că bărbatul va fi torturat. Wallender a gemut şi şi-a frecat barba.

— După vizita pe care aţi făcut-o azi dimineaţă colonelului al-Fara, i-au adus de mâncare lui Eyad, dar înainte de asta a fost lăsat fără hrană şi fără apă timp de douăzeci şi patru de ore, a spus Salwa. L-au obligat să stea în *shabbah*. Cunoaşteţi poziţia?

— Am citit despre ea, a spus Cree. Ghemuit, aplecat în faţă, cu mâinile legate la spate, iar călcâiele nu trebuie să atingă pământul. După câteva minute, simţi că îţi iau foc picioarele şi spatele.

Salwa şi-a acoperit gura şi nasul cu o mână. A izbucnit în hohote, şi-a lăsat capul în pământ, apoi s-a îndreptat şi a tras aer în piept.

— L-au bătut la tălpi şi i-au pus pe cap un sac murdar care mirosea a vomă. I-au legat mâinile la spate şi l-au atârnat de tavan. A leşinat de câteva ori.

— Cum pot face aşa ceva? a exclamat Omar Yussef, ducându-şi mâna la frunte.

Şi-a amintit de disconfortul simţit în camera unde o aşteptase pe Salwa. Îi era ruşine de văicăreala şi de autocompătimirea care îl încercaseră acolo, la numai câţiva paşi de locul unde Masharawi fusese supus unor chinuri adevărate.

Fiul cel mare al Salwei a intrat ducând o tavă cu ceai. Omar Yussef era mulţumit că băiatul îşi ţinea capul şi umerii plecaţi, cu stângăcia adolescentului. Nu ar fi vrut să citească mila şi groaza din ochii oaspeţilor care îl priveau. Naji a aşezat ceştile pe masă şi a plecat.

— La început, Eyad mi-a vorbit foarte cumpătat. Dar când mi-a povestit despre torturile la care a fost supus, a izbucnit în lacrimi.

Amintirea acelui moment a oprit-o pe Salwa, care s-a aplecat peste măsuţa de cafea, în căutarea unui şerveţel.

— L-am putut vedea numai printr-o plasă de sârmă. A intrat în încăpere gârbovit, târşâindu-şi picioarele, de parcă fiecare mişcare era un chin. A zâmbit şi m-a întrebat despre copii. I-am povestit despre ajutorul pe care ni l-aţi dat, Abu Ramiz. Vă este foarte recunoscător. Vă trimite omagiile sale.

— Ce l-au întrebat anchetatorii? i s-a adresat Omar Yussef.

— Nu i-au pus întrebări. Pur şi simplu i-au ordonat să semneze o

confesiune.

— Prin care să mărturisească ce?

— Că este un spion CIA, a cărui misiune a fost aceea de a răspândi zvonuri răuvoitoare despre guvern. L-au amenințat că universitatea îi va opri salariul și că eu și copiii vom rămâne fără bani.

— Va primi salariul de la ONU, a spus Wallender.

Salwa a mulțumit printr-o mișcare a capului.

— L-a întrebat pe anchetator când va fi chemat la proces. Anchetatorul a râs și i-a răspuns: „Vei avea parte de proces când va fi înființat statul palestinian.” Înțelegeți, a spus ea, întorcându-se către Wallender și Cree, că pentru oamenii de pe aici asta înseamnă ceva ce nu se va petrece niciodată. O spun sub formă de glumă. Apoi, soțul meu a plâns și mi-a zis că simte că a murit deja de cinci sute de ori. Sunt atât de îngrijorată, Abu Ramiz. Dacă Eyad a ajuns în starea asta după numai o zi, poate că, într-adevăr, au de gând să îl ucidă.

— Sunt sigur că nu, a zis Abu Ramiz. Ai spus doar că i-au dat de mâncare după ce au aflat că reprezentanții ONU se interesează de cazul lui. Cu siguranță vor înceta de-acum și torturile. Ieri era un simplu palestinian și știm foarte bine cum își tratează forțele de securitate compatrioții. Astăzi, se află în atenția autorităților internaționale. Nu este în interesul lor să se vadă că a fost torturat, în eventualitatea că vor fi nevoiți să îl aducă în fața anchetatorilor ONU. Trebuie să poată nega acest lucru, să îl acuze de minciună și să pretindă că a fost tratat bine.

Wallender s-a ridicat în picioare.

— Umm Naji, vom ține legătura cu biroul nostru din New York. Chiar acum mergem să trimitem un raport despre torturile la care a fost supus, pentru a constrânge guvernul să pună imediat capăt acestei situații.

— Magnus, dacă nu te superi, aș vrea să mai rămân cu Umm Naji, a spus Omar Yussef.

— O idee foarte bună, Abu Ramiz. Noi ne întoarcem la hotel să vorbim cu cei de la centru.

— Bine. Eu mă întorc după amiază, târziu. Trebuie să îmi rezerv timp să mă pregătesc pentru cina din seara asta, de la profesorul Maki. Tu iei masa la hotel?

— Nu îți face griji pentru bătrânul Magnus, a spus Cree. Îl duc la un restaurant unde se servește cel mai bun pește din Gaza.

Wallender și Cree au plecat. Salwa și Omar Yussef au rămas tăcuți, în timp ce Chevroletul Suburban al ONU a ieșit în marșarier de pe aleea cu pietriș.

— Te rog să iei masa cu noi, Abu Ramiz.

— Mulţumesc. Alah să te binecuvânteze.

Femeia şi-a coborât capul, iar basmaua i-a tremurat. Omar Yussef a scos un şerveţel din cutia de pe masă şi i l-a întins. Ea şi-a şters ochii, dar lacrimile nu i s-au oprit.

— Abu Ramiz, mi-este teamă.

— Este o poveste îngrozitoare şi înfricoşătoare, fiica mea. Dar nu trebuie să o înfrunţi singură.

— Îmi este teamă pentru fiul meu, Naji. Ştii bine ce se întâmplă cu fiii colaboratorilor – sunt atât de disperaţi să repare reputaţia distrusă a familiei, încât se oferă voluntari în misiuni sinucigaşe îndreptate împotriva israelienilor. El este un băiat atât de singuratic. Ar putea pune la cale ceva înfiorător, iar eu nu aş şti nimic până când nu aş afla de la ştiri.

— Nu pare a fi genul acela, a spus Omar Yussef. În plus, până una-alta, nu este decât fiul celui *acuzat* de colaboraţionism. Iar noi o să ne asigurăm că povestea asta nu merge mai departe.

Salwa a tras aer în piept.

— Mulţumesc, *ustaz*. Mă duc să pregătesc masa.

Femeia a părăsit camera. Omar Yussef a auzit-o cum scoate farfuriile din dulapul de bucătărie. După sala mare şi pustie în care luase micul dejun la Hotelul Sands, zgomotul acesta i se părea familiar, domestic.

Băiatul a intrat pe uşă. Şi-a încârligat degetele şi şi-a fixat privirile pe dosul mâinilor sale.

— Da, Naji?

— *Ustaz*, aţi vrea să vă arăt păsările mele?

— Mi-ar face mare plăcere.

Băiatul l-a condus pe Omar Yussef sus, pe scări, într-o cameră mare şi bine luminată, aflată în partea din spate a casei. A auzit porumbeii ale căror sunete guturale, înăbuşite, le remarcase în crângul de măslini prima dată când intrase în casă. Încăperea avea un aer spartan. O pătură pufoasă, cu aspect ieftin, sintetică şi viu colorată, acoperea patul. Lângă perete se afla un birou mic, pe marginea căruia erau aliniate vrafuri ordonate de cărţi şi caiete.

Naji a deschis uşa de sticlă care dădea în balcon. În colţul cel mai îndepărtat de dormitor se găsea o colivie din sârmă şi placaj, de aproximativ un metru douăzeci pe un metru douăzeci. O pereche de porumbei stătea cocoţată pe o ramură groasă de măslin răsucită, proptită în interiorul coliviei. Doi canari zburau în jurul lor. Naji s-a aplecat către tăviţa cu grăunţe. Le-a pus o mână de seminţe dintr-un săculeţ. A privit în sus şi, din spatele măştii sale rigide şi triste, s-a ivit un zâmbet. Omar Yussef a simţit că îi tremură buzele de milă.

— Auzi ce spun, *ustaz*? Ascultă, spun *uzcouru Alah*. Îi auzi?

Aminteşte-ţi de Alah. Aceste cuvinte gângurite de porumbei erau o veche poveste pentru copii. Omar Yussef a ascultat chemarea repetitivă a păsărilor albe, privind expresia tandră de pe chipul lui Naji.

Băiatul s-a ridicat. Şi-a băgat degetele prin plasa de sârmă. Unul dintre canari i s-a cocoţat pe degetul mare.

— Totul va fi în regulă cu tatăl meu, *ustaz*?

Omar Yussef a tras aer în piept, apoi şi-a dres glasul.

— Desigur.

— A făcut ceva rău?

— Dimpotrivă. Tatăl tău a luat apărarea dreptăţii. Într-o lume plină de nedreptate, este primejdios să faci aşa ceva.

Salwa l-a strigat de jos pe Naji. Cu multă grijă, băiatul a lăsat canarul să îi zboare de pe deget. L-a privit aterizând lângă tăviţa cu seminţe.

— Cred că este gata masa, a spus el.

Masa era pusă în sufrageria cea mică cu vedere spre partea din faţă a casei. La intrarea lui Omar Yussef, Salwa aşeza pe masă o ultimă farfurie cu vinete.

— *Babaganoush* este mâncarea preferată a lui Eyad, a spus ea. Te rog, Abu Ramiz, aşază-te aici.

Omar Yussef s-a aşezat în capul mesei. Salwa l-a prezentat celorlalţi patru băieţi. Cei mari îl priveau curioşi. Cei mai mici, care arătau de şase, respectiv şapte ani, rupeau pâinea în fâşii, părând a nu-l observa pe musafir.

Pe masă erau *hummus* şi alte salate: *turkiyyeh* roşu, condimentat şi *labaneh* alb, cremos. Băieţilor se părea că le plac ridichile murate: fiecare avea în faţă câte o farfurie cu ridichi tăiate felii şi câteva măsline pe lângă ele. Omar Yussef a desfăcut un *kubbeh*. Dinăuntrul crustei de făină, carnea tocată de miel emana un miros dulceag, de scorţişoară şi de seminţe de pin. I-a zâmbit Salwei.

— Umm Naji, rar mănânc altceva decât ceea ce găteşte draga mea soţie, Maryam, care este o bucătăreasă excelentă. Din acest motiv nu îmi place să călătoresc. Dar talentul dumitale de bucătăreasă mi-a făcut depărtarea de Betleem mai uşor de suportat astăzi.

Salwa a zâmbit.

— Fii binevenit. În sănătatea dumitale, a spus ea. Familia dumitale este din Betleem, Abu Ramiz?

— Nu, suntem refugiaţi dintr-un sat de la marginea Ierusalimului. Scumpul meu tată a sosit în tabăra Dehaisha în 1948, când eu abia mă născusem. Dar oraşul meu natal este Betleemul. Nu tânjesc să mă întorc în sat.

— Satul mai există?

— Pe terenurile din jurul satului s-a construit un mall israelian, una

din acele clădiri strălucitoare pe care le vedem la televiziunea Golfului. Nu am văzut nimic asemănător în vreunul dintre oraşele noastre, deşi mi s-a spus că se construieşte ceva similar la Ramallah.

— Ai vizitat vreodată satul?

— O singură dată, pe când era mai uşor să obţii permis de liberă trecere. Ca să fiu sincer, nu a mai rămas nimic în afară de moschee, dar nici ea nu mai este folosită. Eram foarte mic când am plecat, aşa că amintirile mele se reduc la poveştile despre viaţa dinainte, spuse de dragul meu tată. Aceste poveşti au ajuns să pară atât de reale, încât le iau drept propriile mele amintiri, a continuat Omar Yussef, privindu-i pe copii şi gândindu-se la tatăl lor. Copii, tot ce pare rău trece. Viaţa este foarte lungă. Când eşti tânăr, ai tendinţa să exagerezi un lucru rău. Dar uitaţi, eu am supravieţuit chiar şi Marii Catastrofe a poporului nostru şi sunt un om fericit. Am studiat mult la şcoală, muncesc din greu şi am o familie minunată.

— Aţi dat multe examene la şcoală? a întrebat unul dintre cei mici, privindu-l pe Omar Yussef şi luând o înghiţitură de *hummus*.

— Da, am dat multe examene. Am mers la universitate în Damasc.

— Şi *pe dumneavoastră* nu v-au arestat?

— Nu te arestează pentru că dai un examen, Sufian, a spus Salwa.

Băiatul nu părea convins. Îl privea pe Omar Yussef încruntat, ca şi cum faptul că nu fusese arestat, deşi a dat un examen, îl transforma într-un membru al conjuraţiei care îl lipsise de tată.

— De ce nu v-au arestat pe dumneavoastră în locul tatălui meu?

Omar Yussef a mestecat *kubbeh*-ul, dar îi pierise pofta de mâncare.

— Sunteţi poliţist? a întrebat băiatul.

— Sufian, taci din gură, a spus Naji, scuturându-l pe fratele său mai mic de umăr.

— Sunt profesor, ca tatăl tău, a răspuns Omar Yussef.

— Tăticul spune că profesorii trebuie să se poarte ca poliţiştii, a spus Sufian. Trebuie să afle adevărul, apoi să aibă grijă să îl aducă la cunoştinţă tuturor copiilor.

— Abia aştept să îl întâlnesc pe tăticul tău. Cred că o să îl plac mult.

Când poliţia nu vrea să afle adevărul, adulţii tac, şi-a zis Omar Yussef. *Când situaţia devine periculoasă, numai copiii pun întrebări. Şi poate profesorii lor, pentru că le pasă de minţile copiilor şi de viitorul în care vor creşte. Din acest motiv nu a tăcut Masharawi, în ciuda pericolului. Poate din acelaşi motiv mă aflu eu aici.*

Capitolul 8

Delegaţii Consiliului Revoluţionar erau adunaţi în faţa recepţiei Hotelului Sands când Omar Yussef s-a întors de la familia Masharawi, unde luase prânzul. Cele două vizite la sediul colonelului al-Fara din dimineaţa aceea îl secaseră de energie. Cămaşa îi era umedă, iar părul transpirat i se lipea de gât, pe lângă guler. Îl usturau ochii din pricina furtunii de nisip. Ar fi băut o cafea, dar sala de mese era plină de politicieni şi de asistenţii lor, care sporovăiau zgomotos.

Khamis Zeydan era aşezat la masa de lângă uşă. În jurul ei se aflau alţi şase bărbaţi, împreună cu Sami Jaffari, îmbrăcat în tricoul negru care îi punea în evidenţă musculatura mlădioasă a umerilor şi a pieptului. Unii fumau ţigări, alţii trăgeau dintr-o narghilea. Bărbaţii în costume erau fascinaţi de povestea pe care o relata Khamis Zeydan. Omar Yussef nu auzea ce spune prietenul său, dar simţea că se apropie poanta, după felul în care se lăsase pe spate în scaun, îşi ridica braţele şi le deschidea din ce în ce mai mult cu fiecare propoziţie. Când braţele au ajuns deasupra capului, grupul a izbucnit în râs.

Sami l-a observat pe Omar Yussef dincolo de pragul uşii. I-a făcut un semn de recunoaştere, apoi şi-a dat ochii peste cap, ca pentru a-i spune că suferă în tăcere.

Omar Yussef a urcat în cameră. S-a aşezat pe pat, în linişte. Cineva a încuiat o uşă în apropiere şi a traversat coridorul, vorbind la telefon. Apoi s-a aşternut tăcerea. Nu auzea decât sunetul respiraţiei sale. Se gândea la Eyad Masharawi, bătut şi torturat şi la copiii care îi duceau dorul. Şansele lui Masharawi de a scăpa de alte torturi depindeau de felul în care Omar Yussef se va purta cu profesorul Maki la cina din această seară. L-a cuprins un atac de singurătate atât de neaşteptat şi de deznădăjduit, încât i s-a descleştat falca, iar pielea obrajilor i s-a părut deodată mai grea. A ridicat receptorul şi s-a străduit să îşi amintească cum să telefoneze în exterior. Apoi a format numărul de acasă.

A răspuns Nadia.

— Salutare, draga mea, a spus Omar Yussef. Ce faci?

— Bine, mulţumesc lui Alah, bunicule. Cum este în Gaza?

— Avem parte de o furtună de nisip aici, a spus el. Cum este vremea în Betleem?

— Foarte cald. Dar nu avem furtuni.

— Sunteţi norocoşi. Ce ai făcut în ultima vreme?

— Am citit una dintre cărţile tale în după-amiaza aceasta, bunicule. Cea mare, despre Egiptul antic, cu imagini ale piramidelor şi ale zeilor egipteni.

— Sunt sigur că nu mi s-ar permite să aduc o asemenea carte în Gaza. Hamas nu ar fi de acord cu ideile ei păgâne.

— Exact. Să îţi fie ruşine, bunicule.

Omar Yussef a încercat să îşi amintească câţi ani aveau fiii lui când au început să folosească sarcasmul. Era convins că până şi în această privinţă Nadia, la cei doisprezece ani ai ei, dovedea precocitate.

— Aşadar, am citit în carte că Seth, cel cu cap de şacal, era zeul deşertului şi creatorul furtunilor de nisip, a spus Nadia.

— Atunci, zeul cu cap de şacal îşi face de cap din plin în Gaza. Din nefericire pentru cei care locuiesc aici.

— Am citit şi despre rasa umană. De unde credeau egiptenii că ne tragem.

— Şi de unde ne tragem?

— Zeul creaţiei era Atum. El a făcut totul. Mai întâi, l-a scos pe nas pe zeul aerului. Apoi a scuipat-o pe zeiţa apei din gură. Şi apoi a dat naştere altora, de care nu îmi mai amintesc, dar toţi au ieşit din corpul lui. Când a privit rezultatul eforturilor sale, Atum a început să plângă şi lacrimile sale s-au transformat în oameni cu care s-a populat lumea. Aşa că, vezi tu, viaţa a început cu un plâns zdravăn.

Omar Yussef îşi amintea de mitul acesta. Îşi amintea şi că la început Atum s-a masturbat şi a dat naştere celorlalţi zei prin orgasmul său. Spera că partea aceasta nu era menţionată în cartea din care citise Nadia.

— Ce crezi despre mitul acesta? a întrebat-o el.

— Cred că are noimă. Explică de ce viaţa este atât de tristă şi de ce ne lovim de atâta răutate, oricât de buni am fi.

— Poate Atum plângea de fericire.

— Nu m-am gândit la asta, bunicule. Dar, oricum, nu cred că plângea de fericire.

— Mă bucur că citeşti despre istorie şi despre felul în care anticii percepeau lumea. Viaţa nu se reduce la viziunea celor din oraşul nostru şi din

timpurile noastre. Am şi alte cărţi ca aceasta. Ţi le arăt când mă întorc acasă.

— Bunicule, ţi-am făcut o pagină de web, a spus Nadia, însufleţindu-se deodată.

— Mi-ai desenat ceva?

— Ce? Nu. Pentru site-ul tău. L-am început ieri, după ce am vorbit. Ţi-am înregistrat numele domeniului, apoi am scris textul pentru pagina de start, am postat o fotografie a ta şi am făcut şi nişte grafice.

— Ce este o pagină de start?

— Când oamenii scriu adresa site-ului tău, pagina de start este prima care se deschide. Desigur, trebuie să mai fac şi alte pagini, ca să poţi naviga pe site.

A crescut mai mult decât îmi imaginam eu, şi-a zis Omar Yussef. *Înţelege tristeţea care stă la originea vieţii în povestea despre lacrimile zeului egiptean. Dar are şi acest entuziasm tehnologic care denotă încredere în viitor*. Se întreba cum de îi scăpase transformarea prin care trecuse nepoata sa preferată. Poate nesocotise şi alte schimbări apărute în lume din simplul motiv că nu îl afectau direct. Îşi amintea că îl surprinsese să afle de la Salwa Masharawi despre tortura la care fusese supus soţul ei. Acum, surprinderea i se părea străină de el, de parcă ar fi de la sine înţeles că oricare persoană arestată pentru că a criticat guvernul este bătută la tălpi. De când fusese închis, cu mult timp în urmă, petrecuse câteva decenii ridicând în jurul lui un zid de candoare, dar o părticică din acel zid se dărâmase în Gaza. Poate că, totuşi, nu fusese candoare, ci orbire. Înţelegea de ce zeul Atum vărsase lacrimi la vederea lumii pe care o crease.

— Bunicule, este vreun computer la hotel?

— Da, este unul la recepţie.

— Au acces la Internet?

— Pot să întreb. Recepţionera este o doamnă foarte drăguţă.

— Notează adresa site-ului. Este *www.pa4d.ps*.

Omar Yussef a notat adresa de Internet pe o bucată de hârtie cu antetul hotelului.

— Dar ce înseamnă?

Nadia a râs.

— O să vezi. Trebuie să te duci să o accesezi pe Internet. Vrei să vorbeşti cu bunica?

— Da, scumpa mea. Te rog.

Omar Yussef a împăturit bucata de hârtie cu adresa paginii de internet şi a băgat-o în buzunarul de la pieptul cămăşii.

A tras draperiile de la fereastră. Aleea din faţa hotelului se ridica aproape douăzeci de metri de la intrarea hotelului până la şoseaua care ducea

spre plajă. Pâcla din aerul prăfuit se îngroşa spre asfinţit. Un măgar trecea în trap uşor pe drum, înhămat la o căruţă plină de cutii cu roşii. Îl urma un şir de taxiuri galbene care claxonau şi se tot agitau să îl depăşească. O trupă de soldaţi cu berete roşii sprijineau ghereta santinelei de la intrarea în casa comandantului Serviciului Militar de Informaţii, aflată peste drum. Clădirea era un bloc simplu, cu şase etaje. Un singur etaj era luminat, o fluorescenţă bolnăvicioasă strălucind prin praful din aer.

Maryam a venit la telefon.

— Omar, dragul meu, ce ai mâncat la prânz?

El a simţit din nou chinul singurătăţii.

— Maryam, viaţa mea, te iubesc.

— Omar?

— Mă întorc acasă curând, îţi promit.

— Omar, s-a întâmplat ceva?

Îl usturau ochii. I-a trecut prin minte că nu ar fi rău să plângă, pentru a elimina tot praful adunat în timpul furtunii. Se simţea gata să izbucnească. Camera era rece şi se imagina încarcerat aici, departe de casă. *Ştii ce înseamnă să fii închis, singur şi speriat*, şi-a zis el. Îi era greaţă şi se temea să nu strice totul vomitând din pricina nervozităţii în timpul cinei cu profesorul Maki din seara aceea. A respirat adânc, străduindu-se să îşi proiecteze în faţa ochilor chipul soţiei sale.

— Am mâncat foarte bine la prânz în casa unui prieten.

— Foarte bine. Nu îl lăsa pe Magnus să te ducă la vreun restaurant de acolo. Nu se respectă reţetele.

— Iau cina în casa unui… unui prieten în seara asta.

— Ţi-a spus Nadia despre pagina ta de Internet?

— Da, ai văzut-o?

— Nu, nu vrea să o arate nimănui până nu îţi dai tu acordul.

— Este foarte inteligentă.

— Te surprinde?

— Nu, mă umple de mândrie. Maryam, ar fi timpul să mă pregătesc pentru cină.

— Am înţeles. Noi suntem bine cu toţii, mulţumesc lui Alah.

El a ezitat.

— Tu eşti viaţa mea.

Maryam a râs.

— Omar, ai de gând să îmi cânţi serenade? Alah să te binecuvânteze, dragul meu.

Omar Yussef a pus receptorul jos. Peste drum, în faţa casei generalului Moussa Husseini, au oprit trei jeepuri. Presupunea că urma să se

schimbe garda, dar bărbaţii de la poartă nu şi-au părăsit posturile, iar jeepurile nu au pornit-o din loc. În schimb, au format un cordon în jurul intrării. Din spatele vehiculelor au sărit câţiva soldaţi care au pătruns în fugă prin uşa blocului. Luminile s-au aprins pe rând, etaj după etaj. Apoi s-au stins toate deodată.

Omar Yussef a stins lampa şi a continuat să privească spre casa lui Husseini. Nu s-a întâmplat nimic. A aşteptat. Poate era o simplă întărire de gardă. Poate aşa se pregăteau de obicei pentru venirea nopţii. *Numai că în noaptea aceasta este furtună de nisip*, şi-a zis el. *Întunericul va fi de două ori mai greu de pătruns*.

Capitolul 9

Un taxi l-a lăsat pe Omar Yussef pe strada Émile Zola, la numărul 73. S-a sprijinit cu o mână de scoarţa netedă a unui platan înalt şi a tuşit. Praful ţâşnea prin aer. La căderea întunericului, furtuna compactă de nisip i-a prefăcut vederea lui Omar Yussef într-o negură monocromă. Ramurile copacilor îi dansau pe deasupra capului, încăierându-se cu tricolorul peste zidurile Centrului Cultural Francez. Ochiurile metalice ale steagului zgâriau ritmic catargul de care era atârnat.

Vântul care bătea din spate i-a răvăşit părul şi i l-a suflat în ochi. Se mişca cu atenţie. Chiar şi aici, în cel mai elegant cartier din Gaza, trotuarul era denivelat. Şi-a prins un deget şi s-a împiedicat într-o cărămidă care fusese împinsă afară din modelul în formă de diamant al trotuarului de rădăcinile unui platan bătrân. Răsuflând uşurat, a ajuns în faţa unei porţi şi a găsit o sonerie. Lângă ea, pe zidul văruit, era scrijelit numele Maki.

În spatele zidului înalt al grădinii, forţa vântului slăbea. Omar Yussef şi-a aranjat părul cu pieptenele de plastic pe care îl purta în buzunarul cămăşii. Şi-a şters pantofii pe spatele pantalonilor, pentru a îndepărta mizeria adunată. Grădina avea un aer luxuriant, tropical. Privind iarba deasă şi trunchiurile spinoase ale curmalilor înfundate în ferigile de la poale, lui Omar Yussef i-a trecut prin cap că Maki ar putea fi vinovat pentru lipsa de apă din Gaza. Poteca spre casă era scurtă, dar cotea pe lângă o fântână arteziană din beton, împodobită cu faianţă turcoaz. O căprioară mare, din plastic, se ivea din spatele unui tufiş aflat lângă apa susurătoare. Omar Yussef şi-a pus o palmă peste boticul ei şi i-a mângâiat capul în trecere.

Uşa simplă, de mahon, s-a deschis în timp ce urca treptele către verandă. Menajera firavă, îmbrăcată într-un capot maroniu, din nailon, care ţinea uşa deschisă, l-a salutat într-o engleză şoptită, plină de respect. Era îngustă în şolduri, înaltă şi ciolănoasă, aproape ca o fetiţă. Judecând după înfăţişarea şi accentul ei, Omar Yussef a presupus că Maki o adusese de prin India sau Sri Lanka. I-a mulţumit fetei şi a privit în jur. Nu mai văzuse

niciodată o asemenea eleganţă în casa unui palestinian. Podelele erau acoperite cu marmură de un maroniu lăptos, care în urma lustruirii căpătase sclipirea unui lac în miezul verii. În centrul încăperii se afla un candelabru scânteietor, atât de mare, încât ultimul şah l-ar fi considerat ostentativ, iar sub el, o masă şi scaune la fel de sclipitoare ca podeaua. Cu toate că era atât de slăbuţă, menajera părea că munceşte din greu.

— Profesorul Adnan soseşte imediat, domnule, a spus ea. Pot să vă aduc ceva de băut?

— Mulţumesc. Apă minerală, te rog.

Masa era pregătită cu două seturi de tacâmuri sclipitor de scumpe, din argint, şi cu pahare de cristal. Omar Yussef a imaginat un al treilea loc la masă, pentru Eyad Masharawi, reamintindu-şi că trebuie să cântărească cu atenţie fiecare cuvânt în discuţia din seara aceasta. Libertatea lui Masharawi depindea de el.

Menajera i-a adus apa minerală şi a dispărut. Când a apucat paharul, îi tremura mâna.

În cameră au pătruns notele joase ale unui cântec de dragoste interpretat de Fairuz. În mijlocul unei asemenea opulenţe, Omar Yussef mai că se aştepta să o vadă pe diva din Liban apărând de după vreo draperie, însoţită de un cvartet de coarde.

În locul ei, şi-a făcut apariţia profesorul Maki. A ieşit de pe un coridor a cărui prezenţă era mascată de un paravan chinezesc, lucrat în email negru şi decorat cu păsări albastre şi roşii. Purta o cămaşă largă, din mătase albastru-cobalt, care îi dădea înfăţişarea unui pirat şi pantaloni din pânză închişi la culoare. A înaintat cu braţele desfăcute.

— Dragul meu *ustaz* Abu Ramiz, a exclamat el.

Omar Yussef a traversat cu atenţie podeaua de marmură, căci părea alunecoasă.

Maki l-a sărutat de trei ori pe obraji. Mirosul puternic de colonie se simţea din nou în aer.

— Consideră că eşti în propria dumitale casă, alături de familia dumitale, a spus el.

— Mă simt ca în sânul familiei mele.

— Bun venit, bun venit, bun venit, Abu Ramiz. Alah cel milostiv să te binecuvânteze.

— Alah să te binecuvânteze!

Maki nu a dat drumul mâinii lui Omar Yussef şi l-a condus la masă. A tras un scaun şi i l-a vârât sub şezut. A privit apoi către paharul de apă minerală.

— Abu Ramiz, nu te mai afli în Hamastan[1]. Din punctul meu de

vedere, interiorul acestei case nici măcar nu se află în Gaza. Eu decid unde se află şi am ales să fie un loc unde mă pot delecta cu plăcerile pe care mi le îngădui.

Sunt convins că aşa este, şi-a zis Omar Yussef în sinea lui. Maki avea dreptate, salonul lui nu avea aspectul unui interior din Gaza.

— După cum v-am spus mai devreme, eu nu beau alcool, Abu Nabil.

— Măcar un pahar, a spus Maki. Tizul dumitale, poetul persan din Antichitate, a rimat *divin* cu *vin*. Oare nu avea dreptate? Să bem în cinstea lui.

— Oricât de mult mi-ar plăcea poezia lui Omar Khayyam, sănătatea mea şubredă nu îmi permite să ridic paharul împreună cu dumneata, Abu Nabil, a spus el, făcând un gest vag către organele interne de la nivelul abdomenului său.

Maki a ridicat neîncrezător dintr-o sprânceană.

— Dar nu mă deranjează câtuşi de puţin dacă te serveşti dumneata, a spus Omar Yussef, îndatoritor.

Maki a pocnit din degete şi menajera a apărut, aducând pe o tavă de argint un pahar de cristal cu două degete de whisky. Maki l-a apucat fără să îşi dezlipească privirea de la invitatul său şi l-a dus la gură. În timp ce îl dădea pe gât, a rotit un deget în aer, în semn că mai vrea unul, după care s-a aşezat. Deodată s-a aplecat în faţă, luând un aer serios.

— Abu Ramiz, este o plăcere să te afli în compania unei persoane educate.

A scos un oftat menit să transmită suferinţa pe care i-au provocat-o de-a lungul timpului proştii needucaţi.

— Nici nu îţi imaginezi cât de tare mă sufocă Gaza şi provincialismul ei. Soţia mea nu suportă să stea aici mai mult de câteva săptămâni. După cum ai observat din aranjamentul mesei, nu va lua cina cu noi. Nu, în seara aceasta mănâncă într-un loc mult mai civilizat. Este la Paris.

Menajera i-a turnat un alt whisky, iar Maki l-a dat pe gât cu acelaşi aer pe care l-ar fi avut dacă ar fi plonjat de pe cea mai înaltă trambulină a clubului privat ascuns între dunele din nordul oraşului Gaza. A părut să iasă la suprafaţă, înghiţind cu un mic tremur şi privind dincolo de masă, cu ochii bulbucaţi ai unuia care a înotat pe la fundul apei.

— Avem un apartament în Paris. Un *pied à terre*, cum se spune. Într-o clădire mică, construită în secolul al şaptesprezecelea. În cartierul Marais. Cunoşti această zonă a Parisului? Înainte era cartierul evreiesc, dar acum este zonă exclusivistă, a spus Maki, râzând. Îmi place foarte mult să fiu ocupantul unui apartament din cartierul evreiesc. Da, este felul în care mă pot răzbuna pentru ocuparea teritoriilor noastre din Palestina.

A golit al doilea pahar şi, în timp ce îşi dregea vocea, a făcut un semn

cu degetul că are de povestit ceva.

— Câţiva evrei bătrâni locuiesc încă în aceeaşi clădire cu noi. Îmi place să le privesc scurtele atacuri de panică când le spun că locuiesc pe aceeaşi scară de bloc cu un vechi membru al OEP. Ei refuză să mă bage în seamă, aşa că le şoptesc *Allahu akbar* când ne intersectăm pe scară. Soţia mea se află acolo acum, în calitate de refugiat gonit de praful şi căldura din Gaza. Din punctul ei de vedere, singurul inconvenient al acestei absenţe este că ratează şansa de a te întâlni pe dumneata, dragul meu frate Abu Ramiz.

Omar Yussef simţea că se cuvine să schiţeze un zâmbet. Şi-a forţat obrajii într-un rânjet şi a clipit.

— Copiii se află şi ei la Paris?

— Da, un băiat şi o fată, mulţumesc lui Alah. Ambii fac studii postuniversitare la Sorbona.

— Facultatea au făcut-o aici, la al-Azhar?

Maki a izbucnit în râs şi s-a aplecat în faţă pentru a-l bate uşor peste mână pe Omar Yussef, de parcă ar fi fost un băieţel neastâmpărat, dar simpatic.

— Păcat că nu bei, Abu Ramiz. Eşti atât de spiritual, chiar şi atunci când eşti treaz. Îmi imaginez ce ghiduş ai fi dacă ai bea un pahar de whisky cu mine. Sigur că nu au studiat aici.

Menajera a adus o sticlă de vin roşu din care a turnat pentru Maki. Omar Yussef şi-a acoperit paharul de vin cu palma, împiedicând-o să îi toarne şi lui. Cristalul a scos o notă subtilă când mâna i-a atins marginea.

— Aşadar, lucrezi pentru ONU ca inspector şcolar, Abu Ramiz?

— Chiar acum mă aflu într-o inspecţie. Dar în restul timpului sunt doar directorul şcolii de fete a Naţiunilor Unite din tabăra Dehaisha.

— A, oamenii din Dehaisha sunt cei mai cumsecade. Progresişti, stângişti. Nu sunt toţi islamişti, ca cei din Gaza.

— Deşi sunt director, principala mea activitate este aceea de la catedră. Sunt profesor de istorie de treizeci de ani.

Maki şi-a desfăcut braţele larg.

— Acesta este şi domeniul meu. Abu Ramiz, suntem doi istorici. Este o noapte minunată. Bine ai venit în casa mea, Abu Ramiz. Vom vorbi despre istorie toată noaptea şi vom da uitării problemele curente din Gaza.

Omar Yussef a zâmbit politicos. Telenovelele marocane sau campionatul de fotbal din Egipt ar fi constituit subiecte ceva mai neutre. Dar dacă Maki era relaxat, putea fi mai receptiv la solicitarea de a-l ajuta în cazul Masharawi.

Menajera a adus o tavă cu *mezze* şi a împărţit farfurioarele cu salate şi alte preparate pe masă. Maki i-a întins lui Omar Yussef o lipie pentru salate şi

a împins pe rând fiecare farfurie către el, cu o atenţie binevoitoare.

— În sănătatea dumitale, a spus el.

Omar Yussef a luat o lingură dintr-o pastă roşie cu nuci pisate, chimion şi chilli, a întins-o pe pâine şi a mâncat-o.

— Este cea mai bună *mouhammara* pe care am gustat-o vreodată, a zis el.

— Fetele acestea din Sri Lanka se pricep mai bine la bucătăria arabă chiar decât arăboaicele. Totuşi, mă tem că prietenii dumitale, suedezul şi scoţianul, nu au aceeaşi afinitate pentru cultura arabă. Nu pot înţelege cu adevărat situaţia noastră de aici, din Gaza. Ştii de ce? Pentru că nu ne înţeleg istoria. Dacă te limitezi la politica recentă, atunci toţi îţi par odioşi – naţionaliştii, islamiştii, refugiaţii, mişcarea de rezistenţă. Nu poţi înţelege de ce se comportă palestinienii aşa decât dacă mergi înapoi pe firul istoriei până la originile întunecate ale trecutului nostru.

— Şi crezi că luptătorii din rezistenţă cunosc acest trecut?

— Poate nu au făcut doctorate în domeniu, dar credinţa lor este că luptă în numele profetului Mahomed, care este un personaj istoric, sau în numele lui Saladin, cel care a luptat pentru a apăra Gaza de cruciaţi.

— Ce învăţăminte ar trebui să tragă prietenii mei de aici?

— Că poporul nostru lupta cu invadatorii cu mult înainte de venirea evreilor. Toată istoria noastră a fost o luptă fără oprire.

Maki a luat o frunză de viţă uleioasă, a gustat orezul înfăşurat în ea, apoi a favorizat digestia cu o înghiţitură zdravănă de vin de Bordeaux.

— Cu două mii de ani înainte de a începe numărătoarea anilor, odată cu naşterea islamului, faraonul Tutmes a fost primul care ne-a invadat. Canaaniţii au luat Gaza de la egipteni, numai că filistinii au capturat-o la scurt timp după aceea. În partea cea mai veche a oraşului se mai vede încă o construcţie de piatră, în ruină acum, pe care oamenii o consideră a fi templul pe care Samson l-a dărâmat peste capetele filistinilor. Evident, este o prostie – ruinele acelea nu au mai mult de cinci sute de ani, dar au valoare de simbol în memoria noastră istorică.

— Biblia evreilor spune că Gaza a fost încredinţată tribului lui Iuda, a spus Omar Yussef.

— Desigur, dar nu mai aminti acest lucru, căci s-ar putea coborî un fulger care să ne trăsnească, a răspuns Maki, privind în sus cu teroare simulată. Dacă nu un fulger, măcar o rachetă *Quassam* de producţie proprie, dintre cele pe care luptătorii din rezistenţă le lansează în direcţia Israelului.

— Ai amintit de acele invazii din Antichitate. Dar ce importanţă au ele pentru conflictul din prezent?

— Să ştii că au o importanţă foarte mare. Sunt rădăcinile conflictului

de astăzi. Prietenii dumitale străini privesc înspre Gaza şi ce văd? O groapă de gunoi, fără îndoială. Cine poate să îi învinuiască? Scoţianul este probabil din Edinburgh, acea Atenă a nordului, după cum spun ei. Mare centru cultural. Poate că celălalt este din prea-bine orânduitul oraş Stockholm, unde nimeni nu se băşeşte în timp ce traversează strada. Pentru ei, Gaza este culmea haosului, un loc lipsit de orice valoare. Dar Gaza se afla la răspântia rutelor comerciale internaţionale pe vremea când ei îşi pictau încă trupul în albastru pentru a întreprinde atacuri asupra satelor învecinate, ca să le fure turmele de porci.

Maki a luat o înghiţitură de Bordeaux atât de mare, încât a rămas fără suflare preţ de câteva clipe.

— Dacă te uiţi la datele statistice, suedezele au cei mai mici sâni, în medie, din toată lumea, a continuat el, frecându-şi cămaşa din mătase în dreptul pieptului, pentru a ilustra. De ce? Pentru că nu înţeleg cum să dăruiască din bogăţia vieţii. Sunt individualiste. Pe de altă parte, femeile din Gaza poartă pe sub veşmintele lor sâni enormi, grei şi încărcaţi cum sunt cocoaşele cămilelor.

Şi-a ţuguiat buzele, a mijit ochii şi a ridicat palmele în sus, ca pentru a susţine o greutate senzuală şi însemnată.

— Pentru că suntem înconjuraţi de deşert, noi înţelegem valoarea vieţii, a mâncării, a alimentaţiei şi a comunităţii. Natura din jurul nostru este vitregă. Nu ne oferă resurse la îndemână, cum se întâmplă în Suedia, cu lacurile şi pădurile lor. Trebuie să ne găsim hrana în cel de lângă noi, în corpurile fertile ale femeilor noastre, în sentimentul de apartenenţă la un clan şi în lupta comună împotriva evreilor. Aceasta este istoria provinciei Gaza.

Omar Yussef a dat din cap şi a schiţat un zâmbet forţat. Se bucura că lui Maki îi face plăcere discuţia cultă din timpul cinei.

Menajera din Sri Lanka a adus un platou cu cotlete de miel împănate, perpelite la grătar, kebab pe frigărui de metal şi pui fript pe jar, presărat cu boabe roşii de sumac. Maki a desfăcut kebabul de pe frigărui cu ajutorul unei bucăţi împăturite de lipie şi i-a umplut farfuria lui Omar Yussef. A apucat o ceapă coaptă şi a desfăcut-o cu degetele.

— Invadatorii au continuat să vină. Saladin a luptat aici împotriva cruciaţilor, apoi au venit turcii, a spus Maki, desenând cercuri graţioase în aer cu bucăţile de ceapă, ca un dirijor cu bagheta sa. Britanicii au dat aici trei lupte înainte de a ocupa Gaza, în 1917. Îţi dai seama? Crezi că britanicii cunosc lucrurile acestea, ei care merg cu metroul prin Londra şi clatină din cap dezaprobator când citesc relatări ale violenţelor din Gaza în *Daily Telegraph*?

Maki a fluturat prin aer o foaie de ceapă, dispreţuitor.

— Din punctul lor de vedere, violenţele de aici pornesc de la

conflictul nostru recent cu evreii şi îşi zic că am putea avea pace, dacă am fi oameni de înţeles, ca britanicii. Ce nu înţeleg ei este trecutul nostru de trei mii de ani de opresiune.

— Problema nu este că cititorii ziarului *Telegraph* nu ne cunosc trecutul, Abu Nabil, a spus Omar Yussef. Nici măcar ai noştri nu îl cunosc. Învaţă istoria numai din desene animate degradante sau din gura politicienilor. Câţi dintre cei care pretind că luptă în numele lui Saladin ştiu ceva despre el, în afară de faptul că a fost un erou care a luptat împotriva creştinilor? Probabil îl cred palestinian, pe când el a fost kurd.

Maki îl fixa peste buza paharului de vin. Şi-a luat un ton grav şi cumpătat, apoi a replicat.

— În calitate de istoric, tare mult aş vrea să asist la orele dumitale, Abu Ramiz, a spus el. Dar eu sunt şi politician. Acum aş vrea să îţi spun câte ceva despre politică.

— Primesc cu bucurie să îţi fiu învăţăcel.

— Situaţia lui Masharawi este foarte delicată, a spus Maki, rotind vinul în pahar şi privind cum se filtrează lumina candelabrului prin el. Mă văd nevoit să fac apel la palestinianul din dumneata, pentru ca acest caz să nu meargă mai departe.

— Nu depinde de mine.

— Eu cred că depinde.

— Eu l-am arestat? Doar nu *eu* am fost cel care a dat informaţii despre el colonelului al-Fara. Ce să vezi, am uitat să aduc cu mine cheile de la celula lui.

Maki nu îşi lua ochii de la paharul său.

Omar Yussef şi-a zis că trebuie să fie calm. Avea nevoie de ajutorul lui Maki dacă voia ca Masharawi să fie eliberat. Şi-a îndulcit vocea.

— Îmi cer scuze. Ai informaţii noi despre investigaţie, Abu Nabil?

— Este un caz foarte serios, Abu Ramiz. Există dovezi că este implicat în spionaj.

— Cum ar putea un profesor să ajute o agenţie de spionaj?

— Perturbând activitatea de la universitate şi otrăvind minţile celor mai buni studenţi ai noştri cu declaraţii împotriva guvernului şi a forţelor de securitate.

— Ce dovezi aveţi că ar fi făcut aşa ceva?

— A semnat o declaraţie.

— A semnat?

Maki şi-a ridicat bărbia şi a întins palmele în faţă, în semn de epilog.

— A recunoscut totul.

— Sub tortură.

— Noi nu torturăm deţinuţii.

— Noi? Eu nu mă refer la universitate, Abu Nabil.

— Nici eu. Vreau să spun că noi, *palestinienii*, nu torturăm deţinuţii.

Omar Yussef a aşteptat ca menajera din Sri Lanka să strecoare un platou cu fructe pe masă. Profesorul a apucat un cuţit de cojit şi o portocală şi a tăiat-o în bucăţi.

— Atunci, va fi dus în faţa judecătorului? a întrebat Omar Yussef.

— Dacă forţele de securitate i-ar permite să compară în faţa judecătorului, nu ar face decât să continue să îşi împrăştie propaganda mincinoasă.

— În acest caz, ce intenţionaţi să faceţi cu el?

— Depinde de ce face ONU – dacă alege să facă mare tam-tam pe seama lui sau nu. Dacă ONU păstrează tăcerea, atunci este posibil să putem permite eliberarea lui Masharawi.

— Eliberarea unui spion?

— După o perioadă adecvată petrecută în închisoare, unde va fi pedepsit pentru fărădelegile comise.

— Alte torturi.

— Nu tortură, pedeapsă, a spus Maki, ridicând din sprâncene şi fluturând o felie de portocală în direcţia lui Omar Yussef. Dar va fi nevoie să îi convingem pe cei de la ONU să păstreze tăcerea asupra acestui subiect. Dacă ajunge o problemă de natură diplomatică, colonelului al-Fara îi va fi dificil să dea înapoi. Masharawi ar putea fi executat sub învinuirea de trădare.

— Lui Wallender i s-a spus deja că Masharawi a fost torturat. Nu va trece cu vederea acest lucru.

— Suedezul este la mâna dumitale Abu Ramiz. Nu vorbeşte araba, nu-i aşa? Nu înţelege cultura noastră şi nici mentalitatea jucătorilor. Nu ştie decât ceea ce îi permiţi dumneata să ştie, i-a spus Maki, zâmbitor şi mulţumit ca un om care se cufundă într-o cadă cu apă fierbinte. Dar nu mă aştept să cooperezi doar de dragul ochilor mei frumoşi. Îţi pot oferi stimulente.

Omar Yussef a privit în jur. S-a gândit la mobila din propria sa casă. El şi Maryam trăiau confortabil, dar o încăpere de un asemenea lux neprecupeţit avea ceva seducător. Menajera a adus cafeaua şi a aşezat-o în faţa lui. Fata mirosea a mirodenii şi a bucătărie.

Maki a rânjit şi a dat din cap înspre menajera care tocmai părăsea salonul.

— Stimulente pe gustul dumitale.

— Este prea slabă pentru mine, a spus Omar Yussef.

Nu te pierde cu firea, şi-a spus Omar Yussef. *Nu îl lăsa să creadă că nu vrei să cooperezi*.

— Voi face tot ce pot, Abu Nabil. Dar trebuie să îmi dai ceva să îi pot oferi suedezului. Să simtă că l-a salvat pe Masharawi. Poate dacă Masharawi ar fi suspendat timp de doar un semestru.

— Ar trebui să îi fie suspendat dreptul de a deschide gura. Nătărăul ăsta nu se poate abţine să nu îşi răspândească acuzaţiile hâde de câte ori are ocazia de a vorbi.

— Dacă colonelul al-Fara ne-ar permite mie şi lui Wallender să îl vizităm pe Masharawi, am putea să îl convingem să cadă la înţelegere. Să-şi ţină gura închisă.

— Eu aş prefera să te mulţumesc *pe dumneata* într-un fel sau altul.

— Despre asta vom mai vorbi, fii fără grijă, dar trebuie să mă ajuţi să îl conving pe Wallender.

— Atunci, ne înţelegem?

Omar Yussef a încuviinţat din cap. S-a uitat la ceas şi s-a ridicat.

— Să îţi chem o maşină? a întrebat Maki.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să merg pe jos după mâncarea excelentă cu care m-ai răsfăţat în seara asta. În plus, hotelul meu nu este departe.

Când l-a condus la uşă, Maki i-a întins mâna şi l-a sărutat. Vântul a suflat praf înăuntru, iar Omar Yussef şi-a înăbuşit un atac de tuse. Maki l-a cercetat cu atenţie şi toată blândeţea din timpul cinei îi pierise de pe chip. Ochii îi păreau duri în lumina amurgului. *Nu mă crede*, şi-a zis Omar Yussef.

A coborât treptele. În dreptul fântânii, căprioara de plastic şi-a frecat din nou boticul de mâna lui. A ajuns la poartă. Strălucirea marelui candelabru contura silueta lui Maki în pragul uşii.

Profesorul a apăsat pe un buton, iar poarta s-a deschis, însoţită de o pală de vânt, mai repede decât se aştepta Omar Yussef. L-a lovit puternic peste încheietura mâinii. Afară, pe stradă, furtuna de nisip se înteţise.

1 Neologism cu nuanţă peiorativă, format din *Hamas*, numele organizaţiei care militează pentru eliberarea Palestinei şi *–stan*, sufix de origine persană, cu sensul de *loc/domiciliu*.

Capitolul 10

Întunericul îl urmărea pe Omar Yussef ca o pasăre de pradă. La fiecare mişcare nedesluşită pe care o simţea în beznă, se oprea şi scruta furtuna de nisip până se convingea că este singur. În jur nu se vedea nici ţipenie de om. Străzile erau goale, ca la cea mai pustie oră a nopţii, deşi nu era nici unsprezece.

La colţul străzii lui Maki, a privit de-a lungul falezei, în direcţia hotelului său. Norul de praf tremura în lumina galben-brună a felinarelor stradale, ca şi cum toţi cei care treceau pe aici în timpul zilei îl înconjurau acum pe Omar Yussef, stârnind praful cu paşii lor tainici. Vântul făcea să îi răsune în urechi acelaşi iureş ca şi valurile Mediteranei, aflate la mai puţin de o sută de metri dincolo de faleză. Aerul era umed, iar cămaşa i se lipea de spate. Se întrebă dacă a transpirat în timpul cinei sau abia după ce a pornit-o la drum. Tensiunea pe care o simţise în prezenţa lui Maki îl epuizase. Părea să îi fi transformat genunchii în sloiuri de gheaţă, iar acum se clătina ca un copil care se ridică în picioare pentru prima dată. Trebuia să se mişte din locul acela.

A pornit spre hotel. A luat-o pe şosea, nu pe trotuar, deoarece lumina felinarelor nu bătea decât pe mijlocul străzii. Oraşul Gaza dormea de o oră, iar luminile erau stinse peste tot, cu excepţia arterelor principale, ca să îi priveze pe atacatorii israelieni de puncte de reper geografice – fie că pândeau de deasupra, din elicoptere, sau traversau oraşul în goana maşinilor, într-un detaşament sub acoperire. La câteva ferestre pâlpâiau lumini fluorescente, dar majoritatea erau întunecate şi acoperite de obloane, pentru a le proteja de vântul fierbinte.

Când a ajuns în dreptul primului stâlp, a rămas fără suflare. S-a aşezat pe bordura înaltă a străzii înguste şi a tuşit în batistă. Ştia că furtuna nu se va opri timp de o zi sau două; a blestemat-o, dorindu-şi cu disperare să se oprească. Voia să respire şi să vadă fără nicio dificultate. Voia să scadă presiunea din aer şi să nu îl mai doară tâmplele. Îşi dorea să se aştearnă din

nou liniştea, să nu se mai audă gâfâitul fierbinte şi hodorogit al *khamsin*-ului. A scuipat o flegmă granuloasă în mijlocul drumului.

A auzit deodată huruit de motoare prin şuierul furtunii. Două jeepuri au dat colţul, venind dinspre strada Émile Zola. Maşinile hârâiau atât de tare, încât părea că din ele izvora vântul cu gemetele sale. Omar Yussef şi-a imaginat că vârtejul avea să îl absoarbă şi să îl arunce în înaltul cerului, deasupra oraşului. Ar fi o călătorie tumultoasă, dar nu s-ar supăra defel dacă l-ar arunca dincolo de graniţele Fâşiei Gaza.

Jeepurile s-au oprit în dreptul lui Omar Yussef. Erau vopsite într-un verde închis, lipsite de orice semn de identificare şi înaintau cu farurile stinse. Înăuntrul fiecărui vehicul se zăreau siluetele a patru partizani, care îşi ţineau puştile între picioare.

Geamul din faţă al primului jeep s-a deschis pentru a da la iveală un chip acoperit cu un ciorap de damă, cu găuri decupate în dreptul ochilor şi al gurii. În jurul frunţii, bărbatul îşi legase o fâşie de material negru pe care scria cu litere albe: *Brigăzile Saladin*. Acolo unde se termina ciorapul de damă, începea o jachetă de camuflaj. Mâneca jachetei ducea la o mână vânjoasă, care ţinea un pistol automat îndreptat către Omar Yussef. Profesorul s-a ridicat anevoie şi şi-a luat batista de la gură. Voia ca ei să îl vadă bine.

— Pacea fie cu voi, i-a salutat el.

— Pace şi dumitale, a răspuns bărbatul cu pistolul. De unde eşti, unchiule?

— Din Betleem.

— Eşti departe de casă.

— Sunt în vizită în Gaza. Mă îndreptam către hotelul unde stau. Nu credeam că vremea proastă mă va încetini atât de mult, dar a trebuit să mă aşez puţin. Nu pot să respir.

— Cum se numeşte hotelul?

— Sands. Vrei să dai arma la o parte? Respir şi mai greu din cauza ei.

Partizanul şi-a retras pistolul.

— Iartă-mă, unchiule. Pe străzile astea se ascund israelieni.

— Dacă eu sunt unul dintre ei, atunci detaşamentul meu m-a lăsat în urmă pentru că îi încetineam. Nu îţi face griji, îmi imaginez că sunt mult mai puţin periculos decât ei.

Partizanul i-a şoptit ceva bărbatului aşezat pe scaunul de lângă el, care purta, de asemenea, un ciorap pe faţă şi banderolă pe cap. S-a întors apoi către Omar Yussef.

— Te-am duce noi la hotel, unchiule, dar suntem în misiune.

— Nu îţi face griji. O să merg pe jos. M-am obişnuit deja cu praful. Mă descurc eu.

— Nu ai de mers decât cinci minute până la hotel, unchiule. Dar nu te grăbi. Ar fi bine dacă ai ajunge mai târziu.

— Ce vrei să spui?

— Misiunea noastră este în apropierea hotelului. Nu aş vrea să te văd prins în mijlocul a cine ştie ce. Aşa că nu te grăbi.

— Cum adică misiunea voastră?

— Alah să te binecuvânteze, unchiule, a mai spus el, apoi jeepurile au demarat cu zgomot.

Omar Yussef i-a privit dispărând într-un nor de praf. Misiunea lor era în apropierea hotelului Sands? O avea legătură cu generalul Husseini. Poate îşi întărise garda de noapte ştiind că va fi atacat. Dar de ce? Şi oare ce erau Brigăzile Saladin?

A rămas nemişcat în lumina portocalie. Vor fi împuşcături în faţa hotelului. Ştia prea bine că nu ar trebui să se apropie, dar voia să vadă ce se întâmplă. Şi-a dat seama că picioarele îl ajută din nou, descărcarea de adrenalină făcându-l să nu se mai simtă epuizat. S-a îndreptat către hotel, de-a lungul falezei.

La fiecare pas se aştepta să audă împuşcături. Erau numai opt oameni în cele două jeepuri; garda din faţa casei generalului Husseini îi depăşea numeric. Dar poate nu erau singurii partizani care se îndreptau către această încăierare, dacă, într-adevăr, urma să aibă loc o încăierare. A râs la gândul că, dacă nu s-ar fi aflat în misiune, l-ar fi dus cu jeepul până în faţa hotelului. *Nici măcar nu aş fi avut mărunţiş să le las bacşiş*, şi-a zis el.

A ajuns la capătul şirului de hoteluri aliniate de-a lungul plajei. Poate ar fi mai bine să aştepte aici. Nu voia să fie surprins în câmp deschis când cele două părţi vor începe să tragă. A privit în zare, la şirul de hoteluri. Toate erau poziţionate la oarecare distanţă faţă de şosea, la capătul unor alei scurte care coborau în pantă. Deasupra aleilor pâlpâia câte un neon, împrăştiind în aerul îmbâcsit sclipiri roz şi verzi. Unde erau partizanii şi jeepurile lor? Poate că ţinta lor se afla undeva, în interiorul hotelului Sands. Ar putea fi deja înăuntru. Consiliul Revoluţionar se afla în hotel. Poate nu generalul Husseini, ci unul dintre delegaţi este ţinta lor. A mai făcut câţiva paşi.

Ajunsese la mai puţin de două sute de metri de hotel, când a reuşit să descopere, prin praful din aer, unde se poziţionaseră atacatorii. Cele două jeepuri erau oprite în dreptul intrării, pe aleea din faţa hotelului. Unul zăbovea în faţa porţii, în vreme ce altul era oprit în mijlocul şoselei. În timp ce se apropia, i-a observat pe gardienii din faţa casei generalului Husseini, tăcuţi şi nemişcaţi. A grăbit pasul. Spera să poată trece de ei înainte de a se întâmpla ceea ce se pregătea. Dacă s-ar opri unde se afla acum, le-ar părea suspect. Nu voia să i se mai pună o armă în piept în seara asta.

În timp ce Omar Yussef se apropia de jeepuri, unul dintre partizani s-a uitat în direcţia dinspre care venea şi a părut să îl recunoască. Sperând că era cel cu care vorbise mai devreme, Omar Yussef a ridicat mâna spre intrarea pe aleea hotelului, ca să îi amintească încotro se îndrepta. Bărbatul a părut că nu ştie ce să facă, apoi zgomotul unui motor a despicat furtuna, iar el şi-a întors privirea în direcţia de unde venea zgomotul.

Un Chevrolet Suburban cu însemnele ONU a apărut la celălalt capăt al şirului de hoteluri. Silueta sa compactă se desluşea clar prin întuneric. Părea o dovadă de naivitate din partea şoferului să conducă cu farurile aprinse, în loc să se strecoare pe străzile ameninţătoare învăluit în întuneric. Maşina s-a îndreptat către cele două jeepuri. Omar Yussef nu îşi putea dezlipi privirile de ei. Dacă în maşină se aflau Cree şi Wallender, pătrundeau direct în mijlocul câmpului de bătaie. În cel mai bun caz, partizanii îi vor opri şi le vor trage o sperietură pe cinste.

Maşina cu însemnele ONU a încetinit. A trecut în viteza a doua pe lângă primul jeep. Omar Yussef a coborât de pe trotuar şi le-a făcut semne cu ambele mâini ridicate deasupra capului. Era sigur că în maşină se aflau Cree şi Wallender, care se întorceau la hotel. Trebuia să îi avertizeze.

Deodată, primul jeep a huruit ca un avion cu reacţie aflat la mică altitudine. S-a hurducat până în faţa intrării hotelului Sands şi a blocat drumul. În acel moment, cel de-al doilea jeep a tras în spatele Chevroletului, tăindu-i retragerea. Partizanii au sărit din vehicule şi şi-au îndreptat kalaşnikovurile către maşina Naţiunilor Unite. Omar Yussef a aruncat o privire către casa şefului Serviciului Militar de Informaţii. Gardienii dispăruseră.

A înaintat în grabă, tuşind din pricina prafului şi continuând să fluture din mâini. Vântul cald părea că se izbeşte de el, încetinindu-l şi sufocându-l. Trebuia neapărat să ajungă la Cree şi Wallender.

Partizanii i-au tras afară din maşină pe cei doi străini, cu braţele ridicate deasupra capului. Din pricina vântului, Omar Yussef nu le înţelegea strigătele. Wallender părea îngrozit. Era aplecat pe spate, peste capota maşinii, iar un kalaşnikov îl împungea între coaste.

Cree refuza să se aplece. Părea chiar mai înalt decât atunci când Omar Yussef îl văzuse pentru prima oară. Avea mâinile ridicate, dar vorbea calm şi fără pauze, captându-le atenţia celor doi partizani care îl înfruntau.

Omar Yussef a ajuns în dreptul primului jeep. A pus o mână pe portiera deschisă din dreptul şoferului, pentru a-şi trage sufletul. A respirat adânc, pregătit să strige, dar s-a înecat cu praf şi a început să tuşească. Faţa i s-a înroşit de ruşine, simţindu-se neputincios. A scuipat o flegmă plină de fiere şi şi-a şters buzele cu batista.

— Opriţi-vă, a ţipat el. Ce faceţi?

Bărbatul care păruse a-l recunoaşte s-a întors către el, fără a-şi dezlipi arma din pieptul lui Cree. A strigat către Omar Yussef, ca să poată fi auzit pe deasupra zbieretelor nervoase ale celorlalţi partizani.

— Du-te la hotel, unchiule.

— Aceştia sunt colegii mei. Nu se fac vinovaţi de nimic. Se află aici pentru a ajuta poporul palestinian.

— Du-te la hotel.

Omar Yussef a făcut câţiva paşi către el. A reuşit să zâmbească către Cree.

— Totul se va aranja, James.

— Nu te expune pericolului, Abu Ramiz, a spus Cree. Nu ne pot face nimic nouă, străinilor, dar pe dumneata s-ar putea supăra rău.

Partizanul a pus o mână pe pieptul lui Omar Yussef.

— Unchiule, problema asta nu te priveşte.

— Dar ţi-am spus, sunt prietenii mei.

— Pleacă de aici, unchiule.

— Aveţi de gând să îi răpiţi? Îi duceţi undeva? În cazul ăsta, luaţi-mă pe mine.

Încerca să audă ce spune, pentru a-şi putea controla vocea, dar i se părea că altcineva îi rosteşte cuvintele. Cineva disperat şi strident.

Cree vorbea, explicându-le rolul său în cadrul ONU, partizanul striga şi îl îmbrâncea pe Omar Yussef, care continua să înainteze, iar o armă care fusese îndreptată către Cree s-a întors în direcţia lui Omar Yussef, care s-a uitat drept înainte şi a mai făcut un pas, până ce a simţit ţeava sub osul pieptului.

— Oamenii aceştia sunt de la ONU, a strigat el.

— Acesta este motivul pentru care îi săltăm, unchiule.

— Atunci luaţi-mă pe mine. Şi eu lucrez pentru ONU.

— Avem nevoie de un străin.

— Eu sunt mult mai important în cadrul ONU decât ei doi. Am un rol capital pentru întreaga operaţiune a Naţiunilor Unite în Palestina. Luaţi-mă pe mine.

— Nu, unchiule, a răspuns partizanul, mormăind şi marcându-şi fiecare cuvânt cu o împunsătură a armei.

Ochii îi păreau galbeni sub ciorapul care îi acoperea faţa.

— Abu Ramiz, totul este în regulă. Du-te la hotel.

Abia deschisese Cree gura pentru a vorbi, că partizanul s-a şi întors pentru a-i zdrobi dinţii scoţianului cu ţeava puştii. Cree a căzut în genunchi. Partizanul a scos un pistol.

O să îl împuşte, şi-a zis Omar Yussef şi a apucat fără întârziere arma,

dar bărbatul cel vânjos s-a descotorosit de el cu uşurinţă.

Partizanul a ridicat arma şi l-a pocnit zdravăn pe Cree cu patul puştii în moalele capului. Scoţianul a căzut cu capul în jos, fără suflare, pe asfaltul acoperit de praf.

Omar Yussef a încercat să îl prindă. Nu a reuşit să îl ţină, dar cel puţin i-a amortizat căderea. S-a ridicat apoi în picioare.

— Eşti un prost, i-a strigat el bărbatului.

Ştia prea bine că nu avea nicio şansă să scape dintr-o luare de ostatici în felul acesta, dar îşi petrecuse întreaga seară mascându-şi adevăratele sentimente în faţa lui Maki, de dragul eliberării lui Eyad Masharawi, lăsând chiar să se înţeleagă că este corupt până în măduva oaselor, precum şi-l dorea profesorul. Se săturase de diplomaţie.

— L-ai ucis. Ai ucis un oficial ONU!

Când ceilalţi partizani l-au văzut pe străinul cel înalt căzut la pământ, la strigătele lor s-a adăugat panica. Doi dintre ei l-au înhăţat pe Wallender şi l-au îndesat pe bancheta din spate a celui de-al doilea jeep. Unul dintre aceştia l-a pălmuit pe suedez peste obraz în timp ce intra în maşină. Vehiculul s-a îndepărtat huruind prin întunericul nopţii, ducându-i cu sine pe patru dintre partizani. Chipul cadaveric al lui Wallender s-a ghicit o clipă dincolo de geam, apoi a dispărut.

Bărbatul care îl lovise pe Cree s-a aplecat deasupra corpului căzut la pământ. Le-a ordonat celorlalţi să o ia din loc.

Omar Yussef l-a apucat de braţ.

— Nu mă auzi? L-ai ucis. Unde îl duceţi pe celălalt?

— O să afli în curând. Ăsta nu a murit, dar nu aş fi fost obligat să îl lovesc dacă ai fi făcut ce ţi s-a spus, unchiule.

— Nu îmi spune unchiule, lepădătură. Tu nu reprezinţi poporul meu. Eşti dintre cei care distrug Palestina. Javrele de teapa ta mă îngreţoşează pe mine şi pe toţi oamenii cumsecade din Palestina. Nimeni nu vă spune în faţă cât de mult vă urăsc, pentru că le este teamă de voi. Dar vă urăsc cu toţii. Ei bine, mie nu îmi este frică. Nu îmi pasă ce o să…

Din pricina întunericului, a furtunii şi a lacrimilor care îl podideau, Omar Yussef nu a văzut pistolul şi mâna lovindu-l în moalele capului. A simţit doar o străfulgerare albă dinspre tâmpla dreaptă, traversându-i întreg corpul şi răbufnind în spatele orbitelor. Explozia a luminat întregul oraş, pe care Omar Yussef l-a putut vedea clar, ca în plină zi. Şi-a amintit ce îi spusese Khamis Zeydan la micul dejun: *În Gaza nu există nicio nedreptate separată, independentă de celelalte. Sunt legate unele de altele, o să vezi. Când te atingi de una dintre ele, produci reverberaţii până la cei care deţin puterea şi care sunt nemiloşi*. Oare ce ticăloşii demascase el ca aceşti oameni să reacţioneze

astfel? În clipa în care fulgerul alb l-a străbătut, Omar Yussef a văzut toate crimele comise vreodată în Gaza. Se va apuca să le dezlege când se va trezi. Dacă se va mai trezi.

Fulgerul alb a încetat, iar furtuna de nisip s-a oprit şi ea. Înăuntrul său domnea tihna. Probabil părăsise Gaza.

Capitolul 11

Când şi-a revenit, era frig şi întuneric. Îşi ţinea braţele în jurul corpului şi tremura şi a auzit o voce spunând că se mişcase. *Unde este Magnus*? s-a întrebat el. *Ne ţin în aceeaşi cameră oare?* A încercat să desluşească zgomote care să trădeze prezenţa lui Wallender.

A început din nou să tremure. O mână i-a ridicat capul şi i-a dat să bea apă. Mişcarea gâtului l-a săgetat până în creştetul capului şi l-a făcut să ţipe de durere. Apa i s-a vărsat peste bărbie şi pe piept, dar a sorbit o mare parte din ea. Avea gustul apei de izvor alpin, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva se află afară, în noaptea friguroasă. Spera să fie adevărat, pentru că în Gaza nu sunt Alpi, aşa că probabil s-ar găsi în altă ţară. Când s-a înecat, s-a rostogolit pe o parte. Mişcarea i-a preschimbat capul într-o unică şi gigantică pulsaţie dureroasă, căreia i-a dat glas într-un nou urlet. O mână l-a bătut încurajator pe umăr. *Ce răpitori amabili*, şi-a zis. *Lepădăturile!* A îndepărtat mâna cu brutalitate.

— Du-te dracului, i-a aruncat el.

S-a auzit un hohot de râs.

— Jur pe Alah, este din nou binedispus, ca întotdeauna, a spus o voce, urmată de un nou hohot.

A recunoscut vocea, dar cel căruia îi aparţinea se afla în Gaza, iar Omar Yussef era convins că partizanul îl lovise atât de tare, încât îl azvârlise peste parapetul de la graniţă, undeva departe de infecta Fâşie Gaza.

— Sami, ajută-mă să-l ridic.

Din nou vocea aceea familiară, şi iată şi un nume cunoscut. Creierul îi zvâcnea când l-au rezemat de tăblia matlasată a patului. Răpitorii cei amabili îi dăduseră perne şi – abia acum o simţea sub el – o saltea. Creierul său chinuit a lăsat durerea să coboare spre ceafă, spre umeri şi în stomac, unde s-a precipitat asemenea băieţilor pe care îi văzuse încăierându-se pe plajă, lângă plasele de pescuit. Durerea a şters minunatele imagini alpine pe care le plăsmuise închipuirea lui şi l-a silit să îşi amintească că se află în Gaza. Era în

sângeroasa Gaza, o ştia prea bine, fir-ar al dracului să fie!

— Să-ţi fie ruşine, i-a spus Khamis Zeydan.

Omar Yussef a respirat adânc. Şi-a dus mâna la faţă, în partea stângă, unde durerea era mai intensă. Ochii îi erau acoperiţi de o bucată de ţesătură. A băgat un deget sub material, pentru a-l ridica, moment în care un licărit l-a săgetat în ochi. Încetişor, a rulat bandajul în sus până în dreptul frunţii şi a deschis ochii la lumină.

— Am încercat să îţi reparăm ochelarii, a spus Khamis Zeydan. Nu s-au spart lentilele, dar rama este un pic îndoită.

Omar Yussef şi-a luat ochelarii. Şi i-a pus la ochi. Îi stăteau strâmb pe nas, lentila dreaptă era cu un centimetru şi jumătate mai sus decât cealaltă. În faţa ochilor i-a apărut imaginea camerei de hotel. Cocoţaţi de o parte şi de cealaltă a patului se aflau Khamis Zeydan şi Sami Jaffari. Zâmbeau cu chipurile palide, percepând parcă durerea loviturii care îl lăsase în nesimţire. Mai încolo se afla James Cree, aşezat într-un fotoliu aurit, stil rococo, cu cotul sprijinit de măsuţa de toaletă. Capul îi era înfăşurat într-un bandaj şi avea ochii larg deschişi, ficşi, adânciţi în orbite şi sleiţi de nesomn.

— Sami v-a găsit afară, a spus Khamis Zeydan. Era jos, în hol, când a auzit strigăte, aşa că a ieşit să vadă ce se întâmplă. V-a găsit pe voi doi în stare de inconştienţă. Se pare că aţi fost loviţi cu pistolul în cap. James şi-a revenit acum o oră. Tu eşti treaz de ceva vreme, dar ai delirat.

— Magnus?

— Răpit de Brigăzile Saladin. Cum te simţi?

Omar Yussef a gemut.

— Poţi să opreşti aerul condiţionat? Mi-e frig.

Sami s-a îndreptat către colţul camerei, lângă uşă, unde Omar Yussef nu îl mai putea vedea. Zgomotul enervant, de pisică ce toarce, a încetat, iar lui a început să i se pară mai cald. A închis ochii şi a ascultat liniştea ce îl împresura, dar nu a reuşit să revină în peisajul de munte, aşa că i-a deschis din nou şi s-a îndreptat de spate.

— Te simţi bine, James? a întrebat el.

Cree a ridicat paharul cu whisky.

— Au mare grijă de mine.

Pe măsuţa de toaletă se vedea o sticlă.

— Primul lucru pe care l-a cerut când şi-a revenit, în hol, a fost un whisky, a spus Khamis Zeydan râzând. Din fericire, nu era de faţă niciun islamist. Era înconjurat de emisari ai Consiliului Revoluţionar, care, după cum ştii, nu sunt susţinători înfocaţi ai proscripţiilor profetului, pacea fie asupra lui. Câţiva emisari oficiali l-au putut servi de îndată pe prietenul nostru scoţian din sticluţele pe care le poartă în buzunarul de la şold. Deşi unul dintre

ei, care se pretinde doctor, a vrut să îţi dea săruri mirositoare.

Omar Yussef a părut să nu priceapă.

— I-am zis, *Ţi se pare că prietenul meu a leşinat, pur şi simplu? Lasă dracului sărurile tale.* Partidul nostru geme de indivizi care şi-au obţinut diploma de doctor în spatele Cortinei de Fier. I-am mai dat lui James o sticlă din rezerva mea, în scopuri pur medicale, desigur, a continuat Khamis Zeydan zâmbind.

— Cine sunt cei din Brigăzile Saladin? Asta scria pe bentiţele pe care le purtau în jurul capului. Dar de unde ştii că l-au răpit pe Magnus?

Khamis Zeydan a scos o foaie de hârtie din buzunarul sacoului. A despăturit-o şi i-a întins-o lui Omar Yussef.

Partea de sus a paginii purta o emblemă – două iatagane şi un vultur aşezat pe picioarele din spate. Când Omar Yussef a încercat să citească, a simţit că-i explodează creierul, iar din stomac au reînceput bruftuluielile şi hodorogelile. I-a înapoiat-o lui Khamis Zeydan.

— Nu pot. Te rog, citeşte-mi-o tu.

— *Brigăzile Saladin cer eliberarea fratelui şi luptătorului Bassam Odwan din Rafah. Forţe corupte din interiorul Serviciului Militar de Informaţii doresc să treacă vina pentru nelegiuirile lor asupra fratelui Odwan şi a Brigăzilor Saladin. Brigăzile cer eliberarea lui Odwan în schimbul libertăţii aşa-zisului oficial al ONU care se află în prezent în custodia Brigăzilor. Străinul, care este supus unei anchete sub acuzaţia de activităţi de spionaj, va fi înmânat autorităţilor în schimbul eliberării lui Odwan. Odwan trebuie înapoiat camarazilor săi din Rafah pentru a continua lupta împotriva Ocupaţiei*, a încheiat Khamis Zeydan, împăturind fiţuica şi aşezând-o pe noptieră.

Mai departe abundă poliloghia eroică de rigoare, dar aceasta este esenţa.

Omar Yussef a oftat exasperat.

— Ce este prostia asta? Cine dracu’ e Bassam Odwan?

— Bassam Odwan a fost arestat pentru uciderea ofiţerului înmormântat ieri. I-ai auzit pe camarazii săi cum trăgeau în aer în timpul funeraliilor, când ai ajuns la hotel.

Omar Yussef şi-a amintit că văzuse camionul şi coşciugul drapat în steagul palestinian pe drumul care ducea în oraşul Gaza.

— Şi de ce l-a omorât Odwan pe militarul acela?

— Odwan face parte din Brigăzile Saladin, a spus Khamis Zeydan, aruncându-i o privire lui Sami. De obicei, poliţia nu se atinge de ei. Este cea mai puternică grupare din Fâşia Gaza. De data aceasta, un ofiţer din Serviciul Militar de Informaţii a încercat să îl aresteze pe Odwan. Se pare că Odwan nu

s-a lăsat arestat şi l-a ucis pe militar.

— Ce legătură au toate astea cu Magnus? Şi să ştii că nu este spion.

— Nu te frământa din pricina acuzaţiei ăsteia, a răspuns Khamis Zeydan, punând o mână pe piciorul lui Omar Yussef. Nu pot anunţa că au răpit un străin numai pentru a se folosi de el pe post de ostatic. Creează aparenţa că au făcut totul pentru a proteja poporul palestinian.

— Trebuie să îl găsim pe Magnus.

— Nu cred că este atât de simplu.

— Ce tot spui? a exclamat Omar Yussef, smucindu-l pe Khamis Zeydan de braţ.

— Trebuie acţionat la nivel înalt. Chiar dacă am afla unde îl ţin închis, nu ar renunţa la el doar pentru că am bătut noi la uşa lor. Şi dacă am apela la ajutorul forţelor de securitate, s-ar isca un adevărat măcel. Asta ar fi mult mai periculos pentru Magnus decât orice îi fac ei acum. În definitiv, nu suntem în Irak – doar nu se pregătesc să îi taie capul.

— Atunci, trebuie să îi convingem pe cei care îl ţin prizonier pe Odwan să îl elibereze. După asta, Magnus îşi poate recâştiga libertatea.

— Generalul Husseini, comandantul Serviciului Militar de Informaţii, s-a deplasat personal la Rafah ca să coordoneze arestarea lui Odwan. Crezi că îi va permite ucigaşului să plece tacticos la plimbare? a întrebat Khamis Zeydan, schimonosindu-se. Uite cum stă treaba, Brigăzile Saladin au săpat tuneluri pe sub graniţa cu Egiptul până în Rafah, pentru a introduce clandestin arme în Fâşia Gaza. Un ofiţer al Serviciului Militar de Informaţii, locotenentul Fathi Salah, a încercat să îl aresteze pe Odwan, pentru a opri contrabanda. După aceea, Husseini a pus să îi fie purtat coşciugul prin toată Fâşia Gaza şi a organizat funeralii demne de un erou pentru Salah, în semn că oamenii lui îşi riscă viaţa pentru a apăra legea şi ordinea. Nu îl poate elibera pe Odwan în ziua următoare.

Omar Yussef s-a ridicat, sprijinindu-se în coate. Vedea stele verzi din cauza ameţelii.

— Comunicatul dat de Brigăzile Saladin pretinde că Odwan este nevinovat. Dacă Odwan l-a ucis pe locotenentul Salah, atunci trebuie să le dovedim celor din Brigăzile Saladin că omul lor a greşit. Sau, dacă locotenentul Salah a fost ucis de altcineva, putem să îi arătăm generalului Husseini că Odwan este nevinovat. Dar pentru asta trebuie să investigăm, să aflăm adevărul.

— Da’ ştiu că te-au pălit tare în cap. Ai pierdut orice contact cu realitatea.

Stelele verzi au dispărut din faţa ochilor lui Omar Yussef şi s-a putut aşeza mai bine.

— Mi-au curăţat creierul de orice urmă a Fâşiei Gaza, a răspuns el. Acum gândesc ca oamenii din lumea adevărată, nu ca nebunii care trăiesc în acest balamuc.

Khamis Zeydan a clătinat din cap şi şi-a aprins un Rothmans.

— Nu fuma aici, i-a spus Omar Yussef. Îmi este greaţă.

Khamis a ezitat, s-a uitat la ţigară, îngrozit că era nevoit să renunţe la nicotină, apoi a stins-o în scrumiera de lângă pat. A bătut darabana pe blatul măsuţei de toaletă, zgâlţâindu-şi în acelaşi timp un genunchi în sus şi în jos. Omar Yussef şi-a zis că nu ar fi atât de enervant nici dacă fuma.

Cree a luat o înghiţitură de whisky.

— Cred că ai dreptate, Abu Ramiz. Rezumatul pe care l-ai făcut alternativelor noastre este cât se poate de corect.

Khamis Zeydan s-a uitat perplex la Cree, neştiind ce să creadă.

— Nu ştiu care dintre voi a fost lovit mai rău.

— Pe mine m-au lovit de două ori, dar sunt gata să pun pariu că am o căpăţână mai groasă decât a lui Abu Ramiz, a spus Cree râzând şi închinând paharul în cinstea lui Khamis Zeydan.

Şeful poliţiei din Betleem şi-a turnat un pahar din sticla de pe biroul aflat în apropierea lui Cree.

— Uite ce este, în timp ce voi doi eraţi inconştienţi, recunosc că mi-au trecut prin minte aceleaşi gânduri, Abu Ramiz. Dar am discutat cu Sami despre cât de realiste sunt astfel de planuri. El înţelege Gaza cel mai bine. De aceea vă spun că ideea voastră este nebunească.

Omar Yussef a pus o mână pe antebraţul zvelt al lui Sami.

— Ce tot spune?

Sami a rânjit. Şi-a dezvelit dinţii decoloraţi, dar sănătoşi şi i-a zâmbit compătimitor.

— Am auzit de la tipii din Brigăzile Saladin că în noaptea în care a fost ucis, locotenentul Fathi Salah plecase să se întâlnească cu Odwan.

— Să se întâlnească cu el? Nu să îl aresteze?

— Să se întâlnească. Cei din Brigăzile din Rafah nu îmi spun prea multe, pentru că sunt în relaţii strânse cu unitatea lor de aici, din oraşul Gaza, iar cele două aripi sunt rivale de moarte, a spus Sami. Dar am reuşit totuşi să obţin ceva informaţii de la ei. Susţin sus şi tare că Odwan nu l-a omorât pe Salah.

— Dar cine i-ar fi putut înscena uciderea?

Sami a dat din umeri şi s-a uitat către Khamis Zeydan.

Generalul de brigadă a încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Pentru un individ ca Odwan s-ar găsi o mulţime de candidaţi, o mulţime de duşmani. Mai întâi, în Rafah sunt contrabandiştii rivali. Apoi sunt

cei din forţele de securitate, care au interes să creeze agitaţie, ca să obţină bugete mai mari. Gaza se află într-o stare de anarhie. Se vede asta dacă te uiţi de la fereastra ta la suita de gardieni pe care generalul Husseini o ţine în faţa casei.

— În seara asta şi-a întărit paza. I-am văzut când au sosit.

Khamis i-a aruncat o privire lui Sami.

— Toţi aceşti soldaţi luptă pentru putere, a spus Sami. Mai ales generalul Husseini şi colonelul al-Fara.

— Sami, ai spus că există o rivalitate între Brigăzile Saladin din Rafah şi aripa din oraşul Gaza? a întrebat Omar Yussef, încruntându-se. Nu înţeleg.

— Numai cu numele fac parte din aceeaşi organizaţie, Abu Ramiz, a răspuns Sami. Se ceartă pe profiturile din contrabanda cu arme introduse clandestin pe sub graniţa cu Egiptul. În acest moment se cer piese de schimb pentru rachetele balistice. Liderii Brigăzilor din Rafah susţin că ei aduc armele, aşa că tot ei ar trebui să primească cea mai mare parte din bani. Cei din Gaza pretind că se expun unui risc mai mare de a fi nimiciţi de un atac israelian, prin urmare cei mai mulţi bani li s-ar cuveni lor.

Omar Yussef a luat o gură de apă. Acum nu i se mai părea răcoritoare, ca apa de izvor. Era călâie şi îi lăsa un gust amar. Şi-a pus mâna pe braţul lui Khamis Zeydan.

— Este ciudat. Când partizanul m-a lovit în cap, mi-am amintit ce mi-ai spus în timpul mesei de dimineaţă, că toate nedreptăţile din Gaza sunt legate unele de altele, deşi, aparent, nu au nicio legătură. Ar putea exista vreo legătură între cazul lui Eyad Masharawi şi răpirea lui Magnus?

Khamis păru să trateze ipoteza zeflemitor, concentrându-se asupra paharului de whisky.

— Mă întorceam de la profesorul Maki, a continuat Omar Yussef. Răpitorii au venit pe strada lui Maki, din spatele meu.

— Insinuezi că profesorul ar fi pus la cale răpirea? Fii serios. Aceiaşi indivizi au fost aici, la hotel, pe când tu erai plecat, a spus Khamis Zeydan.

— Aici?

— Au intrat în holul hotelului în timp ce tu luai cina cu profesorul Maki. Sami era de faţă, tocmai îi făcea ochi dulci recepţionerei, când i-a văzut intrând, puţin după ora nouă. Câţiva dintre ei au vorbit cu recepţionera, apoi au urcat la etaj. Nu după multă vreme, au plecat. Sami s-a interesat ce doreau. Se pare că au întrebat-o pe angajata hotelului în ce cameră stau suedezul şi celălalt inspector şcolar de la ONU.

— Trebuie neapărat să obţinem o întrevedere cu acest Odwan, a spus Omar Yussef.

— Ai de gând să îi organizezi evadarea? l-a întrebat Khamis Zeydan, turnându-şi din nou în pahar.

— Va trebui să îi cerem generalului Husseini să ne lase să vorbim cu el.

— Dacă îi ceri voie politicos, nu văd de ce nu te-ar lăsa.

Pe Omar Yussef îl enerva umorul de proastă calitate al prietenului său, iar mirosul de whisky din cameră îl făcea să poftească la băutura interzisă.

— Locuieşte vizavi. De ce nu te duci chiar *tu* să îi ceri voie? Doar eşti prieten cu toţi aceşti nemernici. Husseini face parte din Consiliul Revoluţionar, la fel ca tine. Strângeţi-vă mâinile conform codului vostru secret.

Khamis Zeydan nu şi-a luat ochii de la băutura din pahar.

— Strângerea secretă de mâini implică de obicei sume de zeci de mii de dolari. Cel puţin.

— Aş putea încerca să aranjez o întâlnire cu generalul Husseini, a spus Sami. Nu vreau să rişti să te amesteci în această afacere, Abu Adel, a continuat el, întorcându-se către Khamis Zeydan. Ar fi periculos. Din punct de vedere politic.

Khamis Zeydan a dat peste cap restul de whisky. A lovit paharul gol cu mâna protetică şi a ridicat din umeri.

— Cunosc câţiva oameni apropiaţi de Husseini, a spus Sami, punând o mână pe piciorul lui Omar Yussef. Te previn însă, generalul este un tip perfid. Evident, este un mincinos şi un hoţ – asta e de la sine înţeles. Dar e şi sadic. Îi torturează chiar el, personal, pe unii dintre prizonieri, pentru propria sa plăcere. Îi place să le taie buricele degetelor şi să le smulgă unghiile. În puşcărie i se spune *Manichiura lui Husseini*.

Omar Yussef şi-a împreunat degetele şi le-a lăsat peste burtă. Le-a strâns cât a putut de tare, ca să nu se vadă că îi tremură mâinile. Aici nu mai era vorba despre o neînţelegere în mediul universitar, sau despre un şef corupt şi răzbunător care pedepseşte un turnător. Trecuseră la răpire şi crimă. Viaţa prietenului său era în pericol. Îşi aminti deodată sentimentul care îl încercase pe drumul de intrare în oraşul Gaza, când vehiculul ONU a depăşit coşciugul lui Fathi Salah, şi anume că este urmărit de spectrul morţii. A simţit până şi răsuflarea rece a mortului suflându-i în ceafă.

— *Manichiura lui Husseini*, a repetat Khamis Zeydan, turnându-şi din nou. Şi-a însuşit practica aceasta pe când se afla la Beirut, în timpul războiului civil. Îl cunoşteam bine pe nenorocitul ăsta pe atunci. Făceam amândoi parte din garda personală a Bătrânului. Încă de atunci era mârşav, nemilos şi corupt.

— Se integra bine în peisaj, fără îndoială, a spus Omar Yussef fixându-l pe Khamis Zeydan.

Şeful poliţiei din Betleem i-a înfruntat privirile, rotindu-şi whisky-ul în pahar.

Cree şi-a umplut din nou paharul.

— Înainte de a fi opriţi de partizani, Magnus mi-a spus „Uite-l pe Abu Ramiz.” Te îndreptai spre noi pe mijlocul străzii, dând din mâini.

A luat o altă înghiţitură, fără să se grăbească.

— Parcă ştiai ce urma să se întâmple, a continuat el.

— Partizanii mă opriseră cu câteva minute mai înainte pe stradă, a spus Omar Yussef. Spuneau că se află în misiune. Când am văzut că vă îndreptaţi spre ei, m-am gândit că sunteţi în pericol. Încercam să vă previn.

Cree a plimbat o înghiţitură de whisky prin gură, fără să spună nimic, dar a continuat să îl privească pe Omar Yussef.

— Aşadar, te îndoieşti de mine? a întrebat Omar Yussef ridicând vocea. Crezi că eu le-am vândut pontul partizanilor şi le-am indicat maşina voastră, ca să mă asigur că nu răpesc alţi oficiali ONU? Şi apoi, normal, mi-au tras una în cap, ca să nu pară o înscenare.

Cree a înghiţit în cele din urmă.

— Nu, presupun că nu este veridic, a spus el, cu voce gravă şi sumbră.

Omar Yussef a tras o înjurătură şi a izbit cu mâna în măsuţa de noapte. Mişcarea l-a făcut să salte uşor pe pat, iar paharul cu apă i s-a vărsat pe pantaloni.

Lui Cree a părut că i se face milă de el. A pus o mână binevoitoare pe spatele lui Khamis Zeydan, arătând spre Omar Yussef, şi a spus cu o voce mai destinsă:

— Nu ştiu araba prea bine, dar am înţeles câte ceva din ce le-a spus Abu Ramiz partizanilor în timpul ambuscadei: „Eu sunt mult mai important în cadrul ONU decât ei doi. Am un rol capital pentru întreaga operaţiune a Naţiunilor Unite în Palestina.” Aşa a zis. Şi acum, priviţi-l pe marele baştan de la ONU cu pantalonii uzi.

Cree şi Zeydan au pufnit în râs. Sami a strâns genunchiul lui Omar Yussef, cu un gest menit să îl îmbuneze.

Khamis Zeydan a dat noroc cu Cree, pentru a elogia gluma.

— Aveai o viaţă atât de paşnică, Abu Ramiz, a spus el. Acum, însă, necazurile se ţin scai de tine. Anul trecut cu partizanii din Betleem, acum cu cei din Brigăzile Saladin şi Dumnezeu ştie cine altcineva. Ce ţi s-a întâmplat?

— Eu sunt acelaşi dintotdeauna, a răspuns Omar Yussef. Numai că pe lume sunt mai multe necazuri în ultima vreme.

Capitolul 12

Khamis Zeydan l-a trezit pe Omar Yussef din două în două ore, ca nu cumva să fi suferit o comoţie. De fiecare dată când se trezea, Omar Yussef se holba fără să înţeleagă, mirându-se că James Cree se află la piciorul patului său, bând şi fredonând. La ora opt, generalul de brigadă l-a trezit chiar în timp ce Sami intra în cameră.

— Generalul Husseini ne poate primi la nouă şi jumătate, a spus Sami. Vrea să ia micul dejun cu dumneata la el acasă.

Omar Yussef a inspirat fără să se grăbească. *Îmi amintesc cine este generalul Husseini, dar de ce oare vrea să ia micul dejun cu mine?* I-au trebuit câteva clipe ca să îşi aducă aminte. S-a frecat în creştetul capului. Evident, fusese lovit mai tare decât credea. I-a aruncat o privire lui Khamis Zeydan. Neliniştea din ochii obosiţi ai prietenului său i-a dat de înţeles că momentul lui de confuzie nu trecuse neobservat.

— Ca să poţi manevra un şarpe ca Husseini trebuie să fii perfect lucid, i-a spus Khamis Zeydan. Tu nu eşti deloc capabil să-i opui rezistenţă în starea în care te afli.

— O să joc rolul poliţistului masiv şi tăcut şi o să-l las pe James să vorbească, a spus Omar Yussef. El pare în stare să o facă.

Cree fluiera „Florile pădurii”[2]. A ridicat paharul. Whisky-ul din sticlă coborâse sub linia de jos a etichetei.

— Eu sunt în plină formă, flăcăi. Proaspăt ca o floricică. Lăsaţi pe mine.

— În timp ce dormeai, a sunat la ONU ca să îi alerteze în legătură cu răpirea lui Magnus, i-a şoptit Khamis Zeydan lui Omar Yussef. Abia îngâna cuvintele. Nu este deloc într-o stare mai bună decât tine.

— Alah mi-e martor, nu mă tem, a spus Omar Yussef, întinzând o mână pentru a-l apuca pe Khamis Zeydan de cot şi a-l trage mai aproape. Numai că mi se pare că Gaza este prea întortocheată pentru mine şi nu înţeleg tărâmul pe care păşesc.

— Eu te-am prevenit.

Omar Yussef s-a frecat la ochi, bombănind.

— Serviciul Militar de Informaţii, Serviciul de Prevenire şi Protecţie, Brigăzile Saladin din Gaza, divizia rivală din Rafah. Mi se pare că trebuie să îndes în mintea mea toţi kilometrii pătraţi din Gaza şi toţi soldaţii din toate grupările posibile, dacă vreau să am măcar o şansă de a înţelege ce se petrece aici.

— Vrei să îţi desenez un grafic?

— Viaţa lui Magnus depinde de aceşti oameni, iar eu nu ştiu în care dintre ei să mă încred.

Auzea disperarea pe care i-o trăda propria voce. *Nu cumva am o criză de nervi?* s-a întrebat el. *Nu pot îngădui să se întâmple aşa ceva. Magnus are nevoie de mine.*

— Hai să simplific eu lucrurile pentru tine, a spus Khamis Zeydan, luându-i mâinile între ale sale şi privindu-l fix. Nu te mai gândi la toate grupările astea. Nu poţi avea încredere în niciuna. Nu te gândi decât la cel care stă în faţa ta în momentul respectiv. Uită-i numele şi organizaţia din care face parte. Tot ce trebuie să îţi aminteşti este că el e primul din şirul de indivizi care aşteaptă să te mănânce de viu.

— Este un şir lung.

— Gaza este plină de mâncăi dezgustători.

Sami adusese ziare din hol. Niciunul nu amintea de răpirea lui Wallender, dar Husseini aflase cu siguranţă motivul vizitei lor. Omar Yussef se întreba de ce dispăruseră gărzile generalului în momentele dinaintea ambuscadei. Oare ce ştia Husseini despre răpire?

Omar Yussef s-a dat jos din pat. Şi-a îndepărtat bandajul în faţa oglinzii din baie. De la falcă până în colţul sprâncenei se întindea un ditamai cucuiul, în tonuri de negru, roşu şi violet. Partea superioară a gâtului său căpătase o nuanţă verde ca de smarald. Şi-a ciufulit părul alb de deasupra urechii; pielea din jur avea culoarea acelor de pin. Smocul de păr sur şi sârmos dinăuntrul urechii era lipicios din pricina sângelui închegat. Şi-a cercetat cu atenţie pupilele. Una dintre ele părea mai mare decât cealaltă – şi-a imaginat că este un semn al comoţiei cerebrale. Ei bine, de gândit nu reuşea să gândească normal; ce altă dovadă îi trebuia că suferise o comoţie? S-a băgat sub duş şi a lăsat apa sărată să îi curgă peste spatele amorţit.

La ora nouă şi jumătate a îmbrăcat o cămaşă curată, cu mânecă scurtă, şi a transferat hârtia pe care scrisese adresa de Internet dată de Nadia în buzunarul de la piept, alături de declaraţia Brigăzilor Saladin şi de stiloul negru Mont Blanc pe care îl ţinea de obicei în sacou. A coborât scările hotelului cu paşi şovăielnici, însoţit de Sami şi de Cree. Din spatele

computerului de la recepţie, Meisoun i-a trimis un zâmbet cochet lui Sami, o privire compătimitoare lui Omar Yussef şi o urare de însănătoşire grabnică. Lui i-a trecut prin minte să o roage să acceseze site-ul Nadiei, dar nu mai avea timp pentru aşa ceva. Şi-a dat seama cu îngrijorare că îi arde de un asemenea fleac acum, când viaţa lui Wallender este în primejdie. Şi-a dus mâna la vânătaia de la cap, întrebându-se dacă nu cumva lovitura îi afectase judecata. I-a mulţumit apoi lui Meisoun pentru urări.

În clipa în care a dat de norul de praf, mai gros decât în ziua precedentă, a înţeles că nu va avea parte de sănătatea pe care i-o dorise recepţionera. Sami a traversat şoseaua paralelă cu plaja şi a dat mâna bărbăteşte cu ofiţerul din ghereta aflată în faţa casei generalului Husseini. Ceilalţi gardieni, cu gurile acoperite de *keffiyeh*-uri în pătrăţele, îi fixau pe el şi pe Cree cu ochi mijiţi, care le trădau neîncrederea. Sami le-a făcut semn să îl urmeze.

Ofiţerul i-a condus în interiorul clădirii, fără să dea drumul mâinii lui Sami.

Casa lui Husseini era proiectată ca un bloc de apartamente. Etajele inferioare erau locuite de fiii generalului şi de familiile acestora. Pe nevastă o ţinea la etajul al şaselea şi o vedea cât de des îi este posibil unui bărbat însurat de treizeci de ani şi care este nevoit să urce şase etaje pentru a ajunge la ea. Etajul al treilea era destinat primirii oaspeţilor.

Când Omar Yussef i-a ajuns pe ceilalţi din urmă în faţa uşii de la salonul lui Husseini, Cree se uita pe fereastră, legănându-se de pe un picior pe celălalt şi răsuflând zgomotos prin buzele ţuguiate, ca un atlet care se concentrează înaintea cursei. Mâna ofiţerului aştepta să bată la uşă. I-a zâmbit lui Omar Yussef, care i-a făcut semn să purceadă. Profesorul a inspirat adânc, dar, pe scară, praful era aproape la fel de gros ca afară. Un gardian a deschis uşa lucioasă, din lemn de trandafir.

— Intraţi, vă rog şi Alah să vă primească în Paradis! li s-a adresat ofiţerul cel înalt, înainte de a se întoarce la postul său din faţa casei.

Salonul de primire al generalului Husseini ocupa toată lăţimea clădirii şi aproape întreaga sa lungime. Aici se vedea cât câştiga ofiţerul de poliţie, acest salon era rodul lungilor ani de corupţie. Patru seturi de canapele împărţeau camera în pătrate egale, astfel încât o petrecere de mari proporţii se putea scinda cu uşurinţă în grupuri mai mici. Fiecare set de canapele şi fotolii avea o altă culoare pastelată, cu desene circulare ţipătoare, asemenea celor pe care le poţi vedea pe puloverele ieftine. Peretele din planul îndepărtat strălucea datorită paharelor de cristal şi carafelor expuse într-un cabinet de sticlă. O masă lungă şi vreo douăsprezece scaune din lemn curbat se înşirau în dreptul aceluiaşi perete. Deasupra mesei se afla un candelabru care părea

executat în acelaşi atelier ca exemplarul strident din sufrageria profesorului Maki. Omar Yussef a remarcat cu o tresărire îngrijorată a stomacului că masa era, într-adevăr, pregătită pentru micul dejun.

Gardianul i-a condus la masă, după care şi-a reluat locul lângă uşă. Un tânăr în uniformă măslinie i-a întrebat dacă doresc cafea sau ceai. Era ciolănos, iar pe obraji avea o acnee liliachie, de tipul aceleia care lasă urme adânci sub piele. Pe uniformă nu purta niciun fel de însemn al gradului, nici măcar cel de simplu soldat. După ce le-a luat comanda, băiatul s-a făcut nevăzut în spatele unei uşi care dădea într-un coridor scurt.

Pe coridor au apărut trei bărbaţi. Omar Yussef nu le-a văzut decât siluetele, dar a presupus că cel scund, din mijloc, este generalul Husseini. Vorbea la un telefon celular şi înainta cu paşi mici, absenţi, părând să fi uitat că poate vorbi la fel de bine şi stând jos. A ajuns în salonul cel încăpător. Cei doi bărbaţi care îl însoţeau şi-au ocupat posturile de-o parte şi de cealaltă a uşii. Erau înalţi, dar numai unul dintre ei, un tip solid, ras în cap, care respira pe gură, îi privea pe noii veniţi ca un adevărat bodyguard. Celălalt şi-a împreunat mâinile deasupra unui clipboard şi şi-a sprijinit bărbia în piept. În mod evident, era aghiotantul lui Husseini.

Acesta le-a făcut un semn de recunoaştere cu mâna, indicând că va termina convorbirea îndată. Mai mult asculta decât vorbea şi ţintuia cu privirea încordată furtuna de afară, ca şi cum ceea ce îi spunea vocea interlocutorului s-ar fi putut materializa din norul aflat în faţa ferestrei. Era mai scund decât Omar Yussef, care nici el nu depăşea un metru şaptezeci. Purta o cămaşă militară măslinie, probabil croită la comandă, ca să îi poată cuprinde pântecele voluminos, iar pantalonii îi erau îndesaţi în nişte cizme înalte, maronii, de paraşutist. Avea degete butucănoase, groase şi păroase, iar pielea lui era de culoarea cartofului copt. S-a întors cu faţa către oaspeţi, a închis telefonul, şi-a mângâiat mustaţa sură şi îngrijită cu gândul în altă parte, apoi şi-a desfăcut braţele în semn de salut. Avea un zâmbet larg, hrăpăreţ, şi ochi ca două pietricele spălate de ploaie.

Generalul l-a sărutat pe Sami de cinci ori, ţuguindu-şi buzele şi închizând ochii de plăcere. După fiecare sărutare, i-a adresat urări de bun venit. Sami i-a prezentat pe Cree şi pe Omar Yussef. Husseini i-a strâns mâna lui Cree şi i-a tras-o în jos, într-un mod care i-a dat scoţianului de înţeles că era cazul să se aplece pentru săruturile de rigoare. Nici când acestea au luat sfârşit, Husseini nu a dat drumul mâinii lui Cree. A chicotit şi, cu mâna rămasă liberă, a şters o pată de sânge uscat de pe mustaţa roşcată a lui Cree. Scoţianul părea foarte stânjenit. Omar Yussef s-a bucurat că avusese timp să facă un duş, în loc să stea să bea toată noaptea.

— Nu îţi face griji. Am aflat de problemele voastre de la fratele Sami,

a spus Husseini.

Vocea sa subţire era cumpătată, greţoasă şi mieroasă, de parcă se străduia să domolească un animal nervos.

Omar Yussef s-a întrebat cât de apropiat era fratele Sami de omul acesta. În timp ce generalul i-a luat mâna şi i-a depus trei sărutur pe obraji, gândurile i s-au întors la Manichiura lui Husseini. Buzele lui au lăsat o urmă umedă pe obrazul drept al lui Omar Yussef. Generalul i-a mângâiat oaspetelui tâmpla vânătă, cu blândeţe, gemând cu un tremolo liniştitor şi melodios. L-a luat pe Omar Yussef de mână şi l-a condus la masă, unde i-a tras un scaun ca să se aşeze. Băiatul cu cafeaua a adus băuturile, iar Husseini i-a făcut un semn scurt din cap, dându-i de înţeles că era timpul să aducă mâncarea.

— Fratele Sami spune că sunteţi un om foarte respectat în Betleem, Abu Ramiz, a zis Husseini zâmbind.

Omar Yussef a încuviinţat, cu modestie.

— Îl cunoaşteţi pe comandantul nostru de acolo? a întrebat generalul.

— Maiorul Qawasmeh?

— Este colonel. Dar, într-adevăr, Qawasmeh este numele lui.

— Nu l-am întâlnit.

Omar Yussef ştia că acesta era un avertisment, o aluzie la puterea lui Husseini, care trecea dincolo de graniţele oraşului Gaza, ajungând până în Betleem şi care ar fi putut reprezenta o ameninţare la adresa familiei lui Omar Yussef.

— Este un om bun. Un om puternic, a continuat Husseini, aplecându-se în faţă pe scaunul său şi săltând puţin, cu înflăcărare. Îmi plac oamenii puternici. Nu scapă din mână lucrurile de care le cer să se ocupe. Numai dacă aşa le ordon eu, a spus el râzând, iar vocea linguşitoare a cedat locul unui cârâit strident, ca al unui papagal deranjat de pe stinghia sa. Îmi plac, atâta vreme cât nu sunt destul de puternici ca să se ocupe de mine.

S-a plesnit peste burdihan şi a ridicat mâna cu degetele răsfirate, ca să bată palma cu Sami.

Băiatul cu cafeaua a adus un platou destul de mare ca să încapă pe el un copil mic. Era plin ochi cu *hummus* şi cu carne tocată de miel. O senzaţie şerpuitoare în stomac i-a semnalat lui Omar Yussef că *hummus*-ul şi carnea erau amestecate cu bucăţele de grăsime de miel, aproape invizibile în pasta de năut. Cree a dus o mână la gură; Omar Yussef şi-a dat seama că scoţianul fusese tratarisit cu acest fel de mâncare cândva, în trecut, şi că acum regreta whisky-ul băut.

Generalul Husseini s-a ridicat şi i-a servit pe oaspeţii săi cu porţii generoase din *hummus*-ul cu carne, ajutându-se de o paletă teşită, încăpătoare. În timp ce mânca, Omar Yussef s-a străduit să păstreze pe chip o expresie

satisfăcută.

— Domnule Cree, îmi cer scuze în numele cetăţenilor din Gaza pentru scandalosul atac îndreptat împotriva dumitale şi a colegilor dumitale, a spus Husseini.

Cree avea gura plină de *hummus*. Nu părea că va înghiţi prea repede, aşa că a răspuns printr-o mişcare solemnă a capului.

— Am văzut şi acuzaţiile neruşinate pe care Brigăzile Saladin le-au adus împotriva Serviciului meu de Informaţii în foaia volantă pe care au tipărit-o în urma răpirii, a continuat Husseini, încruntându-se şi dând din mâini în semn că alegea să le ignore. Vreau să vă asigur că nu ne vom găsi odihna până ce nu îl vom elibera pe prietenul dumneavoastră, pe prietenul nostru…

— Magnus Wallender, i-a şoptit Sami.

— Prietenul nostru, Wallender.

Omar Yussef a înghiţit dumicatul pe care îl avea în gură. S-a gândit că ar fi mai bine să spună ceva, măcar i-ar distrage atenţia de la mâncare şi de la suferinţa stomacului.

— Domnul Cree ar dori foarte mult să vorbească cu Bassam Odwan.

— Un criminal feroce. Nu pot permite aşa ceva.

— Naţiunile Unite doresc să vă ajute la investigaţie în orice mod o pot face.

— Odwan nu este cel care l-a răpit pe omul dumneavoastră.

— Nu el, prietenii lui.

— Aşadar, cu prietenii lui ar trebui să vorbiţi, nu cu el.

— Ne-ar putea ajuta să dăm de prietenii lui.

— Vă închipuiţi că noi nu i-am pus aceste întrebări? a spus Husseini, adresându-le un zâmbet larg tuturor.

— L-ar putea considera pe domnul Cree o figură oarecum mai neutră.

— Cum poate fi cineva neutru când este vorba de crimă? Acest Odwan mi-a ucis cu sânge rece unul dintre cei mai buni ofiţeri.

— În această după-amiază soseşte o echipă de la biroul ONU din Ierusalim, a spus Cree, după ce şi-a dres glasul. Desigur, vor negocia la nivel înalt în vederea eliberării ostaticului. Dar opinia lor este că nu trebuie să se piardă timp preţios în vreme ce ei se află pe drumul spre Gaza. Ei m-au rugat să aranjez o întrevedere cu Odwan.

Omar Yussef nu auzise nimic despre negocieri. Probabil hotărârea fusese luată atunci când Cree sunase la ONU, în timp ce el dormea.

Era un alt as pe care îl putea juca în confruntarea cu Husseini.

— Negociatorii delegaţi de ONU ştiu că printre diplomaţii străini staţionaţi în Tel Aviv dumneavoastră vă bucuraţi de cea mai mare încredere

dintre toţi comandanţii de securitate palestinieni, a spus Omar Yussef.

Husseini păru brusc interesat.

— Acum aveţi ocazia de a vă consolida această poziţie, a spus Omar Yussef.

— Ne coordonăm reacţia faţă de răpirea reprezentantului ONU cu ambasada americană, a spus Cree, după ce a reuşit să înghită un alt dumicat, pentru că americanii dispun de cele mai bune relaţii în interiorul forţelor de securitate de aici. Ambasadorul american este foarte interesat să vă audă teoriile.

Husseini şi-a închis ochii cenuşii, încuviinţând alene din cap.

— Sunt bun prieten cu ambasadorul.

Satisfacţia de pe chipul său trăda imaginea unei cine amicale cu ambasadorul la reşedinţa lui, cu vedere spre plaja din Herzliya Pituach. Omar Yussef nu ştia dacă Husseini râvnea la această relaţie pentru banii pe care i-ar putea stoarce sau pentru libertatea pe care ar obţine-o, ca favorit al ambasadorului, de a-şi brutaliza şi ucide duşmanii fără teamă de consecinţe.

— Ambasadorul vă consideră un bun prieten şi doreşte să aveţi tot ajutorul necesar pentru a vă putea derula operaţiunile, a spus Cree.

Tot ajutorul, şi-a reperat Omar Yussef în minte. *Fie într-o valiză, fie transferat către o bancă din Elveţia*.

— Îl voi suna pentru a-l informa asupra desfăşurării investigaţiei noastre în acest caz important, a spus Husseini cu o înclinare a capului.

— Vă aşteaptă apelul cu nerăbdare.

— Dar suedezii?

Omar Yussef şi-a înăbuşit un zâmbet. ONU şi americanii îi promiteau câştiguri suplimentare şi prestigiul unor relaţii sus-puse, dar el nu ezita să mulgă mai mult.

— Ambasadorul Suediei a comunicat superiorilor mei că şi el doreşte foarte mult ajutorul dumneavoastră, a răspuns Cree. Este pregătit să acopere costurile oricăror operaţiuni întreprinse în vederea eliberării domnului Wallender.

Husseini a luat o murătură de pe o farfurie şi a mestecat-o.

— Odwan este deţinut la *Saraya*, închisoarea centrală. Este uşor să aranjăm o întrevedere. Nu vă cer decât să nu vă lăsaţi păcăliţi de omul ăsta. Sunteţi oameni inteligenţi, dar nu sunteţi ofiţeri de poliţie. Este nevoie de ani întregi de experienţă poliţienească pentru a înfrunta un delincvent înveterat fără a-i cădea în plasă. Nu credeţi nimic din ceea ce vă spune.

— Aşadar, putem să îl vedem? Mulţumim, a spus Cree.

— Care este părerea dumneavoastră despre evenimentele care au dus la moartea locotenentului Fathi Salah? a întrebat Omar Yussef.

Husseini şi-a curăţat farfuria cu o coajă de *pita* şi a râgâit, căzut pe gânduri.

— Locotenentul Salah a plecat să îl aresteze pe Odwan sub acuzaţia de contrabandă. Nu putem permite pătrunderea necontenită în ţară a armelor pe sub graniţa cu Egiptul, aşa cum s-a întâmplat uneori în Rafah. Când locotenentul Salah l-a încolţit pe Odwan, infractorul s-a opus arestării şi l-a ucis pe Salah.

— Cum a fost arestat acesta, în cele din urmă?

— S-a predat când oamenii mei au mers acasă la el, la o oră după incident.

— De ce s-a predat?

— De laş ce este.

— Dacă a fost gata să îl omoare pe Salah pentru a nu fi arestat, de ce să se predea după numai o oră? a întrebat Omar Yussef.

— Avea de înfruntat o forţă impresionantă. Le-am spus comandanţilor din subordinea mea să nu îşi asume niciun fel de riscuri. Eu personal am plecat la Rafah pentru a prelua controlul operaţiunii. Am mobilizat toate trupele la faţa locului, chiar şi pe cele din Khan Yunis şi Deir el-Balah, a spus Husseini, revenind la cârâitul de papagal. Dacă i-ar fi trecut cuiva prin cap să atace închisoarea de aici, din Gaza, în noaptea aceea, ar fi descoperit că nu o păzea decât băiatul care îmi serveşte cafeaua.

Băiatul cu faţa mâncată de acnee se clătina de pe un picior pe celălalt, privind duşmănos în jur. Se uita la Husseini de parcă îşi dorea cu ardoare să fie lăsat unic gardian al unei închisori cu un singur deţinut – generalul.

— M-am asigurat că Brigăzile Saladin nu pot opune rezistenţă operaţiunii, mobilizând un număr atât de mare de trupe. Am înconjurat casa familiei lui Odwan. Sunt foarte nevoiaşi şi locuiesc într-o zonă sărăcăcioasă a taberei de refugiaţi din Rafah. Odwan ăsta este cu adevărat o scursură. Le-am strigat prin megafon că voi distruge toate casele din tabără dacă va trebui, dar că până la urmă o să-l găsesc pe nemernicul de Bassam Odwan şi o să-l arestez. Atunci a ieşit din ascunzătoare.

Husseini părea fericit că se poate lăuda cu operaţiunea lui. Omar Yussef a decis să îşi manifeste aprecierea faţă de abilităţile de poliţist ale generalului.

— Aţi fost foarte meticulos şi eficient, *Pasha*, a spus el. Dacă se poate, aş vrea să vă întreb ceva în legătură cu seara trecută. Aţi auzit ceva neobişnuit în timpul răpirii?

— De ce să fi auzit? a răspuns Husseini, ridicând din umeri.

— Totul s-a petrecut sub fereastra Domniei Voastre. Wallender se întorcea la Hotelul Sands, de peste drum, când a fost răpit.

— Eu duc o viaţă liniştită. Mă duc la culcare devreme. Nu stau treaz până noaptea, târziu, ca occidentalii aceştia, a răspuns el, zâmbind în direcţia lui Cree.

A venit timpul să îl împung puţintel, şi-a zis Omar Yussef.

— Poate dumneavoastră dormeaţi, dar noaptea trecută v-aţi întărit garda. Ei ce au văzut?

Husseini s-a făcut că nu-l aude.

— În cinstea prietenului meu străin, domnul Cree, aş vrea să vă ofer o plăcere interzisă celor mai mulţi oameni din Gaza.

Ochii ca două pietricele au strălucit ştrengăreşte. Husseini a pocnit din degete de două ori, iar băiatul a adus la masă una din carafele din cabinet. Lichidul care se clătina pe fundul larg al carafei părea a fi coniac, iar Omar Yussef l-a auzit din nou pe Cree respirând cu greutate. În mod evident, *hummus*-ul nu îi căzuse bine după tot whisky-ul ingurgitat, iar un pahar de coniac nu îi va fi de niciun folos stomacului său. Scoţianul era palid. Părea că tot sângele i se scursese de pe buzele tumefiate.

Generalul a scos dopul carafei şi a inhalat adânc aroma coniacului. Băiatul a adus pahare.

— Este un mic viciu al meu, a spus Husseini, râzând. Nu mă refer la coniac. Mai degrabă, la sticlă. Este cristal cu plumb, de Boemia. Îmi place greutatea sa, este atât de masiv şi totuşi atât de fragil. Am adunat multe piese în colecţia mea, după cum puteţi vedea, a spus el, făcând un gest către peretele scânteietor, plin cu boluri, sticle, sfeşnice şi vaze, toate reflectând lumina strălucitoare a candelabrului. Mi-am format gustul pentru cristalul de Boemia în timpul studenţiei mele la Praga, în urmă cu treizeci de ani. Am făcut un masterat în economie, dar nu ai nevoie de o înaltă calificare ca să înţelegi valoarea acestor mici podoabe. În Praga sunt atât de ieftine, încât aproape că le dau gratis. Carafa aceasta a costat mai puţin de o sută cincizeci de dolari.

Suma reprezenta, probabil, salariul pe trei luni al băiatului care le adusese cafeaua. Omar Yussef a examinat dopul carafei din mâna îngrijită a lui Husseini. În cristal erau tăiate sute de muchii ascuţite, minuscule.

L-a rugat pe Husseini să nu îi toarne în pahar. Cree a ezitat, dar a acceptat coniacul şi l-a sorbit în tăcere. Sami şi-a aprins o ţigară şi a învârtit coniacul în pahar. Husseini a dat pe gât două măsuri duble, înainte ca taifasul să ia sfârşit. Ceasul de porţelan în formă de trăsură de pe masă arăta ora zece şi jumătate.

— Acum îl voi suna pe ambasador ca să îl informez, a spus Husseini, în timp ce îi conducea spre uşă, iar dumneavoastră puteţi merge la închisoare.

Ajuns la baza scării, Omar Yussef auzea încă hohotul de râs al lui Husseini.

2 Veche melodie populară din Scoţia

Capitolul 13

Spre marea surprindere a lui Omar Yussef, Cree a insistat să se urce la volanul Chevrolet-ului, spunând că stilul de şofat haotic al lui Nasser îi va provoca o senzaţie de greaţă în starea lui actuală. Scoţianul a făcut eforturi să se concentreze, chiar dacă tot ce avea de făcut era să ţină drumul drept până la închisoarea centrală, la sediul armatei din Gaza.

Zidul împrejmuitor, înalt de trei metri şi jumătate, al închisorii Saraya, era o pânză cât se poate de bună pentru artiştii specializaţi în graffiti-uri politice. Tencuiala era mâzgălită cu verdele, roşul şi negrul invocărilor adresate lui Alah, actualului preşedinte şi predecesorului acestuia, poporului, tărâmului strămoşesc şi martirilor. Privindu-le, Omar Yussef s-a întrebat dacă Bassam Odwan se va alătura acestei liste.

Gardienii au ridicat bariera alb-roşie care împiedica intrarea şi l-au îndrumat pe Cree spre una din laturile clădirii principale, un bloc de trei etaje vopsit într-un cenuşiu murdar. La capătul unui şir de camioane ale armatei îi aştepta un ofiţer al Serviciului Militar de Informaţii. Acesta l-a recunoscut pe Sami.

— Ce mai faci, *ya zalameh*? l-a întrebat el, ridicând un braţ în aer şi coborându-l apoi pentru a-i scutura mâna zgomotos, cu o plesnitură la atingerea palmelor.

Salutul l-a făcut pe Omar Yussef să se mire încă o dată în privinţa cunoştinţelor lui Sami. Oriunde mergea, cei din securitate îi erau prieteni. Cel de acum îi spusese chiar *bătrâne*.

Ofiţerul nu i-a dat drumul braţului cât timp i-a condus către intrarea în închisoare şi apoi în sus, pe scara învechită. Omar Yussef şi Cree au mers în urma lor, respirând anevoie. Aerul era pâclos din pricina prafului care plutea deasupra oraşului şi a mirosului greu, de bărbaţi întemniţaţi, de sudoare şi rufe murdare, carne fiartă şi ţigări.

Ofiţerul i-a condus prin închisoare asemenea unui ghid turistic binedispus, nerăbdător să le împărtăşească cunoştinţele sale despre un loc pe

care puţini îl vedeau şi chiar şi mai puţini doreau să îl vadă.

— La etajul acesta sunt cazaţi ofiţerii. La capătul coridorului se află biroul comandantului Forţelor Naţionale de Securitate.

Au urcat încă două etaje. La apropierea lor, un gardian aflat în capătul scărilor s-a ridicat în picioare şi şi-a aninat kalaşnikovul peste umăr. A făcut să zornăie cheile în broasca unei uşi grele, de metal, vopsite într-un albastru searbăd, pe care apoi a încuiat-o în spatele lor.

Blocul era lung de aproape treizeci de metri, având câte cinci celule pe fiecare parte a coridorului. Din prima celulă se auzeau cuvintele conducătorului de rugăciune şi murmurele bărbaţilor care îi răspundeau la unison, într-un crescendo şoptit. Vântul împingea praful din aer de-a lungul coridorului, prin fereastra zăbrelită fără geam de la capătul opus. Gardienii în uniformă de camuflaj şi berete roşii stăteau sprijiniţi de uşa primei celule, fumând, cu coatele rezemate de puştile lor de asalt.

— Deţinuţii nu sunt închişi în celule în acest moment, l-a informat ofiţerul pe Cree. Este ora rugăciunii de amiază, aşa că s-au adunat în celula numărul unu. Vedeţi dumneavoastră, tipul care conduce rugăciunile este mare şeic afară. Aceasta este cea mai exclusivistă moschee din oraşul Gaza.

Cree s-a uitat în interiorul celulei printr-un grilaj metalic orizontal, tăiat la înălţimea capului.

— Aveţi dreptate, a spus el.

— Odwan se află la capătul coridorului, a spus ofiţerul, făcând un semn cu capul. Este în detenţiune la regim celular.

— Şi mai exclusivist, i-a şoptit Cree lui Omar Yussef.

Ofiţerul a descuiat uşa solidă, de fier. Omar Yussef a păşit într-o încăpere mică, neluminată, în care a văzut doar o chiuvetă de inox, câteva găleţi goale şi spălătoare pentru podele. Puţea a cârpe de şters nespălate. În celălalt capăt al încăperii era un grilaj tăiat într-o altă uşă metalică. Omar Yussef s-a uitat prin el.

— Acesta este criminalul Odwan, a spus ofiţerul.

Bassam Odwan stătea cu capul plecat şi cu palmele deschise în faţa sa. A îngenuncheat şi s-a aplecat până la podea, atingând cu fruntea covoraşul sintetic de proastă calitate. Omar Yussef nu se mai rugase de ani de zile. L-a privit pe Odwan aplecându-se.

Cât a durat rugăciunea, deţinutul a rămas cu spatele la uşă. Prin găurile din tricoul alb, subţire şi murdar, i se vedea spatele mătăhălos. Umerii îi porneau din gâtul gros, iar muşchii spatelui îi şerpuiau de fiecare dată când îşi ducea mâinile la faţă. Avea constituţia unui ţăran, lat în spate şi rotunjit. S-a aplecat până la podea pentru ultima oară, după care şi-a strâns covoraşul de rugăciune.

— A terminat rugăciunea, a spus Omar Yussef.

Gardianul a descuiat uşa. Odwan nu a schiţat nicio mişcare. Ofiţerul l-a strigat cu o voce care îşi pierduse vioiciunea de ghid turistic.

— Hei, Odwan, ai vizitatori.

Odwan şi-a aşezat covoraşul făcut sul într-un colţ al celulei. S-a întors. Din faţă, trupul lui părea chiar mai solid. Avea pieptul masiv şi voluminos, iar burta i se ghicea mare şi forţoasă în spatele tricoului. Purta pantaloni largi, milităreşti, iar picioarele murdare îi erau desculţe. Avea o barbă neagră, bogată, şi buze mari, roşii, umede. În părul negru îşi tăiase un breton drept la mijlocul frunţii. Vârfurile bretonului se înălţau peste o crestătură cafenie întinsă de-a lungul frunţii, şlefuită în decursul lungilor ani de rugăciune pe covoraş. Arăta ca un neg imens. Omar Yussef a apreciat că nu împlinise încă treizeci de ani.

Odwan a acceptat îndată prezenţa lui Omar Yussef, întrucâtva prietenos. A mijit însă ochii, suspicios, la intrarea lui Cree, iar pe Sami l-a privit cu o neîncredere şi mai mare. Sami i-a zâmbit şi a rămas sprijinit de perete. Ofiţerul a încuiat uşa în urma lor.

Omar Yussef s-a apropiat de Odwan şi i-a strâns mâna. I-a apucat-o cu blândeţe, dar palma sa i-a înghiţit toate degetele lui Omar Yussef. O mână de muncitor, oţelită, lăbărţată şi ajunsă stângace în urma muncilor primitive ale generaţiilor întregi. Cu un neaşteptat şi surprinzător icnet de uşurare, Omar Yussef a remarcat că Odwan nu trecuse pe la salonul de Manichiură al lui Husseini. S-a prezentat şi l-a prezentat şi pe Cree.

— Simţiţi-vă ca acasă, alături de propriile familii, le-a spus Odwan.

A privit în jur şi a zâmbit când a înţeles cât de absurd suna acum tradiţionalul salut. Avea un zâmbet simplu şi dezarmant, care l-a făcut pe Omar Yussef să se gândească la rânjetul inocent al handicapaţilor mintal, dar privirea îi rămânea aspră şi circumspectă.

În celulă nu se vedea decât o rogojină subţire lângă perete şi o găleată pentru murdării. Odwan avea covoraşul lui de rugăciuni şi o sticlă de plastic plină cu apă, cu eticheta zdrenţuită de atâta folosinţă. O singură fereastră, prea înaltă ca să poţi vedea prin ea, era ţintuită în cuie, iar aerul dinăuntru era încins, de nesuportat. Sudoarea se distingea clar pe chipul lui Odwan şi, nu după mult timp, Omar Yussef a simţit şi el broboane de transpiraţie la subraţ. Cree şi Omar Yussef s-au aşezat pe rogojină. Odwan şi-a încrucişat picioarele în mijlocul încăperii şi a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Sami, care stătea pe vine, lângă uşă.

— El cine e? a întrebat Odwan, cu o voce răguşită.

Omar Yussef şi-a amintit de torturile la care fusese supus Eyad Masharawi, întrebându-se dacă şi Odwan îşi vătămase corzile vocale ţipând

de durere.

— Este Sami Jaffari, un deportat din Betleem. Ne ajută în timpul investigaţiei.

— Ce investigaţie, unchiule?

— Am început prin a investiga cazul unuia dintre profesorii noştri, arestat din ordinul colonelului al-Fara.

Odwan a rămas cu gura deschisă, încruntându-se puternic.

— Dar de azi-noapte investigaţia noastră şi-a schimbat cursul. Brigăzile Saladin l-au răpit pe colegul nostru, un suedez care conduce şcolile din Gaza şi Cisiordania ale Agenţiei de Ajutor şi Muncă a Naţiunilor Unite. În schimbul libertăţii lui, ei cer eliberarea ta.

— Cu voia lui Alah, aşa se va întâmpla.

— Bassam, trebuie să îl găsim pe prietenul nostru.

— Au tipărit o foaie volantă?

Omar Yussef a încuviinţat din cap.

— Brigăzile Saladin au distribuit o fiţuică în care îşi asumă răpirea.

Odwan a privit către chipul învineţit al lui Omar Yussef şi nasul umflat al lui Cree.

— Îmi pare rău dacă v-au rănit. Ei v-au făcut asta, unchiule?

— Nu contează. Cum putem da de prietenul nostru?

— Trebuie să vorbiţi cu Abu Jamal.

Omar Yussef a ridicat din umeri.

— Este liderul din Rafah al Brigăzilor, a explicat Odwan.

— Cum ajungem la el?

— Nu cred că vă va primi decât dacă îl convingeţi că aţi putea aranja o învoială în privinţa mea.

— Ce fel de învoială?

— Cum aşa, ce fel de învoială? Să mă scoateţi de aici.

— Dar generalul Husseini nu va fi de acord.

Era rândul lui Odwan să ridice din umeri.

Omar Yussef şi-a înăbuşit reacţia de frustrare. Trebuia să discute cu Odwan câteva din datele cazului său.

— Ce s-a întâmplat când a venit locotenentul Salah să te aresteze?

— Vă căutaţi prietenul, sau mă investigaţi pe mine?

— Mă gândesc că dacă aflăm ce s-a petrecut cu adevărat, îl putem convinge pe generalul Husseini că eşti nevinovat.

— Chiar sunt nevinovat, a răspuns Odwan, ridicând vocea, ceea ce i-a produs un atac de tuse răguşită.

— Noi te putem ajuta să îţi dovedeşti nevinovăţia.

— Credeţi că interesează pe cineva dovezile? Nu au avut nevoie de

nicio dovadă ca să mă bage în gaura asta. Sau ca să mă spânzure de încheieturile mâinilor în faţa aparatului de aer condiţionat ieri, toată ziua.

— Bassam, singura modalitate de a-l elibera pe prietenul nostru este să dovedim că nu l-ai ucis tu pe Salah. Dacă ONU are dovada nevinovăţiei tale, atunci generalul Husseini va trebui să o accepte. Mai ales dacă i-l aducem pe adevăratul vinovat.

Odwan a închis ochii şi şi-a împreunat palmele late.

— Frate Abu…

— Abu Ramiz.

— Abu Ramiz, eu cred că viaţa şi moartea sunt în mâinile lui Alah. Dacă este să mor, nimeni nu mă poate salva.

— Şi dreptatea tot în mâinile lui Alah se află.

— Nu şi în Gaza, a replicat Odwan, izbucnind într-un râs zgomotos şi plesnindu-l pe Omar Yussef peste un genunchi.

Este un om simplu, dar nu e prost, şi-a zis Omar Yussef, hotărât să îl înfurie pe Odwan, pentru a-l determina să le spună varianta lui.

— De ce l-ai ucis pe locotenentul Salah?

— Nu eu l-am ucis, v-am spus.

— Dacă ai fi nevinovat, ne-ai povesti ce s-a întâmplat. Ce ai de ascuns?

— Credeţi că apăr pe cineva?

— Ce motiv ai avea să nu vorbeşti? Dacă tu crezi că meriţi să mori, atunci Alah să se îndure de tine. Dar eu vreau să îmi salvez prietenul.

Odwan a rămas nemişcat. Omar Yussef a încercat să îşi ascundă disperarea. A apelat la o replică ce părea sortită eşecului încă dinainte de a o termina de rostit.

— Cine ştie, poate că prietenul meu, ştiindu-se salvat cu ajutorul unui musulman, va trece la islamism.

— Se va converti? a întrebat Odwan râzând, atât cât putea fără a declanşa un nou acces de tuse. Credeţi că va depune actele şi pentru un paşaport palestinian?

Omar Yussef era furios pe sine. Îl apreciase greşit pe Odwan; nu era atât de simplu cum îl crezuse el. A întins un braţ în direcţia lui Cree, biruit de iritare.

— Ajută-mă să mă ridic. Ticălosul ăsta nu are de gând să ne ajute. Să mergem.

Odwan a pus o mână grea pe umărul lui Omar Yussef.

— Aşteaptă, unchiule, nu pleca. Linişteşte-te, te rog.

I-a întins sticla cu apă tulbure.

Omar Yussef a fost impresionat de această manifestare jalnică de

ospitalitate. A luat o gură de apă. Avea gust de plumb.

— Mulţumesc.

Odwan şi-a schimbat poziţia picioarelor, şi-a masat spatele şi a făcut o grimasă.

— M-am dus să mă întâlnesc cu Salah. Avea ceva de vânzare.

— Ce?

— Ceva furat de la noi.

— De la Brigăzile Saladin?

— Unchiule, nu vrei să te amesteci în aşa ceva.

Omar Yussef s-a aplecat către el.

— Crede-mă, sunt deja implicat. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

Odwan i-a aruncat o privire lui Cree.

— De unde ştiu eu că străinul acesta nu este un spion?

— Pentru că nu vorbeşte araba, a spus Omar Yussef. Şi în orice caz, toţi spionii din Gaza sunt palestinieni.

Privirile lui Odwan au fost subit atrase de Sami, care stătea relaxat în dreptul uşii. Apoi a rânjit.

— Mă bucur că ai venit, unchiule. Alah să îi dea putere prietenului dumitale din Suedia şi să îl aducă acasă.

Omar Yussef a acceptat urarea cu o mişcare din cap şi a aşteptat urmarea, cu sprâncenele ridicate.

Odwan a oftat.

— Aranjasem să primim un prototip de proiectil. A trecut frontiera printr-unul din tunelurile de sub graniţa cu Egiptul. Salah o vindea.

— Dar există deja proiectile pentru rachete în Gaza. *Qassam*.

— Noi voiam ceva mai bun. Pentru a construi o rachetă mai sigură, cu o arie mai mare de acţiune.

— Dar ce poţi face cu un singur proiectil-rachetă?

— *Qassam* se baza pe un prototip de proiectile nord-coreene intrat în ţară prin contrabandă, acum câţiva ani, cu ajutorul partidului Hezbollah din Liban. Inginerii de aici au folosit prototipul pentru a construi sute de proiectile de fabricaţie proprie. Urmează să facem din nou acelaşi lucru, numai că de data asta avem un prototip mai bun.

— Aşadar, proiectilul urma să fie replicat, pentru a crea un arsenal de rachete perfecţionate?

— Abu Jamal voia să îl boteze *Saladin I*. Sună bine, nu? a întrebat Odwan, mândru de parcă numele era propria sa născocire.

Omar Yussef a încuviinţat din cap a încurajare.

— Cineva a furat proiectilul în timp ce era transportat prin tuneluri, a continuat Odwan. Probabil că l-au plătit pe vreun trădător din interiorul

Brigăzilor ca să le dezvăluie planul. I-au atacat pe băieţii noştri imediat după ce au intrat pe teritoriul nostru. I-au ucis pe doi dintre ei şi au furat proiectilul.

— Locotenentul Salah l-a furat?

Odwan şi-a împuns obrajii cu limba.

— A doua zi după furt, Salah l-a contactat pe Abu Jamal şi i-a spus că prototipul se află în posesia lui. Abu Jamal mi-a ordonat să mă întâlnesc cu Salah şi să mă asigur că spune adevărul. Dacă era adevărat, Abu Jamal voia să îl cumpere.

— De ce să îi daţi bani pentru ceva ce a furat?

— Important era să recuperăm proiectilul cât mai repede. Cu Salah ne puteam răfui mai târziu.

— Cât voia Salah?

— Douăzeci de mii de dolari – foarte mult pentru Rafah. Aşa că m-am întâlnit cu Salah la marginea taberei de refugiaţi, seara, târziu. Era un loc retras; în jur erau clădiri, dar fuseseră bombardate şi părăsite. Am coborât din maşină şi m-am îndreptat către jeepul lui Salah.

— Era singur?

— Da, nu mai era nimeni cu el. I-am cerut să îmi arate containerul cu proiectilul. Mi-a răspuns că era ascuns în altă parte. Ne-am certat din cauza asta, pentru că Abu Jamal nu voia să îi dau banii înainte să văd proiectilul. M-am îndreptat către maşina mea, să îl sun pe Abu Jamal. Salah m-a urmat, spunând numai tâmpenii. Apoi s-a auzit un foc de armă. L-a lovit pe Salah chiar aici, a spus Odwan, dându-şi un ghiont zdravăn în piept.

— Şi ce ai făcut?

— M-am urcat în maşină şi am şters-o de acolo. Se trăgea în continuare dinspre una dintre clădirile bombardate. Cineva încerca să mă ucidă şi pe mine.

— Câţi atacatori trăgeau?

— Numai unul. Împuşcăturile veneau din acelaşi loc şi am auzit o singură armă.

— Ce ai făcut după ce ai plecat?

— L-am sunat pe Abu Jamal. El a trimis câţiva oameni la faţa locului. Forţele de securitate erau deja acolo. M-am dus acasă şi, când au venit să mă aresteze, m-am predat.

Odwan nu a mai adăugat nimic. Omar Yussef a încercat să îşi ascundă însufleţirea. Dacă Odwan spunea adevărul, atunci nu el era ucigaşul. Ar putea să îl convingă pe generalul Husseini să îl elibereze, dacă găsesc dovezi. Dar asta însemna că ucigaşul era în libertate şi că va face orice ca să îl împiedice pe Omar Yussef să îl identifice.

Odwan a clătinat din cap.

— Nu avea nicio noimă.

— Ce anume?

— De câte ori îl întrebam unde a ascuns proiectilul, Salah îmi spunea într-o limbă străină. Cred că era engleză. Vorbeşti limba engleză, unchiule?

Omar Yussef a dat din cap că da.

— Ce însemnă *price*? a întrebat Odwan.

— Înseamnă preţul unui obiect.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Când întrebam unde este proiectilul, el tot spunea ceva despre preţ, iar eu ziceam „Bine, o să îţi primeşti banii, dar vorbeşte în arabă şi spune-mi unde este proiectilul.” Apoi el iar zicea ceva despre preţ. Acum îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că la momentul respectiv m-am enervat, crezând că a luat-o razna din cauza stresului.

— A mai spus şi altceva în engleză, sau numai cuvântul *price*?

— A spus *high noon price*.

— *High noon price*?

— Ceva în felul ăsta. O să îl primeşti, spunea el, „la *high noon price*”. Ce înseamnă asta, unchiule?

— Preţul atunci când soarele este la amiază. Sau preţul mare de la amiază.

— Vezi, nu are nicio noimă. Era miezul nopţii, nicidecum amiază, iar eu ştiam deja preţul. M-a enervat cumplit, a spus Odwan, lovind cu pumnul în cealaltă palmă, pentru a-şi vărsa nervii. Dar, după ce sărmanul de el a fost împuşcat, am început să mă gândesc mai bine. Încerca să îmi spună ceva. Părea disperat când m-a urmat la maşină, repetând întruna expresia asta smintită în engleză. Dar cineva voia să îl omoare – poate că ştia.

Omar Yussef şi l-a imaginat pe Salah vorbind fără sens, încercând disperat să îi transmită un mesaj lui Odwan şi pe partizanul nătâng, prea înverşunat ca să priceapă.

— Ce s-a întâmplat cu proiectilul? Abu Jamal a reuşit să îl răscumpere mai târziu?

— Nu ştiu. Trebuie să îl întrebaţi pe Abu Jamal. Eu nu am mai aflat nimic de când m-au arestat.

— De ce te-ai predat?

— Aş fi putut scăpa, a spus el, privind în jur şi coborând vocea. Pe sub casa noastră trece un tunel care ajunge până în Egipt. Îl folosim numai pentru transportul de produse – ţigări, lapte praf pentru copii, lucruri de genul ăsta. Trebuie să încarci totul într-un cărucior care merge pe şine de metal şi este pus în mişcare de câte un scripete montat la fiecare capăt al tunelului. Ar fi fost foarte greu pentru o persoană de statura mea să se strecoare, dar aş fi reuşit eu.

— De ce nu ai făcut-o?

— Mi-ar fi arestat toată familia. Am treisprezece fraţi şi surori, o mamă şi un tată. Dacă aş fi fugit, toată lumea ar fi crezut că eu l-am ucis pe Salah, iar poliţia ar fi distrus casa părinţilor mei, a spus el, privindu-şi mâinile cele mari.

Deţinutul părea unul dintre elevii lui Omar Yussef, vinovat de o minciună menită să îi ascundă laşitatea. Omar Yussef a recunoscut în purtarea lui ezitările care trădează înşelătoria.

Odwan s-a uitat la Omar Yussef şi a înţeles că minciuna lui nu ţine.

— Ca să fiu sincer, Abu Ramiz, nu am putut să trec prin tunel, a zis el. Spre ruşinea mea, m-am pregătit să fug, în ciuda represaliilor care urmau să se abată asupra familiei mele. Ştiam că poliţia mă va tortura. Am coborât chiar până la intrarea în tunel, dar era atât de îngust, de lung şi de întunecos, că mi-a fost frică să nu rămân blocat acolo. Îmi era teamă că voi muri sufocat.

Omar Yussef a scos din buzunarul de la piept fiţuica tipărită de Brigăzile Saladin şi i-a arătat-o lui Odwan.

— Poate asta îţi va da speranţe, Bassam.

Odwan a citit-o şi i-a înapoiat-o.

— Îmi pun toate speranţele în Alah, Abu Ramiz.

Omar Yussef a băgat hârtia la loc, în buzunarul cămăşii.

— Alah să se îndure de tine, a spus el, ridicându-se ţeapăn.

— Mergeţi în pace, a zis Odwan.

Au ieşit din blocul celular în tăcere. Întinşi pe paturile lor, deţinuţii îi priveau cu ochi sticloşi prin grilajele decupate în ziduri, la înălţimea unui cap de om.

Pe scări, Omar Yussef a rezumat discuţia purtată cu Odwan pentru Cree, care nu înţelegea araba decât foarte puţin.

— Preţul de la amiază? a întrebat Cree. Are vreo legătură cu filmul acela cu Gary Cooper, *High Noon*? Nu, nu poate fi asta. Este al dracului de ciudat, Abu Ramiz.

Escorta lor l-a sărutat pe Sami de cinci ori. A ridicat braţul şi l-a plesnit pe Omar Yussef peste palma întinsă în semn de salut.

— Alah să vă aibă în pază, *ya zalameh*, le-a spus el.

Omar Yussef simţea încă strângerea de mână hotărâtă a lui Odwan.

— Nu îmi spune *bătrâne*! s-a stropşit el. Închisorile mă fac ursuz.

Ofiţerul a ridicat din umeri, nepăsător. S-a întors către Cree să îşi ia la revedere. Scoţianul i-a întors salutul şi a ridicat din sprâncene, stingherit, în direcţia lui Omar Yussef.

— Obicei vechi, a spus el, în timp ce ofiţerul o luase încetişor înapoi, către clădirea închisorii.

— Eu o să încerc să verific toate informaţiile cu cei din Brigăzile Saladin de aici, din Gaza, a spus Sami, aprinzându-şi o ţigară.

— Te referi la focurile de armă?

— Poate îmi spun şi ei că aşteaptă livrarea acestui prototip de proiectil. Notează numărul meu de mobil, în caz că afli ceva nou.

Omar Yussef a scos fiţuica Brigăzilor Saladin, a desprins stiloul Mont Blanc din buzunarul cămăşii şi a scris în grabă numărul de telefon pe spatele hârtiei.

Sami a ocolit bariera de la intrarea în închisoarea Saraya şi a oprit un taxi vechi şi hodorogit.

Praful purtat de vânt s-a adunat în gâtlejul lui Omar Yussef şi i-a biciuit tâmpla julită cu grăunţe înţepătoare de nisip. Voia să se odihnească, dar ştia că îl aşteaptă o zi lungă. A privit cerul înăbuşit de praful portocaliu. *Preţul de la amiază*. Oare ce voia să însemne? Un mister, ca însuşi soarele ascuns în spatele perdelei de praf din Gaza.

— Te simţi în stare să conduci? l-a întrebat el pe Cree.

— Să îţi spun cinstit, nu mă simt deloc în apele mele, a răspuns Cree, pipăindu-şi cu băgare de seamă nasul vătămat. Dar situaţia devine din ce în ce mai interesantă.

Omar Yussef a zâmbit amar.

— Să mergem la Rafah, a zis el.

Capitolul 14

Tocmai treceau prin sectorul sudic al oraşului Gaza, pe Şoseaua Saladin, traversând zonele nisipoase unde se arase de curând peste o aşezare israeliană abandonată, când Omar Yussef a simţit că Chevroletul ONU trage într-o parte. Cu un hodorogit puternic şi brusc, ca zbaterea unor aripi imense, roţile au trecut peste pietrele şi bolovanii de pământ de la marginea câmpului. Omar Yussef a pus mâna pe braţul lui Cree şi a smucit volanul la stânga. Scoţianul şi-a ridicat capul şi a revenit brusc pe şosea, clipind des pentru a-şi alunga somnul de o clipă. A continuat să conducă încet şi a trecut de un pâlc de case mici şi dărăpănate ale refugiaţilor, holbându-se năuc înainte, ca un om care încearcă să înainteze pe un drum de ţară, printr-o ceaţă impenetrabilă.

— Ar trebui să faci o pauză, James. Amândoi am avut o noapte grea. Poate ar trebui să ne vadă un doctor.

— Dar ne-a văzut un doctor.

— Un doctor din Consiliul Revoluţionar. Eu mă refer la un doctor adevărat.

Vântul ridica spirale de praf portocaliu din straturile de varză şi de roşii care se întindeau de o parte şi de cealaltă a drumului, apoi le azvârlea cu putere peste parbriz. Cree şi-a arcuit spinarea ciolănoasă în faţă, până ce aproape a atins volanul cu bărbia, privind fix prin praful care înainta în rotocoale.

— Nu îţi face griji. Aproape am ajuns.

— La Rafah? Abia suntem la jumătatea drumului.

— Nu asta voiam să spun. Vreau să îţi arăt ceva aici.

A părăsit drumul principal şi a oprit maşina sub un curmal înalt. A suflat de câteva ori pe gură cu putere, şi-a ţinut pleoapele larg deschise cu degetele arătătoare şi a făcut câteva mişcări din umeri.

— Ce este aici? a întrebat Omar Yussef.

Cree a clipit cu ochii înceţoşaţi, a coborât din maşină şi s-a întins.

Omar Yussef a trântit portiera în urma sa. Aerul fierbinte şi gros era

îmbibat de mirosul stătut, de ţarc de găini. La umbra curmalului, în spatele unui zid din cărămidă de zgură, se cuibărea o căsuţă de ţară, simplă, cu două etaje, făcută din beton. Un gard viu, bine îngrijit, se întindea din dreptul casei până la curba şoselei. În bătaia vântului, marginea unei table ondulate de pe acoperişul dependinţei sălta şi apoi cădea la loc cu un zgomot ritmic. Se auzeau vocile subţiri ale unor copii care se jucau dincolo de zidul casei.

— Casa ţine de satul Zuweida, a spus Cree, privind spre sud, în direcţia unui câmp plantat cu varză. În partea aceea, acoperit de praf, este Deir el-Balah. De obicei se văd curmalii de pe marginea şoselei care traversează oraşul. Acum nu se mai distinge nimic, dar oraşul este acolo.

Vântul era mai puternic aici decât în Gaza, unde îi stăteau stavilă clădirile. Omar Yussef a mijit ochii încercând să străpungă furtuna de nisip care împrăştia frunze de varză peste câmpie.

— James, dacă nu te simţi bine, pot conduce eu. Recunosc că sunt un şofer prost, dar trebuie să mergem mai departe. Trebuie să vorbim cu partizanii din Rafah despre situaţia lui Magnus şi să aflăm mai multe despre proiectil.

Cree şi-a înclinat capul, ascultându-l.

— Ar fi cazul să repare dracului acoperişul. Auzi ce zgomot scoate drăcia aia? După cum am spus, am să îţi arăt ceva aici, a spus el, întorcându-se.

S-a îndreptat cu paşi nesiguri către poarta din zidul care împrejmuia casa. A ciocănit în lemn şi s-a uitat peste zidul din beton. Vocile copiilor s-au oprit. Paşii unui bărbat au traversat curtea, apoi cineva a deschis poarta.

— Bine te-am găsit, Suleiman, a spus Cree.

Bărbatul i-a răspuns la salut şi a dat mâna cu el.

— Acesta este domnul Suleiman Jouda. Este stăpânul casei, i-a zis Cree lui Omar Yussef.

Jouda era scund şi slab şi avea vreo treizeci de ani. Părul lui negru, la fel ca mustaţa cea groasă, era înfoiat şi periat frumos pe spate. Doi copii bruneţi aşteptau de o parte şi de cealaltă a unei triciclete roz, cu picioarele durdulii goale pe pământul bătătorit din curte, holbându-se la Cree şi sugându-şi degetele. Jouda i-a condus prin curte, către o poartă îngrijită din spatele casei. Când a deschis-o, un miros de verdeaţă l-a izbit pe Omar Yussef.

Peluza cea mare era de un verde mai intens şi mai bogat decât oricare altă bucată de pământ cultivat pe suprafaţa Fâşiei Gaza. Gardul viu înconjura întreaga pajişte, fiecare din cele patru laturi ale sale întinzându-se pe o lungime de o sută optzeci de metri. Gardul constituia o frână în calea vântului şi nici praful nu reuşea să înăbuşe splendoarea ierbii. Dincolo de centrul peluzei se vedea un obelisc din granit, înalt de un metru douăzeci, ridicat pe

un soclu pătrat de aceeaşi înălţime. În jurul pajiştii erau adunate, în careuri mici, şiruri îngrijite de morminte, sculptate în gresie albă.

Cree s-a îndreptat cu paşi mari spre mijlocul pajiştii. Omar Yussef l-a urmat. În partea dreaptă a cărării, pământul fusese răscolit în jurul câtorva morminte şi se vedeau urme de reparaţii la unele pietre funerare, dar Cree a trecut de ele fără să le privească. Jouda a rămas la o distanţă respectoasă.

— Dumneata eşti istoric, Abu Ramiz, a spus Cree. Înţelegi unde ne aflăm?

— Într-un cimitir militar britanic.

— Aşa este. Din Primul Război Mondial. Consulatul Britanic îl plăteşte pe domnul Jouda să aibă grijă de locul acesta. Dichisit, nu?

— Ca să fiu sincer, este singurul loc din Gaza pe care l-aş numi *dichisit*. Parcă nu am fi în Gaza.

— De acord. Îţi dă impresia că trebuie să mori pentru a avea parte de puţină linişte în Gaza, a spus Cree, zâmbind distant, cu amărăciune. Şi nu oricum, ci să fi murit într-un război care s-a terminat demult, pentru a te bucura de pace într-un loc frumos, unde cineva are grijă de tine.

— Un alt teatru de război despre care lumea a uitat.

— Eu nu am uitat, a replicat Cree, plimbându-şi limba peste dinţi.

Răspunsul lui i-a dat de gândit lui Omar Yussef. Era profesor de istorie, dar nu era singurul care îşi amintea trecutul.

— Aseară, la cină, am discutat cu profesorul Maki despre campania britanică din Primul Război Mondial. Mi-a spus că britanicii au atacat Gaza de trei ori înainte de a o ocupa, apoi s-au îndreptat către Ierusalim.

Cree a încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Uită-te la datele de pe pietrele de mormânt. Îl vezi pe tipul acela? A murit în aprilie 1917, dar cel din rândul următor a decedat în noiembrie.

— Bătăliile s-au dat în satul acesta?

— Până când au înfiinţat cimitirul de aici, în martie 1917, luptele se mutaseră spre nord, spre oraşul Gaza. Dacă mureai în acţiune, te îngropau unde te aflai. Dar răniţii erau transportaţi la spitalul de campanie din Deir el-Balah şi, dacă nu supravieţuiau, îi îngropau aici.

Omar Yussef a cercetat cu atenţie pajiştea.

— Câţi sunt aici?

— Şapte sute cincizeci de morminte. În colţul acela sunt câţiva indieni. Aici se află şapte soldaţi evrei. Dar majoritatea sunt britanici de modă veche, feţe palide ca mine, a spus Cree privindu-l pe Omar Yussef şi încruntându-se. Doamne Dumnezeule, îţi imaginezi cum este să creşti în Marea Britanie, unde totul este cenuşiu, umed şi e al naibii de frig, dar cel puţin eşti acasă şi deodată să te trezeşti obligat să lupţi pe viaţă şi pe moarte

pentru bucata asta de pământ, străină şi ciudată?

— Din nefericire, James, întotdeauna s-au dat lupte pentru bucata asta de pământ. De cele mai multe ori fără să se ştie sau să se admită deschis. Evreii se aflau aici în urmă cu mii de ani, iar arabii au venit de mai mult de o mie de ani, dar toţi ceilalţi care au luptat pentru acest loc au fost străini, atraşi de lăcomie, de ură sau de credinţă. Cruciaţii, Napoleon, turcii, toţi au fost străini de locul acesta.

Cree a înaintat fără grabă de-a lungul şirului de morminte. Omar Yussef s-a uitat la ceas. Era ora unu. Voia să obţină informaţiile de care avea nevoie şi să se întoarcă din Rafah înainte de lăsarea întunericului; nu îi surâdea deloc eventualitatea unui drum de întoarcere pe întuneric, prin norii de praf care acopereau Şoseaua Saladin, având în vedere cum conducea Cree. A păşit în urma lui, nerăbdător, întrebându-se dacă nu cumva scoţianul trage de timp, încercând să elimine efectele băuturii şi ale loviturii la cap înainte de a porni din nou la drum.

Cree a îngenuncheat în faţa unuia dintre morminte. Omar Yussef a citit inscripţia peste umărul lui: *Soldat James Cree. Batalionul al 4-lea de Puşcaşi Edinburgh. 21 de ani. 5/11/17.*

— Străbunicul meu. Numele lui îl port. S-a căsătorit, şi-a lăsat nevasta gravidă cu bunicul meu, Billy, şi a plecat la război. Cu greu se poate numi o viaţă, nu?

— Cum a murit?

— Nu ştiu. Înscrisurile oficiale despre soldaţi erau ţinute la Londra, dar majoritatea au fost distruse de bombardamentele germane din al Doilea Război Mondial. Nu a mai rămas nimic din viaţa lui.

— Cu excepţia numelui tău.

— Mda, cam atât a mai rămas.

Ochii i se înroşiseră din pricina prafului din aer şi a vântului care îi bătea în faţă, dar acum îl usturau din cauza gândurilor răscolite. Şi-a şters o lacrimă cu dosul palmei şi şi-a tras nasul.

— Pământul acesta nu este lipsit de semnificaţie pentru mine, Abu Ramiz. Este datoria mea faţă de străbunicul să nu permit ca locuitorii din Gaza să fie ucişi de aceleaşi violenţe care i-au luat şi lui viaţa. Lui şi turcilor care au luptat împotriva lui, a adăugat el cu un zâmbet în colţul gurii.

Omar Yussef şi-a dus mâna la bărbie. Drumul către Rafah putea suferi o mică amânare.

— Am intrat în armată pe când eram tânăr, a spus Cree. Batalionul de Puşcaşi Edinburgh fusese între timp înglobat în Regimentul Regal de Scoţieni, aşa că m-am înscris la ei. Îmi închipuiam că asta mă va aduce mai aproape de el.

— Nu prea aproape, din fericire.

— După câte ştiu eu, nimeni nu a încercat să mă omoare, a spus Cree, zâmbind absent. Slavă Domnului, nici nu a trebuit să omor eu pe cineva. Oricum, pentru că ştiam atât de puţine lucruri despre tipul care se odihneşte în pământul acesta, am purtat în minte conversaţii întregi cu cel pe care mi-l închipuiam eu că a fost. El mi-a spus că greşeam. El fusese încorporat. Nu alesese de bună voie uniforma militară şi nici nu voia să lupte. Atunci am părăsit armata şi mi-am găsit de lucru în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Ştiam că voi vedea oameni aflaţi în cele mai grele condiţii, dar speram ca uneori să îi văd şi în momentele lor cele mai bune.

— Şi ce ai văzut?

— O să îţi răspund la întrebare după ce îl găsim pe Magnus.

Omar Yussef a pus mâna pe vârful pietrei funerare. Nouăzeci de ani de furtuni de nisip, ca aceea care biciuia acum gardul viu, o înăsprise până la consistenţa hârtiei de şmirghel.

— Sălbăticia omului faţă de om îndoliază infinite mii de suflete, a spus el.

— „Omul s-a născut ca să jelească”. Robbie Burns. Credeam că eşti doar istoric, Abu Ramiz.

— Uneori, ceea ce ar trebui să spună istoricii este exprimat mai bine de scriitori.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul în ochii celuilalt, insistent. Cree a încuviinţat din cap, apoi s-a ridicat în picioare. A aruncat o privire către partea estică a cimitirului. Abia atunci a observat pietrele avariate şi pământul răscolit, pe care Omar Yussef le văzuse încă de la intrare.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el.

— Am fost călcaţi de vandali acum câteva nopţi, a răspuns îngrijitorul. Nu i-am auzit pentru că dormeam, domnule Cree. Au intrat prin gardul de acolo, din colţul cel mai îndepărtat de casa mea. Au scos iarba din jurul câtorva morminte şi au spart câteva pietre funerare.

— S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? a întrebat Omar Yussef.

— Niciodată. Dar oamenii sunt foarte supăraţi în legătură cu implicarea armatei britanice în ocuparea Irakului. Au lipit câteva afişe pe pietrele funerare, iar pe una din ele au scris comentarii indecente, cu vopsea.

Omar Yussef s-a îndreptat către mormintele profanate. De pe câteva dintre ele fusese îndepărtat stratul de gazon, iar pământul fusese împrăştiat în jur, ca şi cum bogăţia ierbii ar fi fost o ofensă la adresa mormintelor aride ale palestinienilor morţi în Gaza. Trei pietre funerare fuseseră sparte în bucăţi. Îngrijitorul le aranjase deasupra cioturilor distruse, într-un echilibru precar. Pe trei dintre pietrele alăturate celor distruse erau lipite fotografii prost copiate

din ziare, care ilustrau un soldat britanic urinând deasupra unui prizonier irakian. Omar Yussef auzise despre această fotografie, după ce se dovedise a fi un fals. Morţii care se odihneau în acest cimitir plăteau pentru ştirea falsă din ziare.

— Nu am dezlipit încă afişele, pentru că aştept indicaţii în privinţa modului în care să o fac fără a distruge piatra, a spus îngrijitorul, scărpinându-se îngrijorat pe ceafă. Pe aceasta au scris un slogan. L-am scos cu terebentină, dar cred că am deteriorat piatra, aşa că m-am gândit că este mai bine să cer sfatul unui expert înainte de a le şterge şi pe celelalte.

Omar Yussef a cercetat piatra ştearsă de vopsea.

— Nu ai deteriorat-o, Suleiman. Pietrele erau toate un pic murdare. Când ai curăţat-o pe aceasta, tu ai crezut că ai pătat-o. De fapt, ai îndepărtat straturile de mizerie acumulate în timp. Va arăta şi ea la fel ca celelalte, după un an sau doi de vânt şi soare.

— Mulţumesc, *ustaz*. Eram foarte îngrijorat. Cei morţi s-au odihnit aici atâta amar de vreme, încât simt că oamenii care le-au profanat mormintele au vrut să îi ucidă a doua oară.

— Din fericire, acest lucru nu este posibil.

Îngrijitorul l-a privit pe Omar Yussef neîncrezător. *Se simte foarte apropiat de străinii aceştia morţi, dacă îi păzeşte şi îi îngrijeşte în felul acesta*, şi-a zis Omar Yussef în gând. *Nedreptatea profanării mormintelor lor îl face să sufere.*

— Cu toate astea, este foarte trist, a concluzionat Omar Yussef, punând o mână pe umărul lui, gest pentru care a fost recompensat cu o privire recunoscătoare.

Cree s-a întors încă o dată către mormântul celui al cărui nume îl purta. A trecut cu mâna peste suprafaţa pietrei, stăruind asupra locului unde fusese cioplit în piatră numele. S-a ridicat şi s-a îndreptat hotărât către ieşire. Când a trecut prin dreptul lui Omar Yussef, privirea îi era limpede şi pătrunzătoare, şi mergea hotărât.

— Mulţumesc pentru înţelegere, Abu Ramiz. Aveam nevoie să mă adun. Acum sunt gata de plecare.

Omar Yussef a păşit pe cărare, lăsând în urmă gazonul distrus şi mormintele pângărite. S-a aplecat pentru a şterge praful adunat pe pantofi cu o batistă. S-a uitat încă o dată la cimitir în timp ce se ridica, îndreptându-şi spatele anchilozat. Gândurile i-au zburat către povestea Nadiei despre zeul Atum, din al cărui plânset s-a născut omenirea. Într-adevăr, omul era născut ca să plângă. Lacrimile lui Atum nu puteau fi uscate decât dacă se transformau în praf.

Capitolul 15

Când au ajuns pe strada principală din Rafah, Omar Yussef s-a aplecat peste portiera maşinii pentru a întreba încotro se află casa lui Salah. În timp ce îi făcea semn să se apropie unui tânăr adăpostit la intrarea unui magazin de fierărie, a tras în piept o pală fierbinte de praf, care l-a silit să îşi dreagă glasul. Omul a traversat trotuarul alene, cu mâinile în buzunarele jeanşilor şi cu umerii lăsaţi pe sub un *keffiyeh* cu pătrăţele roşii pe care îl purta încolăcit în jurul gâtului, sub formă de fular. S-a uitat în spatele lui Omar Yussef, la Cree, care se holba la drumul din faţa lui.

— Unde este casa locotenentului Fathi Salah? a întrebat Omar Yussef.

— Casa martirului Salah?

Lui Omar Yussef i s-a părut că a detectat un zâmbet vag pe chipul bărbatului.

— Aşa cum zici.

— Este în celălalt capăt al oraşului, le-a explicat tânărul, băgându-şi capul pe geamul din dreptul lui Omar Yussef, pentru a se feri de vârtejul de praf din aer.

În momentul în care a oprit maşina pe aleea de nisip din spatele casei în care locuise Fathi Salah, Cree a scos un geamăt, simultan cu scrâşnetul ambreiajului.

A tras frâna de mână, a oprit motorul şi şi-a descleştat mâna de pe volan pentru prima dată în ultima jumătate de oră.

— Credeai că nu vom mai ajunge aici, nu-i aşa? a spus el.

— De când poate o lovitură la cap şi o amărâtă de furtună de nisip să oprească un membru al Regimentului Regal al Scoţiei? a replicat Omar Yussef.

— Bine, bine, eu sunt un fost militar prea încăpăţânat să ştie când să se oprească. Dar scuza dumitale care este?

— Eu sunt palestinian. Sunt obişnuit să înghit mizerii.

Izolată de alte case şi înălţată pe un petic de pământ, casa familiei

Salah avea forma unui bloc cu două etaje şi era construită din beton nefinisat. În aşteptarea unui alt etaj, câteva tije ruginite ţâşneau din stâlpii de susţinere de pe acoperiş, ca nişte smocuri de păr rebel. Frunzele de un argintiu mat ale câtorva măslini se unduiau deasupra zidului care împrejmuia grădina. La adăpostul zidului, copertina din pânză neagră care acoperea cortul funerar fâlfâia în bătaia vântului. Trecuseră două zile de la înmormântarea locotenentului Salah, iar cortul era pustiu, cu excepţia unui singur bătrân.

Omar Yussef a înaintat cu dificultate în direcţia cortului, cu pantofii plini de nisipul care îl zgâria prin bumbacul subţire al şosetelor. A mijit ochii, pentru că aerul părea clocotitor după răcoarea din maşină. Sub copertină vântul s-a mai domolit, dar încă simţea pe limbă praful din aer în momentul în care l-a salutat pe bătrân. Cree s-a apropiat în spatele lui, aplecându-se pentru a trece pe sub marginea cortului.

Bătrânul, scund şi îngrijit, stătea pe unul dintre scaunele murdare, din plastic alb, aliniate pe laturile cortului. Faţa îi era acoperită cu marginea *keffiyeh*-ului, înfăşurat pe sub ochi, pentru a-i proteja nasul şi gura de praf. Ochii săi căprui păreau că poartă doliu, iar mâna îi era moale când i-a strâns-o Omar Yussef. A făcut câţiva paşi spre poarta grădinii şi a strigat un nume care s-a pierdut în vânt. Cât timp bătrânul a rămas cu spatele la el, Omar Yussef şi-a scos pantofii şi a vărsat nisipul care se strânsese în ei în afara cortului. Bătrânul şi-a aranjat *jalabiya*[3] albă şi şleampătă, ridicând-o un pic pe lângă şolduri, pentru a se putea aşeza confortabil.

În mijlocul cortului, un mic pătrat format din pietre înconjura o grămăjoară de cărbuni şi lemne aprinse. Fumul care se ridica din ea făcea aerul înţepător. Printre cărbuni se odihnea un ibric de cupru, frumos ornamentat, dar înnegrit de foc.

În spatele bătrânului erau lipite pe zidul grădinii afişe care anunţau moartea eroică a locotenentului Fathi Salah. O fotografie care înfăţişa chipul războinic şi misterios al ofiţerului era suprapusă imaginii Domului Stâncii din Ierusalim. Fathi Salah era preamărit ca martir într-un panegiric scurt şi pios care acoperea partea de sus a foii. Colţul unuia dintre afişe flutura, contrapunctând, cu un glas de tenor frenetic, basul hodorogit al copertinei.

Un adolescent a apărut dinspre grădină şi a turnat cafea din ibricul înnegrit în păhărele de plastic, pe care le-a întins lui Omar Yussef şi Cree. Lui Omar Yussef i-a făcut plăcere amăreala scurtă dar intensă, care i-a curăţat gâtul de nisip. S-a întors către bătrân şi i-a urat ca Alah să aibă milă de cel mort.

Bătrânul a mulţumit înclinând din cap şi murmurând câteva cuvinte, apoi şi-a îndepărtat *keffiyeh*-ul de pe faţă, în semn de respect.

— În căutăm pe tatăl locotenentului Fathi Salah, a spus Omar Yussef.

— Eu sunt tatăl lui.

— Cum vă numiţi, scumpe domn?

— Zaki Salah. Abu Fathi.

Omar Yussef şi-a repetat urarea ca Alah să îl apere pe cel decedat, urare care a fost din nou acceptată.

— Frate Abu Fathi, ne aflăm aici pentru a afla adevărul în legătură cu moartea fiului dumitale. Sperăm ca în felul acesta să îl eliberăm pe prietenul nostru, care a fost răpit de Brigăzile Saladin. Îşi va câştiga libertatea numai dacă Bassam Odwan este eliberat. Vrem să aflăm care au fost adevăratele circumstanţe ale morţii fiului dumitale.

— Dar sunt bine cunoscute, a spus Zaki Salah cu glas şoptit.

— Odwan neagă că l-ar fi ucis pe Fathi.

— Minte. S-a făcut o investigaţie.

— Ce au descoperit cei care au investigat cazul?

— Exact ce s-a spus în ziare. Fathi a primit ordinul de a-l aresta pe Odwan. În timpul arestării, Odwan l-a împuşcat pe Fathi şi a fugit. Fathi a murit pe loc. La scurt timp după aceea, Odwan a fost arestat. Acum riscă pedeapsa cu moartea, aşa cum se cuvine unuia care ucide cu sânge rece.

Ochii lui Zaki Salah erau umezi şi mânioşi.

Omar Yussef i-a privit stăruitor. Nu voia să îl supere pe bărbatul îndoliat, dar simţea că este presat de timp.

— Odwan spune să s-a dus să se întâlnească cu Fathi, deoarece Fathi dorea să le vândă ceva celor din Brigăzile Saladin.

— De unde ştiţi ce spune Odwan?

— Am fost să îl vedem.

— La închisoare?

Omar Yussef a încuviinţat. Zaki Salah a dat din cap. Buzele bătrânului s-au strâns, preschimbându-se într-un fir subţire ce trăda înverşunarea.

— Veniţi cu mine, a spus el, ridicându-se.

Omar Yussef a pus paharul de cafea pe scaunul de lângă el. Cree s-a ridicat în picioare.

— Numai dumneata, *ustaz*, a spus Zaki Salah.

Cree s-a aşezat la loc, uşurat.

Zaki Salah l-a condus pe Omar Yussef prin grădină. Vântul lovea ramurile de măslin de zid. La intrarea în casă, praful din aer a fost biruit de aroma caldă şi bogată de *foule*. Mirosul de piure de fasole cu oţet l-a făcut să îi fie dor de propria sa casă, de aromele apetisante care se preling dinspre bucătăria unde Maryam pregăteşte masa.

Salah a înaintat de-a lungul coridorului, târşindu-şi picioarele şi şfichiuind gresia ieftină cu sandalele. Probabil nu era mai bătrân decât Omar

Yussef, dar se mişca şi mai încet decât acesta şi era uşor adus de spate.

În salon, Zaki Salah s-a oprit în faţa a trei diplome încadrate în rame ţipătoare, aurii şi argintii. A ridicat un deget negricios, stafidit, şi l-a îndreptat către prima.

— Aceasta este diploma pe care fiul meu, Fathi, a obţinut-o de la Universitatea al-Azhar. A studiat ştiinţe politice, a spus el. De ce s-ar preta un om cu diplomă universitară şi o poziţie bună în interiorul forţelor de securitate la afaceri dubioase, făcute la adăpostul întunericului, cu un infractor de teapa lui Odwan?

Omar Yussef s-a apropiat de perete şi şi-a potrivit pe nas ramele îndoite ale ochelarilor. A examinat celelalte două certificate. Primul era o licenţă în ştiinţe politice acordată unui bărbat pe nume Yasser Salah; a doua, o diplomă în drept pe acelaşi nume. Amândouă purtau emblema Universităţii al-Azhar, domul şi minaretele unei moschei, plasate în faţa unei cărţi deschise.

— Cine este Yasser Salah? a întrebat el.

— Celălalt fiu al meu. Şi el este tot ofiţer.

— În care forţe de securitate?

— Yasser este înrolat în Serviciul de Prevenire şi Protecţie. După ce a obţinut a doua diplomă, a spus Zaki Salah, bătând în rama ultimului certificat de pe perete, a fost promovat căpitan.

— Felicitări, a spus Omar Yussef, după care a făcut o pauză. Abu Fathi, Brigăzile Saladin pretind eliberarea lui Odwan.

— Este împotriva tuturor legilor dreptăţii.

— Dar Brigăzile sunt foarte puternice.

— Fiul meu a făcut parte din forţele de securitate. Şi ei sunt foarte puternici.

— Credeţi că generalul Husseini îl va executa pe Odwan, chiar dacă asta îl pune pe picior de conflict cu Brigăzile?

— Eu cer pedeapsa cu moartea. Dacă Husseini este slab şi îl eliberează, îl voi ucide eu însumi pe Odwan.

— Dumneata?

— Familia mea. Fiul meu, Yasser, îşi va asuma responsabilitatea. Are abilităţile necesare, doar este ofiţer de securitate. Dacă guvernul este prea slab să ne facă dreptate, atunci cunoşti bine legile şi obiceiurile noastre şi înţelegi ce trebuie să fac, a spus Zaki Salah cu o voce monotonă, apatică, ca şi cum crima din răzbunare ar fi fost un fapt la ordinea zilei. Când Odwan l-a ucis pe Fathi, i-a ucis întreaga familie. Fathi avea o fetiţă de numai trei luni. Dacă Odwan este eliberat, îl voi ucide eu însumi, iar dacă eu nu o pot face, atunci o va face fiul meu. Şi chiar dacă suntem nevoiţi să aşteptăm mai mult, nepotul meu va ucide pe cineva din familia lui Odwan.

Omar Yussef a închis ochii şi tras aer adânc în piept. Ura vechile legi tribale. Erau tradiţia unei ţări lipsite de guvernare, unde nu vedeai apropiindu-se prin furtuna de nisip decât pe cel care venea cu gânduri rele. Zaki Salah vorbea de parcă s-ar fi aflat în urmă cu o mie de ani, iar dorinţa lui de răzbunare părea că va dăinui cu-adevărat o mie de ani.

— Generalul Husseini trebuie să pună în balanţă justiţia tradiţională, de clan, cu posibilitatea ca viaţa unui străin să fie ameninţată, a spus Omar Yussef.

— Cui îi pasă de un străin? Ce mare brânză de capul lui? Dacă Husseini îl eliberează pe Odwan, atunci nu este musulman. Răzbunarea mea este cerută de legile islamului. Ucigaşul trebuie ucis. Nu îl pot trăda pe cel care a fost sânge din sângele meu, a replicat Zaki Salah, ştergându-şi palmele una de alta, ca şi cum s-ar fi spălat pe mâini, apoi a continuat cu aceeaşi voce înfuriată şi stăruitoare. Trebuie să îi explici străinului cum stau lucrurile.

Omar Yussef şi l-a imaginat pe Magnus Wallender mort, întrebându-se cine îl va răzbuna pe el. A închis ochii, pentru a alunga imaginea.

— Abu Fathi, fiul dumitale a fost implicat vreodată în activităţi de contrabandă?

— Nu a fost niciodată implicat în activităţi ilegale.

— Nici în traficul de arme? Sau consideri că asta face parte din lupta de rezistenţă, nu din activităţile ilegale?

Zaki Salah părea ursuz.

— Întotdeauna a luptat din răsputeri împotriva contrabandiştilor. Era datoria lui de ofiţer. Dar când venea acasă, contrabanda îi bătea la uşă, aşa că era nevoit să lupte împotriva infractorilor chiar şi aici. Ştii doar că ne aflăm foarte aproape de graniţa cu Egiptul.

— Chiar aşa? Cât de aproape?

— Dacă nu ar fi furtuna de nisip, aţi fi văzut-o din spatele casei când aţi sosit. Este o distanţă de o sută de paşi între spatele casei mele şi gardul de la graniţă, a explicat Zaki, ridicându-se ca să meargă la fereastră şi să dea la o parte perdeaua. Uite, o vezi?

Omar Yussef s-a zgâit prin praful gros de afară. În spatele casei era o grădină, iar la capătul ei, un garaj şubred. Dincolo de el se ridica un gard din metal închis la culoare, înalt de aproape zece metri, ondulat ca tabla ieftină cu care unii îşi acoperă casa. Aceea era graniţa cu Egiptul.

— Zona de aici este împânzită de tuneluri. Contrabandiştii le sapă pe sub gardul de colo, a spus Zaki Salah.

Un tânăr a ieşit din garaj şi a încuiat uşa cu un lacăt. A traversat apoi grădina încovoiat pentru a se apăra de vânt. Omar Yussef l-a auzit tuşind când a intrat în casă.

Aroma delicioasă de *foule* a pătruns în salon şi a stăruit în jurul lor, la fereastră.

— Ar fi bine să vă întoarceţi la cortul de doliu, ca femeile să poată pune masa, i-a spus Zaki Salah lui Omar Yussef. Aş fi onorat dacă aţi lua prânzul cu noi.

Tâmpla vânătă a lui Omar Yussef a pulsat, în semn de protest la auzul invitaţiei la masă.

— Sunt onorat, a spus el, dar trebuie să îmi continui investigaţia. Prietenul meu nu mai are mult timp dacă nu descopăr adevărul. Nu ar putea să îmi dea o mână de ajutor fiul dumitale, Yasser, dezvăluindu-mi ce a aflat despre investigaţie, în calitate de membru al forţelor de securitate?

— Îl trimit eu la dumneata.

Omar Yussef s-a întors la cort. Cree şedea în acelaşi loc. Şi-a scuturat umerii, şi-a răsucit gâtul într-o parte şi în cealaltă şi i-a zâmbit lui Omar Yussef. Ibricul înnegrit zăcea pe cărămizile din jurul cărbunilor încinşi. Cree îi zâmbea scuzându-se.

— Mi-e teamă că l-am golit deja, a spus el. Mi-a luat ceva vreme, cu păhărelele astea, dar aveam nevoie urgent de cafea.

— Să îţi fie de bine, i-a spus Omar Yussef.

Tânărul care traversase grădina din spatele casei a apărut la marginea covoarelor prăfuite care acopereau podeaua cortului de doliu. L-a fixat cu privirile pe Omar Yussef.

— Tu eşti Yasser? a întrebat Omar Yussef.

Tânărul a încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Alah se va îndura de fratele tău. Te rog, ia loc lângă mine. Tatăl tău crede că ne poţi ajuta.

Tânărul a avut o ezitare. S-a aşezat pe un scaun în faţa lui Omar Yussef şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. L-a măsurat pe Omar Yussef din cap până în picioare, cu ochii săi căprui mijiţi, furioşi şi neîndurători. Îşi ţinea capul într-o poziţie care lăsa să se întrevadă unghiul în care linia părului cobora pe frunte, iar aceasta semăna cu lama unui topor. Şi-a încruntat sprâncenele groase, apropiindu-le de rădăcina nasului, unde au început să tremure ca trăgaciul unui pistol gata să ţâşnească. Avea un nas drept şi ascuţit şi dinţi inegali şi sparţi, care i se iţeau pe sub mustaţă. Trăsăturile chipului său păreau arme pe care Yasser nu s-ar fi dat în lături de la a le folosi.

— Yasser, ce este *Saladin I*?

Expresia lui Yasser Salah a devenit şi mai precaută. Îşi pregătea armele. Nu a răspuns.

— Ce ştii despre *Saladin I*? a insistat Omar Yussef.

— Ce este asta?

— Eu te-am întrebat pe tine.

— Mi se pare că ştiţi deja. De ce mă mai întrebaţi pe mine?

— Este prototipul unui nou stoc de proiectile care urmează să fie fabricate aici, în Fâşia Gaza. Fratele tău încerca să îl vândă Brigăzilor Saladin atunci când a fost împuşcat.

Yasser Salah s-a scărpinat pe frunte. Omar Yussef se aştepta să se taie în ascuţişul lamei de topor din vârful frunţii.

— Era pe punctul de a-l aresta pe Odwan, a spus Yasser.

— Odwan spune altceva.

— L-a ucis pe fratele meu ca un laş; acum nu face altceva decât să îşi inventeze scuze demne de un laş.

— Poate că spune adevărul.

Yasser a clătinat din cap. Omar Yussef a simţit dispreţul tânărului ca pe o palmă puternică peste faţă.

— Lucraţi pentru ONU? a întrebat Yasser, făcând un semn spre Chevroletul pe care erau inscripţionate desluşit literele mari şi negre.

Omar Yussef i-a răspuns printr-o mişcare a capului.

— Ce ştiţi despre Brigăzile Saladin? Ce puteţi şti despre viaţa noastră în Rafah? Acesta este teritoriul uitat al Palestinei. Aici totul este mult mai grav decât în oricare altă parte a ţării. Mai mulţi martiri în timpul Intifadei decât oriunde altundeva. Mai multe invazii ale israelienilor. Nu ştiţi nimic despre viaţa noastră de aici sau despre felul în care fratele meu îşi slujea poporul.

Yasser Salah şi-a prefaţat fiecare propoziţie cu o răsuflare ce aducea cu întinderea unui muşchi încordat.

— Când ai aflat de moartea fratelui tău?

— Îndată ce s-a întâmplat. Am fost chemat la faţa locului.

— De ce?

— Eram de serviciu în noaptea aceea. Sunt ofiţer al Serviciului de Prevenire şi Protecţie.

— Fratele tău, Fathi, s-a dus singur să efectueze arestarea?

— Nu, era însoţit de un detaşament de ofiţeri.

— Chiar aşa? a exclamat Omar Yussef, gândindu-se la scena pustie a întâlnirii cu Fathi Salah, descrisă de Bassam Odwan. Ce ai văzut când ai ajuns acolo?

— Corpul fratelui meu sub un cearşaf alb. Camarazii săi aliniaţi în apropiere. Urmele de roţi ale unei maşini care părea că a demarat brusc.

— Unde le-ai văzut?

— La marginea taberei de refugiaţi. Aproape de graniţă.

— De ce a ales Fathi un loc atât de retras pentru a-l aresta pe Odwan? De ce nu a mers să-l aresteze la el acasă, aşa cum au făcut camarazii săi câteva ore mai târziu?

— Nu cunosc detaliile acestei operaţiuni. Poate a aranjat o întâlnire cu el, dar adevărata sa intenţie era să îl aresteze.

— L-a atras într-o capcană, ca să îl aresteze?

— Tot ce se poate.

Yasser Salah şi-a curăţat gâtlejul cu un horcăit purulent, s-a apropiat de marginea cortului şi a scuipat în nisip. A ridicat ibricul de cafea şi a plescăit nemulţumit când a văzut că este gol. Şi-a aprins o ţigară.

— Ca ofiţer al forţelor de securitate, ai auzit despre o nouă armă care ar fi fost adusă de contrabandişti în Rafah? l-a întrebat Omar Yussef.

— Israelienii au toate armele. Noi nu avem nimic. Ei dispun de avioane supersonice al căror bubuit le provoacă avorturi femeilor din Palestina. Când şi-au părăsit aşezările de aici, le-au umplut cu materii radioactive pentru a-i îmbolnăvi pe cei din Rafah. Au tancuri care trag cu raze acustice care îţi lichefiază intestinele.

— Noi avem rachetele *Qassam*.

— Nu sunt îndeajuns. Aproape că trebuie să îţi aterizeze în cap ca să te poată ucide.

— Aşadar, trebuie îmbunătăţite?

— Da, dar ar fi dificil.

— De ce?

Yasser Salah i-a înfruntat privirea lui Omar Yussef, dar nu a răspuns.

— Dificil, pentru că ar trebui să aduceţi un nou prototip în interiorul Fâşiei Gaza, pe sub nasul israelienilor, a spus Omar Yussef. Am dreptate?

— Pe sub graniţa egipteană trec multe tuneluri, dar majoritatea sunt prea înguste pentru a transporta un proiectil, a răspuns Yasser. De aceea ar fi dificil.

— Cu toate astea, cel care ar intra în posesia noului proiectil ar putea cere un preţ mare de la o grupare ca Brigăzile Saladin, care l-ar folosi apoi pentru a produce proiectile mai bune. Corect?

Salah a deschis larg ochii pe care îi ţinuse întredeschişi, şi-a descreţit sprâncenele şi a ridicat din umeri.

— Brigăzile Saladin cer eliberarea lui Odwan, a spus Omar Yussef. Îl ţin ostatic pe un membru al echipei noastre, un străin.

— Asta fac ei, sunt delincvenţi.

— Dacă Odwan este nevinovat, prietenul nostru ar putea fi eliberat.

Yasser şi-a ridicat capul şi a rânjit batjocoritor.

— Dacă Odwan este eliberat, îl ucid eu.

— Nu îţi este teamă că atragi răzbunarea Brigăzilor asupra ta, ucigându-l?

— Nu îmi este frică de moarte. Este datoria mea să răzbun memoria fratelui meu. Aceasta este justiţia tribală, iar eu cred în ea.

Omar Yussef l-a privit pe Yasser cu atenţie. De-a lungul anilor, văzuse în ochii elevilor săi aceeaşi siguranţă, violentă şi absolută. Avea şi el propriile convingeri, la fel de profunde, dar spera că nu ajunsese la ele prin credinţă oarbă în tradiţie sau în detrimentul altor oameni.

Cree şi-a dres glasul.

— Abu Ramiz, ar fi bine să ne îndreptăm către punctul de control, să îi luăm pe negociatorii trimişi de ONU. Ajung acolo la patru şi jumătate.

Omar Yussef a dat din cap aprobator şi s-a ridicat.

— Vă avertizez, nu aveţi încredere în Brigăzile Saladin, a spus Yasser Salah. Sunt nişte hoţi şi nişte criminali.

A ridicat din nou ibricul de cafea, dar amintindu-şi că era gol, l-a lăsat să cadă, supărat, lângă foc.

Omar Yussef a răzbit cu greu până la Chevroletul Suburban, cu pantofii din nou plini de nisip.

Cree a pornit motorul.

— Este aproape trei. Ce ar fi să te las în oraş şi apoi să mă îndrept către punctul de control, să îi iau pe negociatori? Îi aduc eu la hotel ca să îi poţi informa asupra cazului. Te poţi odihni în timp ce mă aştepţi acolo.

Omar Yussef a încuviinţat din cap. Chevroletul a înaintat cu dificultate prin nisipul adânc şi a depăşit casa familiei Salah. A aruncat o ultimă privire spre garajul şubred, din cărămizi arse, care se ridica în spatele grădinii împrejmuite de zid. Părea destul de mare pentru a adăposti patru maşini, dintre care două aşezate transversal. Ar fi trebuit să se vadă urme de cauciucuri pe drumul de acces spre şosea, prin nisipul din faţa garajului, dar nu era nimic. *Poate le-a acoperit furtuna*, şi-a zis Omar Yussef. *Dar chiar şi pe o furtună ca cea de acum, tot ar fi nevoie de câteva zile pentru a le acoperi. Poate nu este un garaj pentru maşini.*

3 Robă cu mâneci lungi, lungă până la glezne.

Capitolul 16

Şoseaua Saladin i-a dus înapoi în oraşul Gaza. Gârbovit în scaunul din dreapta şoferului, Omar Yussef rememora evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore. A ieşit din reverie numai când Cree a tras brusc de volan pentru a evita un pieton care se avântase nepăsător în mijlocul traficului. Cree a înjurat, iar Omar Yussef a zâmbit, l-a bătut pe Cree pe braţul său lung şi s-a întors la gândurile sale.

Saladin a venit pe acest drum pentru a elibera Palestina din mâinile cruciaţilor. Acum nu îl mai străbat eliberatori, ci doar partizani violenţi, poliţişti corupţi şi funcţionari guvernamentali cărora nu le pasă decât de statutul lor de VIP-uri. În afară de Omar Yussef şi de James Cree, nu se zărea nici urmă de eliberator.

O căruţă trasă de un măgar, încărcată cu pepeni verzi, a ieşit de pe un drumeag prăfuit, iar Cree a făcut o nouă mişcare bruscă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat el, frecându-şi fruntea.

Omar Yussef călătorea pe acelaşi drum ca marele luptător Saladin. Îi va elibera pe Magnus Wallender şi Eyad Masharawi. A închis ochii, încercând să îşi imagineze momentul în care le va strânge mâna, pentru a sărbători eliberarea lor.

Deodată a fost cuprins de panică. Mâinile celor doi bărbaţi erau mutilate de Manichiura lui Husseini, iar sângele se prelingea peste el. A făcut eforturi să deschidă ochii. Amândoi ar fi putut fi torturaţi chiar în acest moment, iar el stătea în maşină, fără să îi poată ajuta. A scos un geamăt.

— Te doare ceva? a întrebat Cree.

— Capul, a spus Omar Yussef, dându-şi seama că geamătul fusese destul de puternic pentru a fi auzit.

— Este încă umflat, nu-i aşa?

— Mă simt de parcă aş fi fost lovit de un măgar.

Şi-a amintit de cimitirul britanic şi de felul în care Cree îi vorbise despre trecutul lui.

— James, legătura ta cu tot ceea ce se petrece în Gaza este străbunicul tău, a spus el. Şi eu am un motiv pentru care pun lucrurile astea la inimă mai mult decât te-ai aştepta.

Cree nu şi-a dezlipit ochii de la drum, dar a ridicat bărbia.

— Da?

— Asemenea lui Eyad Masharawi, şi eu am fost odată închis pe motive politice.

— Ai fost un tip nărăvaş, a exclamat Cree, zâmbind mânzeşte. Când s-a întâmplat asta?

— Pe când eram foarte tânăr, în anii ’60.

— Israelienii te-au închis?

— Nu, iordanienii.

De ani întregi nu mai vorbise despre vremurile de atunci şi acum era surprins să constate că asta îl elibera.

— Eram implicat în politică în Betleem, eram chiar un radical. Unii dintre oponenţii mei mi-au pus ceva în cârcă.

— Ce anume?

— O crimă, a răspuns Omar Yussef după o scurtă ezitare.

— La dracu’!

— Mai sunt puţini oameni în viaţă care ştiu lucrul acesta. Nu am povestit nimănui, cu excepţia soţiei mele. Şi ţie. După toată povestea asta, am plecat la Damasc, la universitate şi am participat activ la viaţa politică studenţească. Dar la întoarcerea în Betleem, recunosc că eram speriat. Aşa că am rămas în umbră. Am lucrat la şcoală şi am trăit o viaţă liniştită. Închisoarea a fost atât de cumplită, încât nu le puteam îngădui să mă trimită acolo din nou, a spus Omar Yussef, cu o voce atât de înceată, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Totuşi, de curând, furia la adresa modului în care suntem conduşi a început să cântărească mai mult decât teama. Din acest motiv nu îmi voi găsi odihna până când nu îi vom elibera pe Masharawi şi pe Magnus.

— Ştiu că aşa vei face, a spus Cree, punând o mână uriaşă pe umărul lui Omar Yussef şi adresându-i un zâmbet.

Scoţianul l-a lăsat pe Omar Yussef la Hotelul Sands, apoi şi-a continuat drumul spre nord, către graniţa cu Israelul. Era aproape ora patru. Omar Yussef avea timp, înainte de sosirea echipei de la ONU, să bea un ceai şi să cureţe mizeria care se adunase pe el în cortul de doliu al familiei Salah.

A tras după el uşa din sticlă fumurie a hotelului. S-a frecat la ochi şi a început să tuşească violent, încovoindu-se din pricina spasmelor.

De la recepţie, funcţionara cea frumoasă i-a făcut un semn.

— *Ustaz*, veniţi aici şi beţi un pic de apă.

— Mulţumesc, domnişoară Meisoun, a spus el după ce a golit paharul

cu apă.

— Aţi fost la furat de cămile, pentru a-i aduce una tatălui meu?

Omar Yussef şi-a zis că era foarte drăguţ din partea ei să flirteze cu un bărbat plin de praf, cu jumătate de cap învineţit şi roşu la faţă din pricina accesului de tuse.

— Planul meu este să eliberez Gaza, ca emirul Saladin şi să te fac pe tine emira mea, să îmi stai alături la marile banchete, a răspuns el.

Ea s-a prefăcut că se îmbufnează.

— Dacă aţi fi emir, nu aţi avea nevoie de o femeie micuţă ca mine. Aţi putea plăti pentru o nevastă cu şolduri largi, care să vă dăruiască copii mulţi.

— Poate mi-ar plăcea să urmez tradiţia şi să îmi iau patru neveste: trei cu şolduri mari şi pe tine, să fii favorita mea, a spus Omar Yussef, râzând în felul lui, gutural.

A tuşit din nou, bătându-se cu palma peste piept. A simţit hârtiile din buzunarul cămăşii şi a scos biletul pe care notase adresa site-ului construit de Nadia pentru el.

— Meisoun, poţi să introduci literele astea în calculatorul tău, te rog?

— Desigur, *ustaz*.

Meisoun a întors monitorul calculatorului spre el. A scris *www.pa4d.ps*. Pentru o clipă, monitorul s-a albit, apoi albul a fost înlocuit de un albastru închis. Elementele de design au apărut unul câte unul pe suprafaţa ecranului, până ce Omar Yussef a putut să îşi vadă site-ul complet.

În partea de sus se afla titlul, scris cu litere galbene: *Agenţia de detectivi din Palestina*. Dedesubt, un citat: „*Oricând sunteţi afectaţi de nedreptate şi privaţiuni, eu sunt omul de care aveţi nevoie. Agentul O*”. În partea stângă a ecranului, încadrat într-o ramă ovală, estompată, se vedea imaginea unui chip: un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu păr alb şi început de chelie, mustaţă albă, ochelari cu rame aurii şi un zâmbet vesel îndreptat către aparatul de fotografiat mânuit de nepoata sa preferată.

— Nu sunteţi dumneavoastră în fotografie, *ustaz*? a întrebat Meisoun.

— Aşa se pare.

În mijlocul ecranului, textul galben era suprapus pe un fond roşu: *Sunt Agentul O, apărătorul secret al dreptăţii în Palestina. Sunt bine îmbrăcat şi serios şi înţeleg foarte bine adâncimile aproape insondabile ale minţii palestiniene. Am rezolvat cazul Colaboratorului din Betleem, deşi adevărul le-a scăpat celor din forţele de securitate. De la baza mea clandestină situată în tabăra Dehaisha, înfrunt ticăloşiile cu umor şi cu un acut simţ al onoarei şi decenţei. Dacă aveţi nevoie de ajutorul meu în lupta împotriva forţelor întunericului, contactaţi-mă la agento@pa4d.ps.*

— Nu cumva sunteţi o persoană faimoasă? a întrebat Meisoun.

— Cred că mai degrabă infamă, a răspuns el. Meisoun, te rog să nu arăţi nimănui computerul – adică, ce este pe el acum, ştii tu, oricum s-ar chema chestia asta.

— Stai fără grijă, Agent O. Nu voi dezvălui nimănui secretul dumitale întunecat.

Omar Yussef s-a silit să zâmbească şi s-a îndreptat către sala de mese, unde era linişte. A comandat ceai şi s-a aşezat lângă fereastră. Împinse de vântul nisipos, valurile se spărgeau la intervale regulate pe plajă.

Şi-a imaginat-o pe Nadia scriind textul şi gândul l-a făcut să zâmbească. Fata îl vedea în postura de erou, ba chiar de eliberator, un nou Saladin. Îşi dorea să poată părăsi Gaza şi să pornească spre ea. I-ar spune poveşti cu detectivi. Ar fi mai plăcut decât să fii detectiv de-adevăratelea şi mai puţin riscant.

Îşi savura ceaiul de mentă, zâmbind gânditor, când în sala de mese a năvălit Khamis Zeydan. S-a aplecat peste masa lui Omar Yussef şi, apropiindu-şi buzele de urechea prietenului său, i-a şoptit:

— Prietenul tău, Cree, a fost atacat. Au pus o bombă pe marginea şoselei, mare, după câte se pare, în apropiere de postul de control israelian.

Omar Yussef a vărsat ceaiul pe faţa de masă.

— În ce stare este?

— Nu ştiu. Sami a primit vestea acum câteva clipe de la unul dintre oamenii săi din forţele de securitate.

Omar Yussef s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să ajung la James.

Sami a străbătut în viteză strada Omar al-Muktar într-un Jeep Cherokee negru. Khamis Zeydan stătea pe locul din faţă, în vreme ce Omar Yussef era în spate, cu palmele sprijinite de o parte şi de cealaltă a banchetei, pentru a contrabalansa traiectoria trepidantă a maşinii. Gândurile îi goneau prin cap. Îşi simţea inima alergând mai repede decât roţile jeepului. Vânătaia de la tâmplă îi pulsa, trimiţându-i dureri încărcate de electricitate în ochi şi în jurul cortexului. *Poate nu a fost o bombă, ci doar un accident de maşină*, şi-a zis el. *James era foarte obosit şi ameţit, nu era deloc în cea mai bună stare pentru a conduce maşina. Poate a ieşit în afara drumului*. Jeepul a cotit pe Şoseaua Saladin, depăşind camioane cu ciment şi căruţe trase de măgari şi claxonând prelung de fiecare dată când vreun copil cobora de pe trotuar pentru a traversa.

Trecând de zona din nordul oraşului, cu depozite şi blocuri grosolane, cu apartamente pentru refugiaţi, au început să traverseze întinderile sălbatice de măslini prăfuiţi. Omar Yussef se întreba dacă nu cumva era la mijloc o

greşeală. Erau foarte aproape de punctul de control. Poate Cree ajunsese totuşi acolo.

Drumul din faţa lor era blocat de o mulţime de oameni. Sami a încetinit. Din pricina vântului, Omar Yussef auzea larma precipitată a vocilor furioase chiar şi cu geamurile închise. S-au auzit câteva detunături dogite, bubuitoare, iar mulţimea a dat înapoi. Sami a tras pe dreapta.

Khamis Zeydan a deschis compartimentul pentru mănuşi, de unde a scos un pistol. După ce a coborât din maşină, l-a băgat în cureaua pantalonilor. Omar Yussef l-a urmat.

Praful gros i-a zgâriat ochii, ca o greblă. În aer se simţea un miros înţepător de combustibil ars. A scrutat grupul de tineri care atacau şi se trăgeau înapoi după fiecare salvă de focuri. Asalturile lor erau punctate de un răpăit scurt, sunetul pietrelor lovind metalul. În spatele acestor tineri, o mână de oameni ai Serviciului Militar de Informaţii se mişca înainte şi înapoi, împingându-i pe unii dintre băieţi şi trăgând focuri de armă în aer. Dincolo de beretele lor roşii, Omar Yussef a văzut flăcări ridicându-se în aer.

L-a urmat pe Khamis Zeydan până în faţa unui ofiţer care stătea deoparte, ţinând în mână un walkie-talkie.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat şeful poliţiei din Betleem.

— Da’ cine întreabă?

— Generalul de brigadă Khamis Zeydan, de la Poliţia Naţională, membru al Consiliului Revoluţionar.

— Vă salut, domnule. O bombă plasată la marginea drumului. Vehiculul ONU a fost aruncat de pe cealaltă parte a drumului, unde se vede craterul acela mare, până în dreptul dâmbului de pe partea aceasta. Uitaţi-l acolo, în spatele mulţimii de tineri, de unde ies flăcări.

Ofiţerul a continuat să vorbească, dar Omar Yussef nu îl mai auzea. S-a îndreptat către resturile maşinii distruse. A simţit mâna cea sănătoasă a lui Khamis Zeydan pe umărul său, dar a îndepărtat-o. Simţea că ceva îi întunecă mintea şi ştia că este ura.

Şi-a croit drum prin mulţimea de tineri. Aceştia l-au înghiontit, iar el s-a luptat să îşi păstreze echilibrul, apucându-se de braţele lor, pentru a nu cădea. I-a văzut zâmbind, jubilând în faţa resturilor carbonizate.

Chevroletul ONU era răsturnat. Din motor se ridicau flăcări şi fum negru, iar în faţă, în dreptul scaunului pasagerului, capota era turtită aproape complet. *James este acolo, înăuntru*, şi-a zis el. *Trebuie să îl scot de acolo.* Şi-a făcut loc cu coatele către primele rânduri ale grupului de tineri. Un băiat de vreo paisprezece ani s-a răsucit, pregătindu-se să azvârle o piatră către maşină. Omar Yussef i-a apucat braţul, i-a luat piatra din mână şi a aruncat-o la pământ. L-a răsucit pe băiat cu faţa spre el şi s-a aplecat către chipul lui.

— Să îţi fie ruşine, a mârâit el.

Expresia extatică de pe chipul băiatului şi toată frenezia sa s-au spulberat treptat sub ochii lui Omar Yussef. Rămas cu gura căscată, a încercat să se dea înapoi.

— Să îţi fie ruşine, fiu de căţea, a spus Omar Yussef, strângându-l pe băiat de încheietura mâinii, până ce a simţit că îi tremură muşchii braţului din pricina adrenalinei care îi pompa prin vene şi a efortului de a-l reţine pe băiat.

Băiatul s-a eliberat din strânsoarea lui şi s-a adăpostit în mulţime. Cei din Serviciul Militar de Informaţii au tras o nouă salvă în aer, iar tinerii s-au dat înapoi. Asta i-a permis lui Omar Yussef să fugă spre maşina ONU fără a risca să fie lovit de pietre. Unul dintre poliţişti a strigat la el, dar înspăimântătorul muget al focului i-a acoperit vorbele. Şi-a dus mâinile la ochi, apărându-se de dogoarea flăcărilor. Vântul şi-a schimbat direcţia, învăluindu-l în fum de carburant ars. A căzut în genunchi şi s-a uitat pe sub norul negru, spre scaunul şoferului. Nici urmă de James.

S-a târât spre maşină, ajungând la numai câţiva metri. Fumul negru îl încolăcea acum din toate părţile. Simţea sudoarea picurându-i în ochi şi avea o senzaţie de arsură în gât. Brusc, s-a aşternut tăcerea în jur şi a simţit cum i se îngustează ochii până ce devin două despicături de abanos, iar în adânciturile de pe faţă i se infiltrează tenebrele urii.

S-a ridicat în picioare şi a făcut încă un pas spre maşină. A simţit cum îl apucă cineva şi îl trage înapoi. S-a împotrivit. Un braţ i s-a încolăcit peste piept, dar i-a opus rezistenţă. O nouă salvă de pietre. Una l-a lovit în umăr şi a rupt tăcerea aşternută peste mintea sa. Auzea acum horcăitul maşinii în flăcări, uralele tinerilor acoperiţi de fum şi vocea lui Khamis Zeydan.

— James nu este acolo. Este la spital, slavă lui Alah. Haide, să plecăm de aici.

Omar Yussef nu a schiţat nicio mişcare.

— Dă-mi arma ta.

L-a tras pe Khamis spre el, apucându-l de reverul hainei.

— Îi omor. Îi omor pe toţi.

Recunoscând ura care îl copleşea pe Omar Yussef, ochii lui Khamis Zeydan s-au oţelit. L-a târât pe prietenul său departe de maşină cu de-a sila, dar în acelaşi timp cu prudenţă şi înţelegere. Pietrele cădeau în jurul lor pe când se îndepărtau de maşina ONU şi de grupul de tineri.

— Nu este nicio ambulanţă aici, vezi? i-a spus Khamis Zeydan. Deja l-au transportat la Shifa, la spital. Te duc eu acolo, să îl vezi.

Sprijinit pe umărul lui Khamis Zeydan, Omar Yussef s-a îndreptat către jeep poticnindu-se, gâfâind şi cât pe-aci să vomite. Sami îl privea fără nicio reacţie. A urcat în maşină. În minte i-a revenit imaginea lui James Cree,

ghemuit în faţa mormântului străbunicului său din cimitirul britanic al eroilor căzuţi în Primul Război Mondial şi s-a simţit cuprins de ură împotriva nemiloasei istorii a Fâşiei Gaza. În haine şi în piele persista mirosul de fum de la maşina ONU. Şi-a văzut chipul în oglinda retrovizoare. Tenebrele erau adânci.

Capitolul 17

Când Omar Yussef a coborât din jeep, vântul torid, de seară, scutura frunzele palmierilor din curtea largă a Spitalului Shifa. Khamis Zeydan a dat buzna pe intrarea principală, unde tuburile fluorescente fuseseră aprinse devreme, pentru a ilumina amurgul greu, nisipos. Omar Yussef a intrat pe uşă şi a inspirat adânc aerul dinăuntru. Nu era plin de praf sau de fum de carburant, dar tot nu era curat, ci în el pluteau miasme corporale şi mirosuri de intestine bolnave, toate învăluite în izul de detergent de podele antiseptic. S-a frecat la ochi, şi-a curăţat secreţiile granuloase adunate în canalul lacrimal şi şi-a şters lentilele ochelarilor cu batista.

Khamis Zeydan s-a întors dinspre biroul recepţiei, aprinzându-şi o ţigară.

— Este la terapie intensivă? a întrebat Omar Yussef, aranjându-şi pe nas ochelarii strâmbi şi citind îngrijorarea pe chipul lui Khamis Zeydan.

— Este la morgă, i-a răspuns prietenul său.

Genunchii lui Omar Yussef au început să tremure. S-a clătinat şi s-a sprijinit de perete, în umărul în care fusese lovit de o piatră pe când încerca să ajungă la vehiculul în flăcări al lui Cree, iar durerea l-a săgetat, făcându-l să geamă de durere. Se simţea slăbit, din ce în ce mai plăpând.

— Asistenta întreabă dacă poţi să identifici cadavrul.

A căutat să îşi recapete tăria şi puterea de care fusese stăpânit în faţa rămăşiţelor vehiculului ONU.

— Să mergem la morgă, a spus el.

Khamis Zeydan l-a condus înapoi, prin aerul încărcat de praf şi au traversat peticul de iarbă îngălbenită de soare din curtea spitalului. Morga se afla în colţul sud-estic al curţii pătrate, o clădire din gresie, cu un singur etaj şi câteva trepte la intrare. O asistentă i-a îndreptat către biroul patologului.

— Abu Fawzi vine imediat, a spus ea.

Biroul era mare, încărcat cu mormane de dosare şi zugrăvit într-un verde apos, asemenea halatelor medicale. Omar Yussef a citit etichetele

dosarelor negre şi înalte de pe raft: *Răni de armă, Explozivi, Traume craniene, Strangulări/Spânzurări, Atacuri sexuale, Otrăviri*. Fişele de caz din interior umpleau până la refuz toate acele dosare. A bătut cu degetul arătător în cotorul dosarului marcat *Explozivi* şi apoi şi-a lăsat mâna să se odihnească pe el, gândindu-se la James Cree, al cărui caz va face parte în curând din acest dosar.

Îşi aminti că îi vorbise lui Cree despre condamnarea sa la închisoare din tinereţe şi în minte îi reveni zâmbetul scoţianului şi mâna pe care i-o pusese pe umăr. I se părea că simpla menţionare a cuvântului *crimă* fusese de ajuns pentru a o invita în vieţile lor. *Aşa se întâmplă când cuvântul iese din gura mea*, şi-a zis el.

— Copiii aceia, a zis el. Este inuman să arunce cu pietre în rămăşiţele unei maşini.

Khamis Zeydan s-a aşezat pe un scaun şubred în faţa biroului medicului legist. Şi-a stins ţigara într-o scrumieră care se clătina periculos deasupra unui morman de dosare, apoi a încercat stabilitatea scaunului lăsându-se pe spate şi ascultându-i scârţâitul.

— Pentru ei, toţi reprezentanţii autorităţii sunt vrednici de ură, a spus el, aprinzându-şi un alt Rothmans. Nu se gândesc la amărâtul din maşină. Ei dădeau cu pietre în tot ceea ce îi ţine în mizerie.

Omar Yussef şi-a atins mustaţa cu degetele murdare de funingine. Miroseau a fum de la focul care înghiţise maşina lui Cree. *Când* tu *eşti victima, nu mai găseşti înţelegere pentru suferinţa altora*, şi-a zis el.

Îşi amintea uluirea răsfrântă pe chipul băiatului de lângă maşina în flăcări, când îl apucase de braţ şi îi luase piatra pe care urma să o arunce. I-ar fi plăcut să plesnească chipul acela. *Trebuie să îmi păstrez furia pentru cei care i-au făcut asta lui James, nu să o irosesc pe copilul acela nesăbuit*, şi-a spus el. *Şi pentru cei care îl ţin încă prizonier pe Magnus*. Regreta ce îi spusese lui Khamis Zeydan, că dorea să îi omoare pe toţi.

Un bărbat în halat verde deschis a intrat pe cealaltă uşă a biroului, pe care scria *Sală de operaţii*. Omar Yussef a observat în spatele lui sclipiri de lumină reflectată în frigiderele de oţel inoxidabil. Doctorul a închis uşa şi i-a salutat.

— Sunt doctorul Maher Najjar, medicul legist al spitalului. De fapt, singurul legist din toată Fâşia Gaza.

— Probabil sunteţi o persoană foarte ocupată, a spus Khamis Zeydan.

— Am şase ucenici. Este o profesie în plină ascensiune, a răspuns doctorul.

Sub halat, corpul lui Najjar se ghicea solid şi greoi. Pe capul său chel se odihnea o bonetă chirurgicală, iar masca de faţă era trasă pe jumătate peste

barba sură. Omar Yussef căuta pe chipul lui semne care să îl trădeze drept cel care văzuse toate cadavrele celor morţi în Fâşia Gaza, le deschisese şi le examinase pentru a stabili cauza morţii.

— Sunteţi colegul domnului de la ONU care a murit? l-a întrebat doctorul pe Khamis Zeydan.

— Nu, eu îl însoţesc pe prietenul meu, Abu Ramiz. El a lucrat cu domnul de la ONU.

Najjar s-a întors către Omar Yussef cu o expresie gravă întipărită pe chip.

— Alah se va îndura de cel plecat dintre noi.

I-a strâns mâna lui Omar Yussef şi şi-a dus palma la inimă.

— Vreţi un ceai, ca să vă întăriţi nervii înainte de a identifica cadavrul?

Omar Yussef a clătinat din cap. Najjar l-a luat de braţ şi l-a condus către lumina puternică de dincolo de uşa *Sălii de operaţii*. În jurul pereţilor erau îngrămădite frigidere medicale din oţel inoxidabil. Un cerc roşu pe fond alb lipit pe primul frigider semnala că era o donaţie din partea guvernului japonez. Najjar l-a condus pe Omar Yussef către patru mese mortuare aflate în mijlocul încăperii. Prima dintre ele era goală. În centrul ei se vedea un orificiu prin care sângele se scurgea într-un jgheab aflat la nivelul plăcilor de gresie din podea. Celelalte trei mese erau ocupate, pe fiecare aflându-se câte un cadavru acoperit cu un cearşaf din plastic bej. Cel mai apropiat de Omar Yussef era foarte înalt. I-ar fi putut spune lui Najjar că acesta era Cree fără să fie nevoie să ridice cearşaful şi era mulţumit că măcar nu fusese mutilat de explozie şi că îl putea recunoaşte încă după forma corpului.

— Îmi cer scuze pentru numărul mare de cadavre. Sunt cazuri dificile. Trebuie să mai lucrez la ele, a spus Najjar, părând că îşi alege cuvintele cu mare grijă. De cele mai multe ori, cadavrele care sunt aduse aici nu prezintă niciun mister: sunt fie accidente domestice, fie accidente rutiere, fie vreun membru al rezistenţei ucis de israelieni. Ultimele două necesită o analiză aprofundată.

Ţinându-l pe Omar Yussef de umeri, l-a ghidat către marginea mesei pe care se odihnea corpul cel înalt.

Omar Yussef a dat din cap. Najjar a ridicat un colţ al cearşafului.

Faţa îi era toată numai roşu şi negru, de parcă ar fi fost jupuită. Părul de la ceafă era stacojiu din pricina sângelui, iar restul fusese ars. Buze nu mai avea, iar dinţii dezveliţi păreau înfiorători. Ce mai rămăsese din mustaţă îi acoperea urmele nasului. Faţa lui durdulie se zbârcise sub acţiunea flăcărilor. Arăta ca o mumie de la muzeul de artă egipteană. Omar Yussef a încuviinţat printr-o mişcare a capului, iar Najjar a lăsat cearşaful să cadă la loc, peste

cadavru.

— Sunt câteva acte de întocmit, dar mai întâi o să vă aduc totuşi ceaiul acela.

Doctorul l-a lăsat pe Omar Yussef în grija lui Khamis Zeydan.

Omar Yussef a privit corpul lui Cree, acum acoperit de cearşaf. Se întreba dacă îl vor îngropa alături de străbunicul său, în Cimitirul Eroilor Britanici. Probabil că ONU va trimite corpul neînsufleţit acasă cu vaporul. Îşi imagina pământul rece din Edinburgh unde îl vor îngropa. A remarcat că prietenul său îşi strângea mâna protetică în palma celei sănătoase. Întindea bine mănuşa neagră, de piele, pe care o purta pentru a-şi ascunde mâna artificială.

— Ai mai văzut vreodată un cadavru în halul ăsta? a întrebat Omar Yussef, arătând către masa pe care se afla Cree.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spun că da, a răspuns Khamis Zeydan. Blestemul vieţii mele este că dacă ai ridica cearşafurile de pe celelalte două mese, ţi-aş spune că am văzut cadavre care arătau mult mai rău decât oricare dintre cele de aici.

Omar Yussef se întreba la ce orori fusese martor prietenul său în deceniile în care cutreierase Orientul Mijlociu şi Europa în numele Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Îşi imagina spitalul de campanie primitiv unde fusese tratat după pierderea mâinii din pricina unei grenade, undeva în Liban.

Asistenta medicală le-a adus ceai în două pahare de plastic. Omar Yussef a inhalat aburul cald. Termometrul de pe frigiderul japonez indica trei grade Celsius. Probabil este temperatura la care se conservă cadavrele, şi-a spus el, copleşit de nevoia bruscă de a simţi căldură în corp. A sorbit din ceai, dar i s-a părut că îl opăreşte pe gât.

Sprijinindu-se de masa de disecţie goală, şi-a imaginat că nu peste mult timp acolo se va odihni leşul său. Se întreba dacă Najjar ar descrie moartea sa ca pe una obişnuită, sau ar intra pe lista cazurilor complicate care necesită o analiză aprofundată a medicului legist.

Najjar a intrat ţinând în mână un clipboard. A notat câteva informaţii despre Cree, cele pe care i le putea oferi Omar Yussef, apoi i-a înmânat fişa medicală pentru a o semna.

— Ar putea cei de la biroul ONU să o sune pe asistenta mea? Vor trebui să-i dea datele complete şi numele rudei celei mai apropiate, pentru a anunţa familia, a spus doctorul.

Omar Yussef a încuviinţat.

— A suferit?

— Abu Ramiz, la această întrebare se dă întotdeauna răspunsul

milostiv „nu”, dar în acest caz pot spune cu sinceritate că este adevărul adevărat. A murit pe loc. A fost ucis de unda de şoc a exploziei, nu de flăcări.

Omar Yussef simţea furia încordându-i pieptul. Nu era furios pe doctor, dar pe cineva trebuia să se descarce.

— Dar acesta? a întrebat el, arătând către cadavrul cel mai apropiat. Sau cel din capăt? Ei au suferit?

A înclinat paharul, iar ceaiul i-a ars degetul.

— V-am spus că răspunsul meu este întotdeauna „nu”. Dar este numai o chestiune de delicateţe faţă de rudele sau prietenii chemaţi să identifice cadavrul, a răspuns Najjar calm, privindu-l pe Omar Yussef şi încercând să aprecieze starea emotivă a profesorului. Sunt liber să vă răspund cu sinceritate în cazul celorlalţi doi. Despre cel din mijloc, ei bine, nu sunt sigur, dar bănuiesc că a avut parte de o suferinţă îndelungată şi obositoare, cauzată de o infecţie. Despre cel de-al treilea vă pot spune cu siguranţă că a suferit cumplit.

Omar Yussef a privit cele două cadavre. Şi-a amintit de dosarele negre de pe rafturile medicului legist. *Câte moduri de a muri! Câtă suferinţă, de câte trebuie să te temi în viaţa asta. Câţi oameni gata să ia viaţa altuia*.

— Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata, doctore, a spus el. Doar că, de când am venit în Gaza, acum trei zile, unul dintre colegii mei a fost răpit, altul este în închisoare, torturat, iar acesta a fost ucis. Este prea mult pentru un bătrân profesor de istorie.

Najjar a întins mâna după clipboard şi, în timp ce îşi arunca ochii peste informaţiile de pe fişă, a profitat de ocazie pentru a îndepărta discuţia de la mort.

— Răpit? Cine?

— Un suedez pe nume Wallender. A fost răpit de Brigăzile Saladin aseară. Cer eliberarea din închisoare a unuia dintre oamenii lor, în schimbul libertăţii lui.

— Astfel de lucruri se petrec frecvent în Gaza, Abu Ramiz. Guvernul cedează întotdeauna. Nu vă faceţi griji. Îl vor elibera pe omul Brigăzilor Saladin, iar prietenul dumitale va scăpa, a spus doctorul, contrasemnând fişa. Nu va fi un proces plăcut nici pentru dumneata, nici pentru prietenul dumitale, dar poţi fi liniştit în privinţa rezultatului final.

— Nu sunt atât de sigur. Omul Brigăzilor a ucis un ofiţer din Serviciul Militar de Informaţii. Generalul Husseini pare hotărât să îi aplice pedeapsa cu moartea.

Doctorul Najjar a rămas înmărmurit.

— Domnule doctor? a spus Omar Yussef, încruntându-se.

— A ucis un ofiţer al Serviciului Militar de Informaţii?

— Da, cel pe care l-au îngropat acum două zile. Locotenentul Fathi

Salah.

Najjar a aruncat o privire către mesele de disecţie din faţa sa. Ochii săi se îndreptau când spre cadavrul lui Cree, când spre cel de pe cea mai îndepărtată masă.

— Bassam Odwan, a zis el.

Brusc, Omar Yussef şi Khamis Zeydan şi-au îndreptat privirile către el.

Doctorul s-a dus să închidă uşa.

— Ştiţi cum arată Bassam Odwan?

— L-am văzut în dimineaţa aceasta, la închisoare, a răspuns Omar Yussef.

— Este cumva acesta? a întrebat Najjar, ridicând un colţ al cearşafului care acoperea ultimul cadavru.

Umerii laţi ai lui Bassam Odwan erau dezgoliţi. Avea faţa palidă şi buzele lui groase, vineţii, erau încadrate de barba neagră. Avea părul ras deasupra urechilor şi pielea pe alocuri arsă, acoperită de urme galbene şi albastre.

Omar Yussef s-a întors către Khamis Zeydan.

— Este Odwan.

Najjar a acoperit faţa lui Odwan, dar Omar Yussef a tras cearşaful de pe masă, expunând vederii întreg corpul. S-a tras înapoi, fără să lase cearşaful din mână.

Torsul masiv şi musculos al lui Odwan era atât de vânăt, încât părea că poartă un tricou de camuflaj. Zona genitală era parţial rasă, iar pe organe se vedeau urme de tăieturi. Vârfurile degetelor îi fuseseră retezate, iar în locul unghiilor avea cruste de sânge. *Manichiura Husseini.* Cadavrul său emana o duhoare de piele arsă şi de fecale.

Khamis Zeydan a luat pânza din mâna lui Omar Yussef şi a acoperit cadavrul. I-a aruncat prietenului său o privire încărcată de amărăciune şi furie.

— Presupun că în acest caz nu vor exista documente de niciun fel, domnule doctor, a spus el.

Najjar a aprobat din cap.

— Nici măcar o autopsie oficială, a adăugat el. Gardienii de la închisoare l-au adus cu puţin timp înainte de sosirea prietenului dumneavoastră de la ONU. Doctorul închisorii a spus că a murit din pricina unui subit atac de cord. Nici măcar nu eram sigur că este cu adevărat Odwan, pentru că mi-au mai adus uneori cadavre cu nume false ale unor indivizi morţi în puşcărie.

— Aduc mulţi morţi de la închisoare? a întrebat Omar Yussef.

— Se pare că au loc multe atacuri de cord acolo, a răspuns doctorul

aproape în şoaptă, pe un ton conspirativ.

Omar Yussef a simţit că inima stă să-i sară din piept din cauza tensiunii. Acum, că Odwan este mort, Brigăzile Saladin îl vor ucide pe Magnus ca să se răzbune, şi-a zis el. Am şi mai puţin timp la dispoziţie decât credeam.

— Ce i-au făcut omului ăstuia, doctore?

Najjar l-a privit fix înainte de a-i răspunde.

— A primit electroşocuri la tâmple şi în zona genitală. A fost bătut. Puteţi vedea şi singuri ce i-au făcut la degete. Nu vă pot spune dacă aceste lucruri l-au omorât, dar eu, unul, mă îndoiesc. Ar trebui să îi examinez creierul pentru a vedea dacă, de pildă, bătaia i-a provocat o hemoragie. La nivelul cavităţii bucale şi al esofagului superior are tăieturi grave, pe care nu le pot lămuri. Parcă ar fi înghiţit lame de ras.

Najjar i-a ridicat pleoapele lui Odwan. Lui Omar Yussef i s-a tăiat respiraţia când a văzut holbându-se la el globul întunecat şi lipsit de expresie.

— Vedeţi aici, sunt vase de sânge sparte, vasele minuscule din această membrană, unde pleoapa se uneşte cu globul ocular, le-a spus doctorul. Este semn de asfixiere.

— S-a sufocat? a întrebat Khamis Zeydan.

Lui Omar Yussef i-a revenit în minte cum se cutremurase de groază Odwan povestindu-le că s-a predat oamenilor lui Husseini de teama de a nu se sufoca în tunelul de sub graniţa cu Egiptul.

— Da, dar nu din pricina unei bucăţi de kebab. Nu uitaţi de rănile din gură, a spus doctorul. Trebuie să efectuez autopsia pentru a avea un răspuns cert. Până nu văd dacă traheea este obstrucţionată, îmi este greu să afirm cu certitudine că a murit sufocat.

— Când veţi avea rezultatele autopsiei?

— Ţin să vă reamintesc că mi s-a ordonat să nu efectuez autopsia. Verdictul dat de doctorul închisorii este suficient în ochii autorităţilor.

— Atac de cord?

— Este ceea ce se poate spune rudelor. Cadavrul ar trebui înmormântat azi, desigur, dar mi s-a ordonat să îl ţin aici până se decid autorităţile să anunţe familia că a murit. De un atac de cord.

— Nimeni nu va crede aşa ceva, a spus Omar Yussef.

— Nu se aşteaptă nimeni să creadă. Tot ce se aşteaptă de la ei este să tacă din gură. Aşa cum tace cadavrul lui Odwan.

— Tace? a exclamat Omar Yussef. Când mă uit la el, mi se pare că îl aud ţipând.

— Sărmanul! Alah să aibă milă de el, a spus Khamis Zeydan.

Omar Yussef a bătut cu mâna în capătul celei de-a doua mese de

disecţie, apoi s-a întors către Khamis Zeydan.

— Toţi cei pe care îi întâlnesc în Gaza sunt fie torturaţi, fie ucişi. Dacă nu te-aş vedea stând în faţa mea, aş crede că tu zaci sub cearşaful acesta.

— Din fericire, ne-am cunoscut cu mult timp înainte de venirea ta în Gaza. Altfel, aş fi în mare pericol, i-a răspuns Khamis Zeydan.

Doctorul Najjar îşi mângâia barba.

— Abu Ramiz, cred că acel cadavru vă poate interesa în calitate de profesor de istorie. De fapt nu este un cadavru propriu-zis, sunt numai oase.

A înlăturat pânza care le acoperea. Pe masă zăcea un schelet gălbejit şi plin de praf. În articulaţiile umerilor şi genunchilor pătrunseseră bucăţi groase de pământ uscat.

— Tipul ăsta a ajuns la mine acum două zile, bucăţi-bucăţele. Poliţia l-a adus într-o pungă de gunoi, din plastic. Eu am aşezat oasele în ordine. Nu prea ştiu ce să fac cu el. Aştept să apară funcţionarii religioşi de la *waqf* pentru decide unde să fie reînhumat.

Omar Yussef şi-a amintit atunci anunţul din josul primei pagini a ziarului, sub articolul despre funeraliile locotenentului Fathi Salah.

— Acesta este cadavrul descoperit de un fermier din Deir el-Balah?

— Da, la marginea câmpului său. A anunţat poliţia, care l-a adus la mine.

— L-a adus? Este bărbat?

— Da, bărbat. Pelvisul lui este mai mare şi mai gros decât cel al unei femei. În plus, deschizătura pubisului este triunghiulară, pe când la femei are patru laturi.

— Vi se cere să îl identificaţi?

— Ar fi aproape imposibil. Este un schelet vechi. Nu a mai rămas nici urmă de ţesut moale, ceea ce înseamnă că a fost îngropat în urmă cu cel puţin cinci ani. Dar oasele nu sunt sfărâmicioase, cum devin după o şedere de o sută de ani în mormânt.

— Aşadar, moartea a survenit în urmă cu cinci până la o sută de ani.

— Este foarte greu să precizez o dată mai exactă decât atât. Tăind prin os, aş putea verifica dacă nu este mai vechi de o sută de ani, a spus doctorul, punând o mână lateral, ca un ferăstrău, pe femurul scheletului. Sub lumină ultravioletă s-ar produce foarte puţină fluorescenţă pe un os mai vechi de un secol. Dar nu este la fel de urgent ca celelalte două cazuri – al lui Odwan şi al prietenului dumneavoastră.

— Poate acesta este destul de vechi ca să fi murit de moarte naturală, în propria sa casă, a spus Omar Yussef.

— Scheletul este, într-adevăr, vechi, dar nu am spus că era bătrân când a murit. Nu uitaţi, Abu Ramiz, că vă aflaţi în Gaza. Este puţin probabil

să mori de moarte bună. Uitaţi-vă la a treia coastă de pe partea dreaptă, i-a îndemnat doctorul, arătând spre cutia toracică.

Coasta era ruptă neregulat la jumătatea lungimii sale.

— Iată capătul, a spus Najjar, ţinând în mână un os de numai câţiva centimetri. Dar nu se potriveşte cu cealaltă bucată.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Omar Yussef.

— Că nu s-a rupt, ci a fost sfărâmată. Dacă am fi deschis mormântul acestui individ şi nu l-am fi descoperit aruncat la marginea unui câmp, am fi găsit înăuntru mai multe fragmente minuscule provenind din aceeaşi coastă. Glonţul a lovit coasta şi a sfărâmat-o, a concluzionat doctorul, punând fragmentul de os pe masa metalică, alături de schelet. A fost o rană înfiorătoare. Bucăţile de os rezultate în urma impactului s-au înfipt probabil în plămân, producând leziuni multiple.

— Aşadar, cauza morţii este plaga împuşcată în plămân?

— Puncţia produsă de glonţ, chiar şi atunci când trece prin plămân, nu poate omorî. Dar ar fi fost imposibil de refăcut distrugerile imense produse de fragmentele minuscule de os la nivelul ţesutului. Dacă a fost un om sărac, fără acces la îngrijire medicală corespunzătoare, sau dacă a trăit în Gaza în urmă cu mult timp – să zicem, la capătul îndepărtat al intervalului cuprins între cinci şi o sută de ani – infecţia provocată de rănile minuscule l-ar fi ucis.

— Iar acum a suferit insulta de a-i fi împrăştiate rămăşiţele pe câmp.

— Nicio insultă nu ne mai poate surprinde în Gaza, Abu Ramiz.

Omar Yussef a cuprins cu privirea cele trei mese şi încărcătura lor teribilă. Felul în care moartea pune stăpânire pe om pare întotdeauna o surpriză înfiorătoare într-un loc ca acesta. A fi în viaţă înseamnă a fi conştient de ameninţarea continuă a morţii şi de macabra realitate a sosirii ei. Dar nici după clipa morţii nu îţi găseşti pacea, nici măcar atunci când oasele ţi se prefac în ţărână.

— Stau la Hotelul Sands, i-a spus Omar Yussef lui Najjar. Dacă mai aveţi întrebări în legătură cu cel decedat, James Cree, sper că mă veţi căuta.

Najjar s-a uitat stăruitor la Omar Yussef. Privirea îi era sinceră, iar barba îi ascundea fălcile încleştate. A privit către masa lui Odwan.

— La noapte voi avea de lucru în sala de autopsie. Vă promit că o să vă caut.

La ieşirea din morgă, Khamis Zeydan şi-a aprins o ţigară.

— Nu prea mai ai timp, a spus el.

— Acum, că Odwan este mort, îl vor ucide şi ei pe Magnus? l-a întrebat Omar Yussef, sprijinindu-se de balustrada scărilor.

Tăcerea lui Khamis Zeydan era un răspuns suficient de limpede. A zâmbit amar.

— James Cree şi Bassam Odwan, morţi în aceeaşi încăpere. Da’ ştiu că ai ajuns la morga nimerită!

Omar Yussef i-a făcut un semn lui Sami, care a tras jeepul Cherokee la scară, prin întunericul care se lăsa tot mai negru.

— Ce vrei să spui? a întrebat el. Doctorul Najjar a zis că este singura morgă din Gaza.

— Poate ar trebui să reformulez, a spus Khamis Zeydan. Erai omul nimerit pentru a veni la morga asta.

Capitolul 18

În vreme ce Sami gonea prin lumina slabă a amurgului, Khamis Zeydan s-a întors pentru a-l privi cu asprime pe Omar Yussef, aşezat pe bancheta din spate.

Omar Yussef s-a încruntat şi a ridicat capul mai sus.

— Ce este? a întrebat el. La ce te uiţi?

Prietenul său a continuat să îl fixeze cu privirea.

— Acum trebuie să merg la reşedinţa preşedintelui. Are loc întâlnirea Consiliul Revoluţionarilor.

— Dacă vă hotărâţi să începeţi revoluţia, anunţă-mă şi pe mine. Altfel, puteţi să vă duceţi dracului cu toţii.

— O să îmi notez asta în agendă. Uite ce e, nu vreau să te las singur. Îmi fac griji în privinţa ta. Rămâne Sami cu tine.

— Sami este garda *ta* de corp, nu a mea.

Khamis Zeydan şi-a dat ochii peste cap şi a oftat.

Privirea lui Omar Yussef a rămas aţintită în gol, pe geam, în timp ce maşina încetinea din pricina ambuteiajului care se crease în jurul Pieţei Palestinei. Cu cât se aglomerau străzile, cu atât se simţea mai stingher. Trebuia să recunoască că nu vrea să rămână cu mintea plină de ororile văzute la morgă.

— Du-mă acasă la Salwa Masharawi. O să petrec câteva ore acolo, în timp ce voi porniţi revoluţia. Sunt oameni buni. Mă vor ajuta să mă liniştesc după toate cele întâmplate.

Când au intrat pe aleea cu pietriş a casei familiei Masharawi, Khamis Zeydan a apucat unul din cele două telefoane mobile atârnate la centura lui Sami.

— Ia ăsta, i-a spus el, aruncându-l în poala lui Omar Yussef. Ca să te pot găsi, dacă am nevoie de tine.

— Nu îmi plac telefoanele mobile. Te pot îmbolnăvi, a spus Omar Yussef, bătându-se cu un deget în tâmpla nevătămată şi încercând să împingă

telefonul înapoi în mâna lui Khamis Zeydan.

— Nu te poţi îmbolnăvi de cancer la creier dacă nu ai pic de creier, a replicat Khamis Zeydan. Pentru numele lui Alah, ţi-l dau numai ca să poţi lua legătura cu noi când situaţia devine periculoasă. Pune-l în buzunar şi uită de el.

— Dar dacă îl caută cineva pe Sami?

— Îi spui că nu şi-a permis o secretară mai frumoasă şi să sune pe celălalt număr.

— Celălalt număr? Adică cel pe care l-am notat mai devreme? a întrebat Omar Yussef, amintindu-şi că scrijelise câteva cifre pe spatele fiţuicii difuzate de Brigăzile Saladin.

— Nu, acela este numărul telefonului din mâna dumitale, a spus Sami. Celălalt număr este scris pe eticheta lipită pe spatele telefonului, Abu Ramiz.

Omar Yussef le-a făcut cu mâna în timp ce jeepul ieşea de pe alee în marşarier. Ajunsese la capătul puterilor. Nu se simţea în stare de un efort mai mare de atât. Mâna i-a căzut pe lângă trup, dar a rămas locului, urmărind cum se pierd în întuneric luminile stopurilor.

Aleea era pustie. Dinspre casă venea o lumină albastră, fluorescentă, care traversa crângul de măslini. Porumbeii lui Naji erau tăcuţi. Pe zidul văruit nu se mai distingea Domul Stâncii, pictat cu spray.

Omar Yussef şi-a sprijinit fruntea de cărămida arsă. A închis ochii şi a văzut trupul carbonizat al lui James Cree, trupul torturat al lui Odwan şi vechiul schelet prăfuit de la morgă. S-a gândit la vocea lui Magnus, la accentul lui iscoditor de scandinav, la râsul lui. Respira greu. A auzit un scâncet şi şi-a dat seama că el îl scosese. Şi-a şters o lacrimă care se scurgea pe sub ramele îndoite ale ochelarilor.

La uşa casei Masharawi l-a întâmpinat Naji, zâmbind timid. Salwa a ieşit din salonul aflat în spatele casei. L-a privit cu speranţă. Dar când el s-a târât până în dreptul luminii, încrederea i s-a năruit.

— Nu te îngrijora, fiica mea, a spus el. Nu aduc veşti proaste despre soţul tău.

— Abu Ramiz, arăţi…

— Ca un fund de măgar după ce a fost biciuit?

Naji a chicotit, iar Salwa şi-a acoperit gura cu o mână, zâmbind.

— Fii binevenit, Abu Ramiz. Vino să stăm jos.

L-a condus în salon, iar Naji s-a dus la bucătărie, ca să facă cafeaua.

La intrarea lui Omar Yussef, Umm Rateb s-a ridicat din fotoliu. A îndreptat telecomanda către televizor, pentru a-l da mai încet.

— Mă bucur să te văd, Abu Ramiz. Ia loc, te rog, l-a invitat ea,

arătând spre fotoliu. Salwa şi cu mine ne uitam la ştiri, să vedem dacă se spune ceva despre Abu Naji.

Omar Yussef s-a aşezat pe fotoliu, iar cele două femei, pe canapea. Telefonul lui Sami îl împungea în şold. Şi-a schimbat poziţia ca să nu îl mai simtă. *Cât urăsc porcăriile astea*, şi-a zis în gând. Probabil o să mă îmbolnăvesc de cancer la intestine, stând aşa, pe el. Mă întreb dacă nu cumva şi telefoanele sunt mai periculoase în Gaza decât în alte părţi.

Salwa i-a zâmbit oaspetelui.

— Cine a biciuit măgarul, Abu Ramiz?

— Alţi măgari, a spus el.

Şi-a dus mâna la tâmpla învineţită. Parcă trecuseră secole de la răpirea lui Magnus.

— Colegul meu suedez a fost luat ostatic de Brigăzile Saladin.

Umm Rateb a apucat mâna Salwei.

— Abu Ramiz, l-au răpit pentru că încearcă să îl elibereze pe soţul Salwei?

Omar Yussef nu avea nicio dovadă a acestei legături, dar şi-a amintit din nou ceea ce îi spusese Khamis Zeydan, că orice fărădelege este legată de multe altele în Gaza. Dar chiar şi aşa, nu voia să le îngrijoreze şi mai mult pe cele două femei.

— Bănuiesc că este vorba de altceva. Vor să le fie eliberat un om în schimbul libertăţii lui Magnus.

— Dacă Alah vrea, va fi liber în curând, a spus Umm Rateb.

Disperarea care îl cuprinsese pe alee îl părăsea. În prezenţa acestor două femei, simţea ceva din liniştea şi căldura casei sale. Îi era dor de soţia sa şi se simţea vinovat că îşi petrecea timpul cu o altă femeie, faţă de care simţea o oarecare atracţie. Dar avea nevoie să iasă din lumea nesociabilă şi violentă a hotelurilor şi a închisorilor, iar salonul Salwei Masharawi i se părea acum cel mai odihnitor loc de pe pământ.

Naji a adus cafeaua. Omar Yussef i-a mulţumit. Băiatul dădea să iasă din cameră, când s-a oprit în faţa televizorului.

— *Ustaz*, acela nu este prietenul dumitale, străinul?

Omar Yussef s-a întors către ecran. La televizor se transmitea o înregistrare neclară. Un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albastră stătea în picioare, într-o cameră goală, înaintea unui poster care înfăţişa Domul Stâncii. Părul îi era adunat într-un smoc blond-cenuşiu, iar din bărbie îi ieşeau ţepi de păr scurt. Ochelarii îi căzeau de pe nas, obligându-l să ridice capul pentru a-i face să alunece înapoi, deoarece avea, în mod evident, mâinile legate la spate. Era Magnus Wallender.

— Dă-l mai tare, repede, a spus Omar Yussef.

— Telecomanda este pe braţul fotoliului, a zis Umm Rateb.

Omar Yussef a apucat telecomanda. S-a holbat neajutorat la butoanele colorate.

— Naji, a zis el, împingând-o către băiat.

Naji a îndreptat telecomanda către televizor şi vocea lui Magnus a izbucnit deodată în interiorul salonului. Calitatea proastă a înregistrării şi camera goală, cu ecou, în care se afla, îi bruiau cuvintele. Omar Yussef s-a mutat către marginea scaunului. Abia atunci l-a observat pe teroristul mascat din colţul imaginii. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, iar pe cap îşi trăsese un ciorap negru cu două găuri în dreptul ochilor. Ţeava kalaşnikovului lui era îndreptată spre Magnus.

— … guvernele Uniunii Europene să sprijine eliberarea fratelui Bassam Odwan, care este un luptător pentru drepturile şi libertatea poporului palestinian.

Magnus s-a oprit şi a privit pieziş către militantul înarmat. Ţeava kalaşnikovului a zvâcnit, îndreptându-i privirea înapoi, către aparatul de filmat. A continuat să vorbească monoton, cu o voce răguşită, mijindu-şi ochii prin ochelarii cu ramă de baga, pentru a citi mesajul care părea să fie ţinut de cineva aflat lângă aparatul de filmat.

— Dacă fratele Odwan nu este eliberat, Brigăzile Saladin declară că mi se va întâmpla ceva rău în următoarele două zile.

Magnus s-a oprit. A rămas cu gura căscată.

Cana de cafea din mâna lui Omar Yussef a început să tremure. A pus-o pe măsuţa de lângă el. S-a gândit la cadavrul torturat al lui Odwan, de la morgă. Când Brigăzile vor afla ce s-a întâmplat, îl vor ucide pe Magnus. Dar dacă înregistrarea fusese făcută în urmă cu mai multe ore? Poate că aflaseră între timp. Magnus ar putea fi deja mort la ora asta.

Teroristul l-a forţat pe Magnus să îngenuncheze, iar el s-a postat deasupra lui, în picioare. Şi-a ridicat arma, strigând *Allahu akbar*. Cu cealaltă mână, l-a apucat pe Magnus de păr şi i-a tras capul pe spate. Gestul acesta a expus vederii gâtul ars de soare al lui Magnus. Omar Yussef a clipit şocat şi a icnit, imaginându-şi că teroristul ar putea reteza gâtul prietenului său.

Înregistrarea a luat sfârşit, iar prezentatorul TV, cu o cravată ţipătoare la gât, a trecut la o ştire despre întârzierile înregistrate la trecerea graniţei dintre Rafah şi Egipt, cauzate de operaţiunile israeliene împotriva contrabandiştilor care folosesc tuneluri subterane. Salwa i-a aruncat o privire lui Naji, iar băiatul a stins sonorul televizorului.

James a murit din pricina acestui loc împuţit, şi-a zis Omar Yussef. *Nu pot permite să i se întâmple şi lui Magnus acelaşi lucru.* A rămas cu ochii aţintiţi asupra mâinilor sale. Era convins că petele de ficat i se măriseră.

Pumnii îi tremurau chiar şi după ce i-a strâns cu putere unul în celălalt. Se simţea prea şubred şi bătrân ca să îşi ajute prietenul, prea slăbit ca să poată ajuta pe cineva. Îi era ruşine că îşi plângea de milă, îi era ruşine de lacrimile vărsate pe aleea din faţa casei Salwei şi de mulţumirea domestică pe care o simţise în compania celor două femei.

— Nu ştiu ce să fac, a spus el.

— Nu îţi face griji. Sunt sigură că o să îl salvezi, Abu Ramiz, a zis Salwa.

— Aşa cum o să îl salvezi şi pe soţul prietenei mele, a continuat Umm Rateb, luând mâinile Salwei într-ale sale.

Profesorul Masharawi, am uitat de el, şi-a amintit Omar Yussef. Le-a privit pe cele două femei. Pe chipul Salwei se citea sfârşeala şi durerea. S-a simţit cuprins de un val de afecţiune pentru ea şi a fost nevoit să inspire adânc pentru a-şi reţine lacrimile.

— Ai dreptate, Umm Rateb, a zis el. Nu o să am odihnă până când nu o să-i văd pe amândoi aici, aşezaţi la masa Salwei.

Salwa şi-a ridicat privirile către el.

— Ai luat cina, Abu Ramiz?

Când a auzit întrebarea ei, şi-a dat seama că asta îl adusese acolo. Voia să stea la masă în sânul unei familii şi să mănânce mâncare preparată cu dragoste, nu pentru profit. Dar a dat dovadă de slăbiciune, şi-a zis el. *Nu ai timp să şezi aici, chiar dacă este atât de bine. Nu te poţi preface că nu ai văzut înregistrarea cu Magnus.*

— Am mâncat deja, a minţit el. Acum trebuie să mă întorc la hotel. Trebuie să vorbesc cu nişte oameni de la ONU. Nu îţi face griji în privinţa soţului tău.

Umm Rateb a mers în urma lui până la uşă. În umbra scărilor de la intrare, Omar Yussef i-a adulmecat mirosul de săpun de trandafiri.

— Oamenii aceia care l-au răpit pe prietenul dumitale, Abu Ramiz, mă dezgustă, a spus ea. Nu sunt musulmani.

— Mă tem că sunt, Umm Rateb.

— Nu sunt adevăraţi musulmani.

— Nu, nu sunt adevăraţi musulmani.

Omar Yussef şi-a târât picioarele prin nisip până la şosea, în căutarea unui taxi.

Capitolul 19

Când a ajuns la Hotelul Sands, Omar Yussef a primit de la Meisoun un mesaj telefonic notat pe o bucăţică de hârtie.

— Era o doamnă pe nume Nirnberger, a spus ea. Vorbea foarte repede în engleză, aşa că nu am înţeles altceva, *ustaz*. Sper că am scris numărul corect. Poate este şi ea agent secret.

Zâmbetul ei prietenos l-a făcut să se simtă neputincios. Nu voia decât să se prăbuşească peste biroul recepţiei şi să îi povestească toate întâmplările acelei zile dramatice. S-a hotărât însă să o sune pe soţia sa imediat ce va fi răspuns mesajului primit.

Urcând scările, a simţit mirosul de pui la grătar care venea dinspre sala de mese.

— Ce bine miroase *shish tawouk*-ul, Meisoun. Te rog, spune-le celor de la bucătărie să îmi trimită în cameră o porţie şi o farfurie de *hummus*.

A simţit un junghi de vinovăţie că putea fi mistuit de banala senzaţie de foame la atât de puţin timp după ce văzuse cadavrul lui Cree.

— Desigur. Poftă bună, *ustaz*, a zis ea.

Pe holul care ducea la camera sa era linişte. Ocupanţii hotelului se aflau în biroul preşedintelui, la întâlnirea Consiliului Revoluţionar, acolo unde era şi Khamis Zeydan. Omar Yussef a ascultat zgomotul pe care îl făceau paşii săi pe covor. Părea o prostie, dar simţea că, de când venise în Gaza, moartea îi călca pe urme, mergea la câţiva paşi în spatele său. Înaintând de-a lungul holului, i se părea că îi aude ecoul paşilor, însoţit de un şuierat asemănător unor vorbe de avertizare.

Aerul din camera sa era cald, înăbuşitor. A căutat lângă uşă butonul de unde oprise Sami aerul condiţionat, ca să îl poată porni din nou. A dat de un indicator digital, un disc mic cu două simboluri colorate – un soare roşu şi un fulg de nea albastru. S-a jucat cu discul, a produs câteva semnale electronice şi a aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Şi-a desfăcut nasturii cămăşii, s-a dus la telefon şi a format numărul de pe hârtiuţa de la Meisoun.

La capătul celălalt a răspuns cineva la un telefon celular, iar pe fundal s-a auzit sunetul înăbuşit al interiorului unei maşini aflate în mers.

— Nancy la telefon, a spus vocea din maşină în engleză.

Era un telefon cu echipament hands-free, ca acela pe care îl avea în maşină fiul său, Ramiz, ceea ce îi provoca o senzaţie neplăcută, de parcă ar fi vorbit în pustiu.

— Doamna Nirnberger? a întrebat Omar Yussef.

— Domnişoara.

— Omar Yussef la telefon.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, domnule Yussef.

Părea o americancă tipică. Vorbea cu un entuziasm deliberat, ca şi cum era minunat să primească un telefon şi al cui apel putea fi mai neaşteptat şi mai plăcut decât al directorului şcolii de fete a ONU, din tabăra Dehaisha?

— Conduc echipa de negociatori care se îndrepta către punctul de control atunci când James a fost lovit.

Omar Yussef a dat din cap, dar apoi şi-a dat seama că ea nu îl poate vedea.

— Sigur, înţeleg, a spus el.

— Am vorbit despre situaţia de faţă cu oamenii noştri de la Ierusalim şi New York şi suntem înclinaţi să credem că Fâşia Gaza este un loc mult prea periculos pentru străini în acest moment, având în vedere ce i s-a întâmplat lui James. Aşa că am făcut cale întoarsă la punctul de control şi acum suntem în drum spre Ierusalim. Chiar în timp ce noi stăm de vorbă, toţi angajaţii noştri străini de la biroul din Gaza părăsesc Fâşia.

Apoi, ca şi cum ar fi ţinut în faţa lui o rochie nouă ca să o poată admira, Nirnberger a adăugat:

— Ce credeţi?

Cred că şi pentru mine este prea riscant, chiar dacă nu sunt străin care merită să fie apărat în situaţii periculoase.

— Sunt de acord că este foarte periculos.

— Vom coordona negocierile pentru eliberarea lui Magnus din biroul de la Ierusalim. Suntem de părere că de acolo vom putea gestiona contactele cu guvernul şi cu serviciile de securitate palestiniene. Dar avem nevoie ca dumneata să rămâi în Gaza ca să ne oferi evaluări de la faţa locului şi să efectuezi contactele concrete.

— Ce să fac?

— Să te întâlneşti cu tipii care îl ţin ostatic pe Magnus, dacă vor să stabilească o întâlnire.

Omar Yussef şi-a încleştat mâna pe receptor.

— Înţeleg.

— Niciunul dintre angajaţii noştri locali din Gaza nu este atât de familiar cu situaţia creată ca dumneata, aşa că eşti omul nostru în acest caz, domnule Yussef.

Tonul lui Nirnberger îi amintea lui Omar Yussef de politicienii americani pe care îi văzuse în interviurile televizate. Şi-o imagina cu capul uşor înclinat într-o parte, încuviinţând cu viclenie, cu un zâmbet cunoscător abia reţinut, ca şi cum ştia toate secretele.

— Între timp, aveţi nevoie de ceva? Spuneţi şi se rezolvă.

— Cei de la spital au nevoie de informaţii despre James ca să îi poată anunţa familia şi să se ocupe de transportul cadavrului.

— Am avut grijă de asta, domnule Yussef. S-a rezolvat. Nu am stat degeaba. Nu îţi face griji. Noi vă asigurăm spatele.

Gura păcătosului…

— James avea rude apropiate?

— Nu prea ştiu. Nu m-am ocupat personal de problema aceasta.

— Avea un străbunic îngropat în Cimitirul Eroilor Britanici de aici, din Deir el-Balah. Ştiu că mormântul avea o mare importanţă pentru el. Poate că familia ar vrea să îl îngroape acolo, datorită legăturii sale speciale cu Gaza.

Nirnberger a renunţat la tonul bonom. Părea că vorbeşte fără să îşi descleştеze fălcile.

— Ei bine, putem să le propunem, dar cred că ar fi o greşeală să le oferim o nouă atracţie celor care fac demonstraţii anti-ONU acolo.

Şi-a dres glasul şi a revenit la tonul vesel.

— Aşadar, există un cimitir britanic în Gaza, eh? Cum naiba?

— Poftim?

— Cine ar fi crezut că există o grămadă de britanici morţi şi îngropaţi la dracu-n praznic, tocmai în Gaza?

— Gaza are o relaţie aparte cu moartea, a spus Omar Yussef, încleştându-şi şi mai tare mâna pe receptor. O să vă ţin la curent cu ce aflu aici, doamnă Nirnberger.

De data asta nu l-a mai corectat.

— Nu vă faceţi griji. O să îl salvăm pe Magnus.

— Dacă vrea Alah.

— Bineînţeles.

Camera de hotel era cufundată în întuneric. Omar Yussef a aprins lampa de lângă pat. Şi-a frecat umărul, acolo unde fusese lovit de piatra aruncată în timpul dezlănţuirii de furie asupra maşinii în flăcări a lui Cree. A râs hodorogit când şi-a dat seama că îl durea atât de tare umărul, încât aproape că uitase de vânătaia care i se întinsese pe jumătate de cap. Orice gând la mâncare îi făcuse greaţă peste zi, dar acum era lihnit. A încercat să nu se mai

gândească la porţia de *shish tawouk*; i se făcea şi mai tare foame dacă şi-l imagina pe bucătar pregătind-o. A format numărul de acasă. Din nou, cea care a răspuns a fost Nadia.

— Bună, Nadia. Ce se întâmplă acolo? Totul este în regulă?

— Bunicule, ai văzut site-ul?

— Nu am putut decât să arunc o privire scurtă peste el.

— Cum ţi se pare?

De entuziasm, vocea Nadiei se ascuţise. Omar Yussef se întrebă cât ar putea să îi dezvăluie din ororile prin care trecuse *Agentul O* de când îl văzuse ultima oară. Îi era teamă că mizeria care îl înconjura ca praful din aer o va răni.

— Mi-a plăcut site-ul, a spus el. Doamna care mi l-a arătat pe calculator a fost extrem de impresionată, numai că acum mă crede spion.

Nadia a râs.

— Când mă întorc acasă, vreau să îmi arăţi cum faci designul, a spus Omar Yussef, şi cum îl introduci în calculator astfel încât să apară şi pe computerul de la capătul acesta.

— Este uşor, bunicule.

— Este uşor pentru tine, pentru că eşti foarte deşteaptă. Bunica este acolo?

Pe când Maryam se apropia de aparat, se auzea un copil smiorcăindu-se în fundal.

— Este Dahoud, a zis ea. Îi este dor de tine. A văzut ceva despre Gaza la ştiri şi a plâns toată seara. Zicea că nu se duce la culcare „până când nu sună unchiul”.

Maryam şi Omar Yussef îi adoptaseră pe Dahoud şi pe sora lui, Miral, la începutul anului, după ce violenţele din Betleem le răpiseră părinţii. Grija lui Dahoud faţă de el îl mişca pe Omar Yussef. Sărmanul micuţ îşi pierduse deja tatăl mult iubit şi, fără îndoială, îi era teamă că va muri şi omul care îi luase locul.

— Spune-i că sunt bine, se poate duce la culcare acum şi o să ne vedem curând.

— Când, Omar?

— Nu ştiu, a răspuns el, dregându-şi glasul şi încercând să pară nonşalant. Ai văzut ştirile?

— Nu, ţi-am zis, Dahoud le-a văzut. Dar nu înţeleg nimic din ce spune el. De ce? Ce s-a întâmplat?

Vocea ei era sonoră şi metalică, ca şi cum ar fi plonjat pe neaşteptate în telefon.

Omar Yussef a ezitat.

— Ei bine, Magnus a fost răpit de Brigăzile Saladin, iar un alt tip de la ONU care lucra cu mine a murit într-o explozie…

Maryam a scos un icnet ascuţit.

— Pentru numele lui Alah, Omar, trebuie să pleci imediat de acolo.

— Trebuie să fac totul pentru eliberarea lui Magnus, Maryam. ONU refuză să desemneze pe altcineva. Le este frică să trimită aici un străin.

— Dar angajaţii locali, din Gaza?

— Presupun că se feresc de pericol.

— Asta ar trebui să faci şi tu. Ce faci, îi laşi să te sacrifice?

— Maryam, stai liniştită, mă descurc.

Şi-o imagina dând din cap a neîncredere la celălalt capăt al firului.

— Nu eşti atât de puternic, Omar. Faptul că ai înfruntat bandele din Betleem anul trecut nu înseamnă că poţi face acelaşi lucru într-un oraş străin. Gaza este un loc înfiorător.

— Pot să am grijă de mine. Este şi Abu Adel aici. Nu mă lasă el să fac ceva riscant.

— O fi Abu Adel şeful poliţiei din Betleem, dar în Gaza este un nimeni. Oamenii aceia îl vor strivi ca pe o insectă. Iar el poate fi la fel de nesăbuit ca şi tine, Omar.

— Cine sunt *oamenii aceia*, Maryam?

— Cei care l-au răpit pe Magnus şi l-au aruncat în aer pe celălalt.

— Poate nu este aceeaşi grupare.

— Asta nu înseamnă decât că pericolul este de două ori mai mare.

Lui Omar Yussef nu îi plăcuse niciodată să se certe cu Maryam. De cele mai multe ori, perspectiva ei era mai simplistă decât a lui, şi se enerva când ea nu reuşea să priceapă subtilităţile care lui i se păreau evidente. De data aceasta ştia că ea are dreptate dar nu avea nicio alternativă decât să încerce să îi sfideze logica.

— Maryam, vreau să te calmezi. Nu îl sperria şi mai tare pe Dahoud sau pe Nadia şi pe ceilalţi copii. Acum, du-te la Dahoud şi spune-i să nu îşi facă griji pentru mine. Şi Maryam…

— Ce?

— Dacă nu eşti destul de convingătoare, Nadia îşi va da seama că ceva este în neregulă. Aşa că ar fi bine să crezi cu tărie că nimic nu i se va întâmpla sărmanului tău soţ.

— Mă descurc eu cu Nadia.

— Este mai greu de păcălit decât teroriştii din Gaza, draga mea. Nu o trata superficial.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Maryam, au venit cei de la room service cu cina mea. Vezi, eşti

atât de agitată, încât nici nu m-ai întrebat dacă mănânc cum trebuie.

— Nu îmi pot îndeplini aşa cum trebuie îndatoririle de soţie, a spus Maryam. Vino acasă şi vei fi la adăpost – şi de oameni periculoşi, şi de bucătari proşti.

Omar Yussef a închis telefonul după câteva declaraţii de afecţiune.

A ciugulit din puiul la grătar şi a luat câteva înghiţituri din pâinea unsă cu *hummus*. Se întreba ce mănâncă Magnus în cămăruţa jegoasă în care probabil îl ascunseseră cei din Brigăzile Saladin. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra mâncării, gândurile i se îndreptau către cadavrele de la morga Spitalului Shifa. Îl durea stomacul de foame, dar imaginea morţilor întinşi pe mesele de disecţie i-l întorcea pe dos. Capul îi era greu; vânătaia de la tâmplă prinsese din nou viaţă şi pulsa, şfichiuindu-i creierul. A deschis minibarul. Înăuntru erau o sticlă mare de apă minerală, câteva cutii de cola din apă de trandafiri şi conserve cu sucuri din fructe. A zâmbit trist văzând rafturile goale din micul frigider, unde ar fi trebuit să se afle sticle miniaturale cu whisky şi votcă. *Mulţumesc lui Alah că islamiştii din Gaza îmi scot în cale atât de puţine tentaţii*, şi-a zis el.

A rămas aşezat pe marginea patului până când i s-a răcit mâncarea, bând puţin câte puţin din sticla de apă. Asta i-a curmat greaţa şi i-a alinat senzaţia de zvâcnire din tâmplă. S-a gândit să se culce, dar nu îşi putea încetini forfota gândurilor. În schimb, a ascultat răpăitul puternic al nisipului pe care vântul îl sufla în sticla geamurilor.

Era aproape miezul nopţii când s-a auzit o bătaie în uşă. A îngheţat. O pauză, urmată de o a doua bătaie.

— Abu Ramiz?

Era vocea lui Sami. Omar Yussef a deschis uşa. Încrezător în sine, tânărul aştepta pe coridor, fumând. Abordase o poză neglijentă, cu tricoul negru bine întins peste trunchiul vânjos şi degetul mare înfipt sub cureaua jeanşilor. L-a măsurat pe Omar Yussef din cap până în picioare şi a zâmbit, părându-i-se amuzant aspectul său mizer. Şi-a pus apoi o mână pe braţul lui.

— Cum te simţi, Abu Ramiz?

— Rău, Sami. Unde este Abu Adel?

— În camera lui, cu câţiva dintre membrii Consiliului Revoluţionar, la o bârfă.

— Au încheiat întrunirea?

— Consiliul? Da, deocamdată. Dar jigodiile alea nu termină niciodată de vorbit.

Sami s-a aşezat în dreptul biroului şi s-a uitat la porţia de pui.

— Serveşte-te, te rog, a spus Omar Yussef.

Sami a ciugulit cu degetele din bucăţelele de pui, pe care le-a

mestecat agale.

— Mulţumesc, Abu Ramiz. Este cel mai bun *shish tawouk* pe care l-am mâncat de multă vreme. Nu am mai avut parte de o masă bună de când am fost deportat din Betleem.

— Îţi e dor de mâncarea mamei?

— Este cea mai bună.

— Ştiu, am avut ocazia să o încerc.

— A, ai dreptate. Tatăl meu vorbeşte foarte frumos despre dumneata şi în plus îţi cunosc şi eu reputaţia de om integru.

— Când îţi vor permite israelienii să te întorci acasă, Sami?

Tânărul a luat o bucată de pui cu degetele şi a privit-o meditativ, aşa cum priveşte un cunoscător un trabuc scump.

— Când vecinii îmi vor arde casa din temelii şi o vor demola, a spus el mestecând puiul şi privindu-l pe Omar Yussef. Până atunci, nicio şansă.

— Ai veşti despre Magnus?

Sami a dat din cap că nu.

— Încerc să aflu cine l-a ucis pe James. Cred că aşa vom ajunge la Magnus.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus despre Manichiura Husseini? Asta i s-a întâmplat lui Odwan înainte de a muri. Am vrut să îţi spun când ne întorceam de la morgă, dar pur şi simplu nu puteam vorbi despre asta.

Sami a mestecat o altă bucată de pui. Şi-a lins degetele şi a încuviinţat în semn de înţelegere.

— Brigăzile Saladin l-ar putea ucide pe Magnus drept răzbunare pentru moartea lui Odwan, a spus Omar Yussef. Putem să îl găsim înainte să se afle că tovarăşul lor a fost ucis?

Sami a scuturat din cap.

— Nicio şansă. Dacă nu ştiu încă de moartea lui Odwan, vor afla înainte de răsăritul soarelui. Au oameni în închisoare, cu telefoane mobile ascunse. Ştiu tot ce se petrece în Saraya şi în celelalte închisori şi baze militare. Dar nu cred că îl vor ucide pe Magnus.

— Trebuie să reacţioneze cumva, să îl răzbune pe Odwan.

— Nu mi se par pregătiţi să escaladeze conflictul până într-acolo încât să ucidă un străin. Vor merge pe altă variantă. Ceva cu efect local, pentru a le transmite un mesaj celor ce conduc Gaza, fără să îşi pună în cap lumea întreagă.

Sami a luat farfuria cu *hummus* într-o mână, în timp ce cu cealaltă aduna marginile pastei de năut cu dumicaţi de pâine, adâncit în gânduri.

— Cum s-a desfăşurat întâlnirea Consiliului Revoluţionar?

— Abu Adel zice că a fost tumultoasă. Şi periculoasă.

— Periculoasă? a întrebat Omar Yussef, amintindu-şi ce îi spusese Khamis Zeydan despre rivalitatea din ce în ce mai mare dintre şefii serviciilor de securitate.

— Generalul Husseini l-a acuzat pe colonelul al-Fara de corupţie şi a cerut o investigaţie oficială în privinţa lui.

— Dar generalul Husseini este şi el vinovat de corupţie, nu?

— Da, numai că aceste Consilii sunt ciudate. Dacă cineva te acuză de ceva, nu te poţi întoarce să spui: „Pentru numele lui Alah, şi tu eşti la fel de corupt ca mine.” Ai arăta ca un copil prost, care nu ştie să se apere altfel decât denunţându-l pe acuzator şi, lucrul cel mai important, ai recunoaşte adevărul acuzaţiei.

— Şi ce a făcut colonelul al-Fara?

— Abu Adel zice că al-Fara nu a spus nimic. Dar toţi ceilalţi au făcut scandal.

Omar Yussef s-a gândit că tăcerea lui Al-Fara era un semn rău. La adăpostul tăcerii colonelul îşi plănuia, pasămite, răzbunarea.

Şi-a amintit exuberanţa comică, burdihanul greu şi ochii umezi, ca două pietricele, ai generalului Husseini, omul care îl asfixiase, probabil, pe Bassam Odwan. Îşi imagina că în faţa lui, la masa Consiliului, se aflase părul lins şi mustaţa neagră ale colonelului al-Fara, adunând scuipatul în şerveţelul din mâna sa osoasă şi scoţând fum de ţigară pe nări. Al-Fara, torţionarul lui Eyad Masharawi. Întâlnirea Consiliului îi pregătise pe cei doi pentru o ultimă înfruntare. Oare ce noi grozăvii vor arunca în joc pentru a-şi atinge scopul ultim?

— Cine va pierde bătălia dintre Husseini şi al-Fara?

— Primul dintre ei care dă semne de slăbiciune, a spus Sami. Ştii cum se spune: *Când vaca nu se mai ţine pe picioare, ies la iveală multe cuţite*. Fiecare dintre ei are duşmani care aşteaptă nerăbdători să taie o bucată din stârv, de îndată ce se arată vulnerabil.

— A amintit cineva de bomba care l-a ucis pe James?

— La Consiliul Revoluţionar? Nu, nu au abordat subiectul. Toată lumea s-a concentrat pe lupta dintre Husseini şi al-Fara.

Omar Yussef a scos un suc de căpşune din minibar, iar lui Sami i-a dat o cola din apă de trandafiri. Şi-a turnat în pahar lichidul gros, siropos. Era singurul lucru pe care simţea că poate să îl înghită fără să vomite. Voia să doarmă, dar mai avea de discutat despre un ultim lucru.

— Sami, ştii povestea pe care ne-a spus-o Odwan despre rachetele *Qassam*. Este adevărată?

— Că au adus în Gaza un singur prototip prin tunelurile din Rafah şi apoi au fabricat sute de cópii acolo?

Omar Yussef a încuviinţat.

— Da, a fost vorba de un proiectil nord-corean, adus prin Iran, a spus Sami. Acum toată lumea încearcă să pună mâna pe o armă şi mai mare. Gruparea care o va folosi cu succes împotriva Israelului va cuceri influenţă în rândul oamenilor şi îşi va putea impune voinţa asupra preşedintelui.

— Vorbeşti de Brigăzile Saladin?

Sami a ridicat din umeri.

— Cu cât Brigăzile Saladin produc mai multe neplăceri, cu atât mai mult este nevoit preşedintele să îi ţină de partea lui. Dacă vrei să obţii bani de la preşedinte, pasul numărul unu este să produci agitaţie în Gaza şi să omori câţiva israelieni din când în când. În cele din urmă, preşedintele va da banii pentru a te domoli.

Omar Yussef a dus arătătorul la frunte, încruntându-se.

— Ştim că Brigăzile Saladin nu au pus mâna pe noul prototip de proiectil, pentru că le-a fost furat după ce l-au adus în Rafah. Atunci, la cine se află? Asta trebuie să aflăm. Am putea să le dăruim Brigăzilor proiectilul în schimbul eliberării lui Magnus.

Sami părea extrem de serios când a înghiţit ultima bucată de pâine cu *hummus*.

— Ar fi bine să te mai gândeşti la planul acesta, Abu Ramiz. Cel care are proiectilul nu ţi-l va da prea uşor şi, în plus, cei mai periculoşi oameni din Gaza se vor afla şi ei pe urmele lui.

Omar Yussef şi-a dat seama că, dacă ar găsi până la urmă proiectilul, nu ar putea să îl dea pe mâna Brigăzilor Saladin. Oricine ar intra în posesia lui, l-ar folosi pentru a ucide, pentru a-i izgoni pe israelieni din taberele de refugiaţi şi pentru a domina scena coruptă a politicii în Gaza. Dacă l-ar găsi, ar fi nevoit să îl distrugă. Dar cum altfel să negocieze viaţa lui Magnus?

A gemut şi şi-a dus o mână la tâmpla învineţită.

— Negociatorii trimişi de ONU nu mai vin. S-au întors de la punctul de control. Li se pare prea periculos. Suntem pe cont propriu, Sami.

— Ne descurcăm mai bine fără ei. Oamenii ăştia cred că deţin toate răspunsurile, dar nu ştiu să asculte. Ajutorul lor este inutil. Nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Omar Yussef l-a privit, surprins de vehemenţa sa.

— Voi încerca să stabilesc o întâlnire cu oamenii Brigăzilor de aici, din Gaza, ca să îi poţi întreba ce s-a întâmplat cu James, a spus Sami, după care şi-a şters mâinile pe un prosop, a scos un pachet de ţigări din buzunarul de la spate şi s-a ridicat în picioare, zâmbind stânjenit.

— Ştiu că nu îţi place să fumez aici, Abu Ramiz, aşa că îţi spun noapte bună acum. Ai nevoie de odihnă.

Capitolul 20

Omar Yussef a visat despre moarte. A năduşit imaginându-şi explozia în care a murit James Cree, zguduit de detunătura înfiorătoare, cuprins de flăcări, zdrobit de metalul torsionat al Chevroletului ONU, lovit de pietrele aruncate de tinerii localnici. S-a înecat odată cu ultima suflare a lui Bassam Odwan, chiar în timp ce sângele îi şiroia din degetele retezate. A simţit din plin glonţul care a pornit din puşca cea veche şi s-a oprit în coasta lui şi apoi fragmentele de os care i-au sfâşiat plămânii. Detunătura s-a auzit iar şi iar, ţintuindu-l de fiecare dată în saltea. Moartea nu îl mai urmărea. De-acum, împărţea acelaşi pat cu el, nu ca o soţie, ci ca o amantă geloasă şi furioasă, care nu îl lăsa să se odihnească.

S-a auzit ţârâitul telefonului. Gloanţele i-au sfărâmat cutia toracică încă o dată, iar telefonul a continuat să sune. S-a rostogolit până la noptieră şi a ridicat receptorul. Cuvintele nu îi ieşeau din gură; nu a putut decât să scoată câteva icnete.

— Abu Ramiz, dumneata eşti?

Un alt icnet. Împuşcăturile continuau. A scâncit.

— S-a întâmplat ceva? Sunt doctorul Najjar, de la morgă. Se aud focuri de armă?

Omar Yussef a privit în jur. Sunt în camera de hotel, şi-a zis el, înţelegând cu greu ce se petrece.

— Ce se aude, Abu Ramiz? a întrebat doctorul.

— Se trăgea asupra mea.

— Abu Ramiz? a strigat doctorul, alarmat.

Omar Yussef a lăsat receptorul pe pernă şi şi-a şters sudoarea de pe faţă cu un colţ al cearşafului. Se auzeau împuşcături. S-a uitat la ceasul digital de pe noptieră: 6:00 a.m. A dus receptorul la ureche.

— Da, se aud împuşcături afară. Nu ştiu ce se întâmplă. Eu dormeam, aveam un vis urât.

— Îmi pare rău că sun atât de devreme, dar am muncit toată noaptea

şi acum mă duc acasă. Voiam să te anunţ fără nicio întârziere ce am descoperit.

Omar Yussef şi-a dres glasul şi s-a ridicat într-un cot, încercând din răsputeri să se desprindă din coşmar.

— Mulţumesc.

— Ceea ce îţi voi spune trebuie să rămână între noi, Abu Ramiz. După cum ştii, în mod oficial, Bassam Odwan a murit din cauza unui subit atac de cord suferit în închisoare. Dar bănuielile mele iniţiale, că a murit asfixiat, au fost corecte. S-a sufocat din pricina unui blocaj al căilor respiratorii.

Omar Yussef s-a ridicat în capul oaselor, la marginea patului.

— Odwan s-a înecat cu mâncare?

— Nu cu mâncare. Îţi aminteşti că gura şi partea superioară a gâtului îi erau acoperite de tăieturi fine? Ei bine, mai jos, pe trahee, am descoperit ce îi blocase respiraţia: un fel de sticlă.

— Sticlă?

— De fapt, aşa ceva nu am mai văzut niciodată în Gaza. Dar am văzut o dată, pe când mă aflam în Iordania. Cred că este dopul uneia dintre sticlele acelea de cristal folosite pentru a păstra băuturi alcoolice.

Gândurile lui Omar Yussef s-au îndreptat către colecţia de cristaluri de Boemia a generalului Husseini.

— O carafă?

— Aşa se numeşte? Are o mulţime de faţete mici tăiate în suprafaţa sa, care reflectă lumina ca o piatră preţioasă. Dar între faţete sunt margini dure şi ascuţite ca tăişul unui diamant. Era destul de mare, iar tăieturile au fost provocate probabil de împingerea sa forţată pe gât. Asta l-a sufocat, a spus doctorul, apoi a făcut o pauză. Împuşcăturile acelea par foarte apropiate, Abu Ramiz.

Omar Yussef s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat către fereastră ca să tragă draperiile într-o parte. Cablul telefonului nu ajungea însă atât de departe. Detunăturile de afară se transformaseră în salve grave, asurzitoare, peste care se suprapunea zăngănitul strident al geamurilor sfărâmate.

— Nu văd nimic acum. Draperiile sunt trase, a spus el, ridicând vocea pentru a fi auzit peste zgomotul împuşcăturilor. Corpul lui Odwan a fost adus la dumneata direct de la închisoare?

— L-au adus cei de la Serviciul Militar de Informaţii. Nu putea fi adus de oriunde.

Omar Yussef a ascultat împuşcăturile. Păreau îndreptate asupra casei de peste drum, a generalului Husseini. *De oriunde. Nici măcar de acolo*, şi-a zis el. I-a mulţumit doctorului şi a închis.

S-a strecurat pe lângă perete şi a ridicat draperia. Pe strada din faţa hotelului erau trase vreo zece-douăsprezece jeepuri, unele vopsite în culori de camuflaj, altele într-un cenuşiu închis. Bărbaţii ascunşi în spatele lor erau îmbrăcaţi la fel ca cei din detaşamentul Brigăzilor Saladin care îl răpiseră pe Wallender: ciorapi de damă traşi pe faţă, jachete de camuflaj şi tricouri negre, pantaloni militari şi bocanci grei. Trăgeau cu mitralierele M16 şi kalaşnikov spre casa lui Husseini.

La toate etajele, ferestrele erau sparte. Omar Yussef a privit cu atenţie casa prin lumina prăfoasă a zorilor de zi. La al treilea etaj se vedeau prin aerul cenuşiu, murdar, gurile de ţeavă ale câtorva mitraliere tresăltând.

Cineva a ciocănit la uşă. Omar Yussef şi-a tras pantalonii pe el şi a deschis. Khamis Zeydan a trecut pe lângă el şi l-a împins la o parte. Cămaşa lui descheiată lăsa să i se zărească pieptul acoperit cu păr sur, iar cele câteva şuviţe de păr care îi mai acopereau chelia erau zbârlite de dormitul pe pernă.

— Ce dracului se întâmplă? a exclamat el.

A tuşit, iar lui Omar Yussef i s-a părut că a pulverizat whisky prin întreaga cameră.

Nările i s-au dilatat din pricina mirosului de whisky care venea dinspre prietenul său şi şi-a dat seama că probabil nu era singurul care fusese trezit dintr-un coşmar de împuşcăturile de afară.

— Vii direct de la rugăciunea de dimineaţă?

Khamis Zeydan şi-a frecat pielea feţei.

— Alah să te ierte, că este prea devreme pentru remarci sarcastice.

— Se întâmplă ceva la casa lui Husseini, a spus Omar Yussef.

— Paştele mă-sii! De la fereastra mea nu se vede nimic.

— Hotelul le-a rezervat celor din Consiliul Revoluţionar camere cu vedere spectaculoasă, spre mare.

— Iar ţie, camera cu vedere spre focurile de artificii.

Khamis Zeydan a ridicat un colţ al draperiei.

— Mama voastră! a exclamat el, cu uimire în glas.

Omar Yussef a cercetat strada de la celălalt capăt al draperiei.

— Ce se întâmplă?

— Se pare că s-a întrunit Consiliul Revoluţionar în şedinţă extraordinară.

— Crezi că este vorba de o reglare de conturi între Husseini şi al-Fara?

— Poate. Sau poate că Brigăzile Saladin s-au hotărât să îi arate lui Husseini că ştiu cine l-a ucis pe Odwan, a spus Khamis Zeydan cu un rânjet. Ar putea fi o manevră comună: Brigăzile Saladin împreună cu oamenii colonelului al-Fara.

Din spatele unuia dintre jeepuri s-a ridicat un combatant în uniformă de camuflaj, purtând pe umăr un lansator de proiectile.

— Pentru numele lui Alah, a exclamat Khamis Zeydan, holbându-se la el.

— Ce este ăla?

— Un lansator de proiectile antitanc.

Proiectilul a pornit de pe umărul bărbatului cu un zgomot asemănător respiraţiei unui demon şi s-a izbit de etajul al treilea al casei, unde, cu o zi înainte, Omar Yussef luase micul dejun împreună cu generalul Husseini.

Împuşcăturile care veneau dinspre casa lui Husseini au încetat. Chiar şi militanţii din stradă s-au oprit ca să privească miraţi distrugerile cauzate. Unii dintre ei s-au ridicat în picioare, ţinându-şi cu o singură mână puştile de asalt îndreptate în jos. Omar Yussef i-a văzut cum râd de un coleg de-al lor, care îşi acoperise urechile în momentul detunăturii. Un altul a bătut palma cu cel care lansase proiectilul. Şi-au reluat salvele de împuşcături pentru a acoperi un detaşament de şase oameni care au traversat strada în fugă spre intrarea clădirii.

Au călcat peste un corp în uniformă militară şi beretă roşie pe cap, apoi au urcat pe scări. Omar Yussef nu văzuse să existe vreun rănit. A rămas cu ochii aţintiţi asupra celui căzut, încercând să îl facă să mişte cu puterea minţii. S-a gândit să îl sune pe doctorul Najjar şi să îi spună să nu plece deocamdată spre casă; va fi nevoie de el la morgă.

Fumul s-a risipit în dreptul etajului al treilea, unde lovise proiectilul. În zid nu se vedea decât o gaură mică, de mărimea unui cap de om, dar înăuntru ardea ceva. Şi-a imaginat că luaseră foc canapelele şi fotoliile. Dinăuntru au răsunat câteva focuri de armă, după care atacatorii au coborât scările în goană.

Generalul Moussa Husseini a apărut la picioarele scărilor. Nu purta decât o pereche de izmene largi. Stomacul său voluminos era acoperit de un păr alb, gros, iar picioarele păreau prea firave pentru un corp atât de gras. Sângele îi şiroia pe fruntea întunecată, fără păr. Unul dintre militanţi l-a împins de la spate. A alunecat în băltoaca de sânge care se prelingea dinspre gardianul ucis şi s-a împiedicat de picioarele lui, rostogolindu-se pe scări. Atacatorii l-au urmat, lovindu-l cu picioarele. S-a târât în genunchi până în stradă.

— Nu poate fi adevărat, a zis Khamis Zeydan.

Chipul lui Husseini era schimonosit şi scăldat în lacrimi. Unul dintre militanţi s-a postat în spatele lui, şi-a ridicat kalaşnikovul şi l-a împuşcat în ceafă.

S-a auzit o singură detunătură neaşteptată. Omar Yussef a tras aer în

piept involuntar.

Acelaşi militant şi-a golit încărcătorul în trupul lui Husseini. Atacatorii s-au îndreptat sprinteni către jeepuri şi s-au retras.

Unii au luat-o pe şoseaua paralelă cu ţărmul, în vreme ce vreo două maşini au cotit pe Strada Omar al-Mukhtar, către centrul oraşului. Generalul Husseini zăcea în drum, cu faţa în jos.

Omar Yussef şi-a lipit fruntea de geamul ferestrei şi a închis ochii. Khamis Zeydan şi-a pus o mână pe umărul lui şi a făcut un semn cu capul în direcţia străzii.

— Vino, i-a spus Khamis Zeydan.

— Crezi că a trecut pericolul? a întrebat Omar Yussef.

Khamis Zeydan a ridicat din umeri.

— Periculos sau nu, ar fi bine să mergem să verificăm ce s-a petrecut chiar acum, dacă nu vrem să ne mulţumim cu varianta oficială.

Pe când se îndrepta clătinându-se spre uşă, s-a lovit cu umărul de dulap şi, când a înjurat, a lăsat în urmă un damf de whisky care l-a făcut pe Omar Yussef să se înece.

Au fost primii care au urcat aleea care ducea spre stradă, primii la faţa locului. Omar Yussef simţea că oasele coapsei îi fuseseră răsucite la nouăzeci de grade în articulaţia piciorului – picioarele refuzau să păstreze linia dreaptă pe care le ordona să o urmeze, iar oasele bazinului păreau ţintuite în ace şi cuie. Corpul îi era epuizat după coşmarurile care îi chinuiseră somnul. Dar oricum ar fi fost visele care îl torturaseră, erau preferabile întâmplărilor pe care le trăia în acel moment.

Khamis Zeydan a îngenuncheat lângă trupul lui Husseini. Strada era pustie.

— Unde o fi poliţia acum? a întrebat Omar Yussef.

— Probabil Husseini a uitat să sune la numărul de urgenţe, a răspuns Khamis Zeydan, ridicând sarcastic o sprânceană, în timp ce verifica energic pulsul la gâtul lui Husseini.

Omar Yussef a privit în jos, la craniul sfărâmat şi la rănile din spatele trunchiului plinuţ, unde atacatorul îşi descărcase mitraliera. Izmenele albe şi largi ale lui Husseini erau pline de excremente, iar praful se aşeza deja într-un strat granulos peste plăgile împuşcate.

— Îngrozitor.

— Cel puţin are amprentele intacte, a spus Khamis Zeydan.

Omar Yussef s-a holbat la prietenul său.

— Chiar şi cel mai rău om merită respect după moarte, a spus el.

— Nu te ambala. Ştii ce vreau să spun. Hai să aruncăm o privire prin casă.

Au păşit peste gardianul mort care zăcea la intrarea în clădire şi au ocolit balta de sânge din jurul lui.

Uşa salonului de la etajul al treilea era deschisă. Materialul spongios al canapelelor fumega, umplând aerul cu o ceaţă înecăcioasă. În mijlocul tavanului era o urmă neagră, de la explozie, în locul în care se aflase candelabrul, iar bucăţile de sticlă le scârţâiau sub picioare.

— Proiectilul a intrat prin perete şi a lovit tavanul acolo, a spus Khamis Zeydan. Oricine s-ar fi aflat aici ar fi fost ucis de schijele de şrapnel din proiectil.

— Sau de cioburile din candelabru.

În spatele mesei celei mari, Omar Yussef l-a găsit pe băiatul cu cafeaua întins pe spate, cu braţele desfăcute şi cu o urmă de glonţ în obrazul osos, plin de acnee. Avea ochii deschişi. Părea că nu e decât ameţit, dar în realitate era mort de-a binelea. Omar Yussef a aruncat o privire pe coridor. Alţi doi gardieni zăceau nemişcaţi, cu trupurile contorsionate.

Rafturile cu cristaluri fixate de-a lungul peretelui opus se prăbuşiseră. Colecţia de sticle, pahare şi farfurii a lui Husseini zăcea zdrobită pe podeaua de marmură. Omar Yussef s-a aplecat cu greutate şi a ridicat gâtul unei carafe sparte.

— Chiar când a început toată nebunia asta, m-a sunat doctorul Najjar de la morgă, a spus el. A găsit în gâtul lui Bassam Odwan un dop de la o carafă ca aceasta. Prizonierul s-a sufocat din pricina lui.

Khamis Zeydan a adulmecat lichidul închis la culoare aflat pe fundul altei piese de cristal, pe jumătate sfărâmate.

— Coniac. Crezi că Husseini l-a invitat pe Odwan la un pahar?

Khamis Zeydan a trecut în celelalte camere, să arunce o privire. Omar Yussef a cântărit gâtul carafei în mână şi l-a plimbat peste partea moale a gâtlejului său, sub mărul lui Adam. Atingerea sa rece pe pielea lăsată i-a redeşteptat senzaţia de sufocare din timpul coşmarului. S-a cutremurat şi a pus-o jos, pe masă.

Dinspre faleză s-a auzit o sirenă apropiindu-se. Omar Yussef a simţit cum îi creşte pulsul. *Când auzi o sirenă*, şi-a zis el, *nu poţi să nu te gândeşti că pe tine te caută*. Un jeep turcoaz al poliţiei a oprit lângă cadavrul lui Husseini. Cinci poliţişti au sărit din spatele jeepului, iar un ofiţer a coborât de pe scaunul din faţă. Au rămas îngrămădiţi la câţiva metri de cadavru, neştiind ce să facă. Ofiţerul s-a apropiat după câteva clipe de Husseini şi s-a aplecat deasupra lui. Şi-a dat bereta roşie pe spate şi s-a scărpinat la frunte.

Khamis Zeydan a venit până în spatele lui Omar Yussef, ca să privească.

— Îmi pun mari nădejdi în acţiunea energică a forţelor de securitate, a

spus el, zâmbind.

— Auzi, nu trebuie să pleci la vreo întrunire?

— Ce te-a apucat? a replicat Khamis Zeydan, surprins de tonul agresiv al prietenului său.

— Voi, ăştia din Consiliul Revoluţionar, vă omorâţi unii pe alţii şi apoi organizaţi o întrunire ca să faceţi pace până data următoare când vă hotărâţi să vă omorâţi între voi, i-a strigat Omar Yussef. Până una alta, cei care plătesc preţul sunt oamenii simpli, ca amărâtul acela de băiat care zace pe podea.

— Crezi că mie îmi place cum stau lucrurile?

— Mie mi se pare că serveşti bine sistemul, în ciuda cinismului tău la adresa lui.

— Ce vrei să spui? a întrebat Khamis Zeydan, băgând în gură o ţigară şi căutându-şi bricheta prin buzunar.

— Cine îţi plăteşte camera de hotel? Dar mesele costisitoare? Dar apartamentul din Betleem? Şi băutura de care duhneşte respiraţia ta? Şi ţigările astea tâmpite care te ucid?

Omar Yussef i-a dat una peste ţigară, iar aceasta i-a căzut din gură.

Comandantul detaşamentului de poliţişti aflat jos, în stradă, s-a uitat spre fereastra de la etajul al treilea. A arătat spre ei şi s-a adresat oamenilor săi, iar doi dintre aceştia au pornit în fugă spre casa lui Husseini.

— Ţigările? Te îngrijorează sănătatea mea? a întrebat Khamis Zeydan, luând o altă ţigară din pachet şi aprinzând-o. Nu ştiam că îţi pasă atât de mult, dragul meu.

— Nu glumi.

— Acasă, în Betleem, recunosc că ai avea dreptate să îţi faci griji, a spus Khamis Zeydan, apucându-i strâns braţul, cu ochii larg deschişi în care se citea surescitarea. Dar în Gaza greşeşti fundamental. Când sunt în Betleem, beau din pricina singurătăţii, a deprimării şi a dezgustului faţă de viaţa mea. În Gaza am parte de acţiune din plin şi recunosc că mă încântă. Încăperile pline cu fum de ţigară, manevrele murdare şi violenţa mă ţin în priză. În Gaza beau pentru că aici am parte de cea mai mare agitaţie imaginabilă. Chiar şi incidentul din dimineaţa asta îmi place la nebunie.

Omar Yussef i-a dat mâna la o parte.

— Este adevărat, a spus Khamis Zeydan. Ăsta sunt eu, cel pe care îl numeşti prietenul tău. Nu sunt mândru de asta şi nu aş mai spune-o nimănui, dar în Gaza mi se pare că retrăiesc zilele de odinioară, când eram în Liban cu Bătrânul, înainte de a încurca complet iţele.

— Pentru numele lui Alah, ce ar putea fi mai încurcat decât Gaza? a exclamat Omar Yussef.

— Adevărul este că ar fi trebuit să rămânem în ilegalitate toată viaţa. Nu suntem în stare să guvernăm.

— Locul acesta este guvernat după legi din Evul Mediu.

— Haide, profesore! Mai lasă-mă cu prelegerile de istorie.

Pe scări s-au auzit paşi.

— Emiri învrăjbiţi, teama fără nume pe care o poţi simţi în fiecare grăunte de nisip adus de furtună şi moartea, a continuat Omar Yussef. Moartea chiar şi pentru cei ca Husseini, care sunt obişnuiţi să o împartă în dreapta şi-n stânga.

Omar Yussef l-a tras pe prietenul său de umeri, astfel încât feţele aproape că li se atingeau.

— Aceasta nu este istorie. Este prezentul, a mai zis el.

Unul dintre poliţişti s-a ivit în pragul uşii, gâfâind. Şi-a îndreptat kalaşnikovul către ei. Omar Yussef a scos un hohot de râs răguşit. Apoi s-a îndreptat spre uşă.

— Declină-ţi identitatea, a spus poliţistul.

Era tânăr şi slab, iar mustaţa lui subţire avea un tic nervos.

Omar Yussef l-a privit plin de ură.

— Sunt emirul Saladin, iată cine sunt. Dă-te din calea mea, mă duc să iau micul dejun. Înăuntru este un băiat care a murit pentru că voi eraţi prea ocupaţi cu micul dejun ca să vă faceţi treaba.

Poliţistul s-a dat un pas înapoi şi a coborât ţeava puştii pe lângă genunchi. Un alt poliţist urca treptele, respirând anevoie. S-a uitat nedumerit la Omar Yussef şi s-a lipit de balustradă ca să îi facă loc.

Capitolul 21

Omar Yussef era la a doua porţie de ouă jumări când Khamis Zeydan şi-a făcut loc printre scaune şi mese, fără să îşi dezlipească privirile crunte din podea, pentru a evita orice discuţie cu delegaţii Consiliului Revoluţionar, aflaţi la celelalte mese. Deşi politicienii şi aghiotanţii lor ocupau aproape toate scaunele, sala era copleşită de vestea morţii lui Husseini. Toţi se jucau nervos cu şervetele, într-o expectativă sumbră, fixându-şi cafelele cu priviri hăituite.

În timp ce şeful poliţiei din Betleem se apropia de masă, Omar Yussef şi-a golit ceaşca, apoi şi-a şters buzele cu şervetul.

— Să îţi fie de bine, i-a spus Khamis Zeydan.

— Mi-a revenit pofta de mâncare, este adevărat, dar nu pot face nicio asociere în Gaza, nici măcar între mâncare şi starea de bine, a răspuns Omar Yussef, după care şi-a dres glasul şi a privit în farfuria goală din faţa lui. Îmi pare rău pentru răbufnirea de mai devreme. Când am văzut cadavrele lui Husseini, al gardianului şi al băiatului care ne-a adus cafeaua, ce să zic, a fost prea mult pentru mine.

Khamis Zeydan a dat din mână, preferând să ignore esenţa acuzaţiilor pe care i le adusese Omar Yussef.

— Ba nu, aveai dreptate. Ar trebui să fumez mai puţin.

S-a aşezat lângă Omar Yussef, dar a rămas pe marginea scaunului, într-o stare de agitaţie. A despăturit o foaie de hârtie pe care a scos-o din buzunarul interior al jachetei.

— Aceasta este foaia tipărită de Brigăzile Saladin cu ocazia morţii lui Husseini, a şoptit el.

Omar Yussef a ridicat din sprâncene, dar a continuat să-şi ungă o felie de pâine cu unt.

— Ce repede scriu, nu-i aşa?

— Spun că Husseini a fost ucis de Brigăzi, pentru că era colaborator şi l-a ucis pe „luptătorul şi fratele nostru Bassam Odwan după ce l-a supus mai întâi la tipice torturi neîndurătoare”. Se referă la Manichiura Husseini, nu

crezi? Cum de au ştiut?

— Am vorbit cu Sami, a spus Omar Yussef. Mi-a spus că au spioni în închisoare.

— Foaia aceasta îl acuză pe Husseini că a făcut tot posibilul pentru a slăbi mişcarea de rezistenţă şi de aceea i-a arestat pe luptătorii cei mai însemnaţi.

Khamis Zeydan a pus hârtia pe masă.

Omar Yussef a privit-o, înghiţind un sendviş triunghiular din trei îmbucături. În timp ce mesteca, a cojit un ou fiert cu degetele, l-a tăiat în două, a presărat sare peste el şi a mâncat o jumătate. După o zi şi o noapte de post negru, era hămesit.

— Parcă ai fi un condamnat la moarte care îşi mănâncă ultima porţie, a spus Khamis Zeydan, aşteptând ca Omar Yussef să ridice ochii spre el. În douăzeci de minute se întruneşte Consiliul Revoluţionar în şedinţă de urgenţă. Se iau în discuţie asasinarea lui Husseini şi modul în care ar trebui să reacţioneze forţele de securitate.

Khamis Zeydan s-a uitat în jur. La celelalte mese, delegaţii se ridicau în picioare, scuturându-şi costumele elegante de firimituri şi murmurând ordine către aghiotanţi.

— Ce ai de gând?

Omar Yussef a înghiţit.

— Ce face un condamnat după ce îşi termină ultima masă? a întrebat el, după care a mâncat a doua jumătate de ou.

— Nu fi ridicol, a spus Khamis Zeydan. Uită remarca aceea. Era o glumă. Britanicii îi spun *umor la piciorul spânzurătorii*.

— Din fericire, în Gaza nu au loc spânzurări publice. Mă aştept să fiu decapitat când mi-o veni vremea.

Omar Yussef a bătut cu degetul arătător în cele două iatagane încrucişate de pe emblema Brigăzilor Saladin. S-a uitat cu atenţie sporită la foaia volantă.

— Ideea mea este că, după întrunirea Consiliului Revoluţionar, vom acţiona într-un fel sau altul împotriva Brigăzilor Saladin, a spus Khamis Zeydan. O acţiune militară. Se va trece la arestări. Poate Brigăzile vor riposta. Lucrurile ar putea lua o turnură neplăcută pe străzi. Nu putem lăsa să se creadă că scapă aşa de uşor după ce l-au asasinat pe unul dintre ai noştri, chiar dacă până şi noi îl considerăm pe Husseini un ticălos nemernic. Ai grijă să nu ajungi în bătaia puştii, OK?

Omar Yussef a scos capacul unui borcănel de miere şi a turnat peste un croasant.

— Dacă m-ar preocupa atât de mult să îmi apăr pielea, nu m-aş mai

afla în Gaza.

Khamis Zeydan a oftat, simţind că îşi pierde răbdarea.

— Situaţia este foarte, foarte periculoasă. Trebuie să ai grijă.

— Tu mi-ai spus că îţi place cloaca asta, cu intrigile, cu trădările şi cu violenţa ei, a spus Omar Yussef. Să fie oare asemenea plăceri rezervate membrilor clubului tău select? Vreau şi eu să mă distrez.

— Nu fi ridicol. Ştii bine că nu ne place situaţia asta. Aproape că ai avut o criză de nervi ieri, când nu reuşeai să pricepi legăturile dintre diferitele forţe de securitate şi toate grupările de militanţi de aici.

— Am urmat sfatul pe care mi l-ai dat atunci: nu mai încerc să le urmăresc apartenenţa la diversele organizaţii, ci numai interesele, a spus el, muşcând din croasant. Doar tu mi-ai spus că vor să mă mănânce de viu.

— Era doar o metaforă, a replicat Khamis Zeydan, aplecându-se spre el. Nu le pasă dacă eşti viu sau mort.

Omar Yussef a zâmbit, fluturând croasantul în aer.

— Cât va dura întâlnirea Consiliului Revoluţionar?

— Vor spune cu toţii cât de mult i-a contrariat ce s-a întâmplat şi se vor preface că Husseini nu era un ticălos. Aş zice că partea aceasta va dura vreo două ore. La asta se adaugă câteva minute pentru ca cineva, probabil al-Fara, să remarce că asemenea lucruri nu pot fi tolerate în Gaza şi să ordone arestarea celor responsabili. Două ore şi un sfert.

Omar Yussef a încuviinţat cu o mişcare a capului şi a muşcat din croasant. Mierea i s-a prelins pe mustaţă. A supt-o cu buza de jos.

— Trebuie să plec, a spus Khamis Zeydan. Ce ar fi să faci o plimbare pe plajă şi să eviţi orice pericol?

Omar Yussef a privit pe fereastra sălii de mese furtuna care spulbera nisipul pe faleza îngustă.

— Este o zi potrivită pentru o plimbare, într-adevăr, a spus el.

Khamis Zeydan a oftat, a lovit exasperat în masă cu proteza înmănuşată şi s-a îndreptat către ieşire.

Pe plajă, un băiat cu capul şi faţa acoperite de un *keffiyeh* roşu cu alb întindea o plasă. Vântul fierbinte îi flutura tricoul zdrenţuit. Prima dată când stătuse în această încăpere, Omar Yussef văzuse trei băieţi care se luptau pe plajă. Acum se întreba dacă acela era unul dintre ei şi unde se aflau ceilalţi. Spera că nu li se întâmplase nimic şi că se ascundeau doar de furtună.

Nu putea continua investigaţia asupra Brigăzilor Saladin şi a sorţii proiectilului furat al lui Odwan înainte de a primi veşti de la Sami. Dacă Sami reuşea să îi aranjeze o întâlnire cu cei din Brigăzile Saladin, atunci va avea nevoie de ceva cu care să negocieze eliberarea lui Wallender. Brigăzile intenţionaseră să facă schimb de prizonieri: Odwan în schimbul lui Wallender;

acum, că Odwan era mort, vor cere altceva, dacă Wallender se afla încă în viaţă. Sami avea dreptate: nu le putea oferi proiectilul. Chiar dacă l-ar fi găsit, ştia că ar fi fost obligat să îl distrugă, sau să i-l dea unui om de onoare, care să-l dezamorseze şi să nu-l vândă înapoi grupărilor de militanţi. Nu ar fi fost în stare să le dea pe mâini o nouă jucărie pentru jocurile lor criminale.

Ajuns într-un punct mort cu Odwan, Omar Yussef a revenit la situaţia lui Eyad Masharawi. Masharawi era deţinut într-o închisoare a Serviciului de Prevenire şi Protecţie. Se îndoia că ar exista vreo conexiune între cazul profesorului şi răpirea lui Wallender sau moartea lui Odwan. Dar presupunea că, dacă ar fi investigat cazul lui Masharawi şi ar fi descoperit vreo mizerie referitoare la Serviciul de Prevenire şi Protecţie, cel puţin ar fi putut trezi interesul Brigăzilor Saladin, mai ales în acest moment, când Consiliul Revoluţionar – dominat acum de al-Fara – era pe cale să asmută forţele de securitate asupra lor drept răzbunare pentru asasinarea lui Husseini. În schimbul eliberării lui Wallender, le-ar fi putut oferi rebelilor informaţii pe care să le folosească împotriva şefului Serviciului de Prevenire şi Protecţie.

Şi-a amintit de eforturile depuse împreună cu Magnus pentru a-l elibera pe Masharawi. Înainte de răpirea suedezului, luase cina cu profesorul Maki şi discutase cu el cazul Masharawi. Ar trebui să investigheze motivele pentru care Maki a solicitat ajutorul forţelor de securitate pentru a se ocupa de un profesor turbulent. Şi-a adus aminte de diplomele eliberate de al-Azhar, atârnate în spatele biroului la care şedea colonelul al-Fara şi pe peretele casei Salah, din Rafah. Bănuise atunci că diploma lui al-Fara este falsă. Poate că şi cele ale fraţilor Salah erau false.

Şi-a îndesat un alt croasant în gură şi l-a mestecat, căzut pe gânduri. A împăturit foaia cu declaraţia Brigăzilor Saladin şi a pus-o în buzunarul de la cămaşă, alături de cealaltă. Profesorul Maki urma să se afle la întâlnirea Consiliului Revoluţionar în dimineaţa aceea. Omar Yussef a hotărât să se ducă la biroul profesorului şi să îi ceară secretarei să îi arate dosarele fraţilor Salah. Dacă ar fi găsit dovada că şi-au cumpărat diplomele, ar fi obţinut o informaţie pe care să le-o ofere Brigăzilor Saladin: o mână de noroi cu care să arunce în locotenentul mort ridicat la rangul de erou, în numele căruia fusese ucis omul lor, Odwan.

Ajuns la recepţie, a rugat-o pe Meisoun să îi cheme un taxi.

— Încotro, *ustaz*? a întrebat ea, în timp ce forma numărul companiei de taxi.

— Prefer să nu răspund.

Fata s-a aplecat spre el, zâmbind.

— Ai o altă iubită? Tata îşi aşteaptă cămila. Sper că nu o să îl dezamăgeşti.

El a tuşit.

— Merg chiar acum să fur cămila, aşa cum ţi-am promis.

— Aştept să te întorci. Dar nu te lăsa prins, că te aruncă într-o închisoare specială pentru hoţii de cămile. În Gaza avem închisori pentru toată lumea. Chiar şi pentru amanţii nefericiţi.

Omar Yussef şi-a mângâiat mustaţa, stângaci. Era încă lipicioasă din pricina mierii.

I-a plătit taximetristului când a ajuns la poarta universităţii, apoi a trecut prin dreptul afişelor cu chipurile teroriştilor sinucigaşi şi a intrat în clădirea principală.

Umm Rateb s-a ridicat cu o exclamaţie de plăcere când Omar Yussef a ajuns în dreptul uşii deschise care dădea în suita de birouri ale lui Maki.

— O dimineaţă plină de bucurie, *ustaz* Abu Ramiz, a strigat ea.

— O dimineaţă luminoasă, dragă Umm Rateb, i-a urat Omar Yussef, încercând să îşi desprindă privirea de la zâmbetul de pe buzele ei mari, senzuale.

— Ia loc şi bea o cafea.

— Alah să te binecuvânteze, dar tocmai am terminat un mic dejun copios.

— Să îţi fie de bine, *ustaz*, să fii sănătos.

— Mulţumesc, mulţumesc.

Omar Yussef a aruncat o privire către biroul personal al lui Maki.

— Profesorul Maki nu este aici, a spus ea, făcând un gest către jaluzelele care acopereau fereastra dintre biroul ei şi sanctuarul particular al lui Maki. Este la întrunirea Consiliului Revoluţionar. Au organizat o şedinţă extraordinară pentru a discuta despre asasinarea generalului Husseini.

— Ştiu, a spus el. Am venit pentru altceva.

Umm Rateb nu a avut nicio reacţie. În cele din urmă i-a zâmbit.

— Ce pui la cale, Abu Ramiz?

I-a fluturat un deget ameninţător prin faţă.

— Trebuie să văd dosarele unor studenţi.

— Regulamentul spune că sunt private.

Degetul continua să îl amenințe.

— Totul este în regulă. Când am venit aici zilele trecute, eu şi colegii mei de la ONU am discutat cu profesorul Maki anumite chestiuni. De fapt, chiar el a spus să o rugăm pe Umm Rateb să ne aducă dosarul oricărui student ca să le putem vedea certificatele şi tot restul.

— Ar trebui să vorbesc cu el mai întâi.

— El este la întrunirea Consiliului, după cum ai spus chiar dumneata.

Femeii i-a pierit zâmbetul de pe chip. A privit către biroul gol, în

spatele căruia stătuse cealaltă secretară în timpul precedentei vizite a lui Omar Yussef.

— Ai noroc, colega mea Amina nu este aici în dimineaţa aceasta. Ea ţine cu dinţii de respectarea regulamentului.

S-a dus la uşa care dădea spre hol şi a închis-o.

— Are vreo legătură cu soţul Salwei, *ustaz*? Cu profesorul Eyad Masharawi?

Omar Yussef a încuviinţat.

— Ce dosar vrei să îl vezi?

— Ale lui Fathi Salah şi Yasser Salah.

Umm Rateb a dat din cap, preocupată. S-a îndreptat către fişetele înalte, vopsite în gri şi aliniate de-a lungul peretelui şi l-a deschis pe unul dintre ele. A scos cu forţa un dosar din înghesuiala din sertar şi i l-a întins lui Omar Yussef.

— Citeşte-l la biroul profesorului Maki, în caz că intră cineva. Acolo nu te vede nimeni, din cauza jaluzelelor.

A aşezat dosarul pe biroul lui Maki. Conţinea foaia matricolă a locotenentului Fathi Salah. Omar Yussef a observat cu plăcere că avusese medii foarte bune în liceu, iar la istorie avea nota maximă. Mai era şi un certificat al cursurilor universitare urmate de Fathi la al-Azhar: medii de la şapte la zece. A băgat mâna în buzunarul de la piept şi a scos foile tipărite de Brigăzile Saladin. A pus-o pe cea mai recentă la loc şi a despăturit-o pe prima. A întins-o pe birou şi a copiat certificatul lui Fathi Salah sub locul unde notase numărul de telefon al lui Sami. A frunzărit dosarul până ce a dat de o foaie scoasă la imprimantă, de la departamentul economic. Era o listă de plăţi, cu zeci de înregistrări ale unor sume mici, ultima efectuată cu puţin timp înainte de absolvire. Părea a fi dovada strădaniilor unui om sărac de a satisface chiar şi cerinţele financiare relativ reduse ale unei universităţi locale. Omar Yussef a închis dosarul lui Fathi, s-a dus la uşa biroului şi i l-a dat înapoi lui Umm Rateb. Femeia i-a dat un altul în schimb.

Era dosarul lui Yasser Salah. Pe certificatul de absolvire a liceului avea numai note de opt. Foaia matricolă de absolvent de facultate – opt de la un capăt la altul. Venea apoi licenţa în drept. *Hai, surprinde-mă*, şi-a zis Omar Yussef. „Numai note de opt”, a spus el cu voce tare. Lipsea sumarul plăţilor efectuate de Yasser către departamentul economic. A notat pe spatele tipăriturii distribuite de Brigăzile Saladin: *Yasser Salah – numai note de opt. Nicio plată*. A întors foaia şi a recitit cererea Brigăzilor de a i se reda libertatea lui Odwan în schimbul eliberării lui Wallender. Oare o fi vreo legătură între mediile transcrise pe spatele paginii şi mesajul tipărit pe partea aceasta? Şi-a lăsat notiţele pe birou şi s-a dus la Umm Rateb, care aştepta

lângă dulapurile metalice. I-a înapoiat dosarul şi ea a închis sertarul.

Au răsuflat uşuraţi. Omar Yussef şi-a pipăit buzunarul de la piept, apoi şi-a amintit că lăsase foaia pe birou. A făcut un pas către cealaltă încăpere, pentru a o recupera, dar chiar în acel moment s-a deschis uşa.

— Abu Ramiz, ce surpriză încântătoare! a exclamat Adnan Maki.

Intrând, decanul şi-a muşcat buza de jos şi a căscat ochii, cu un aer aluziv.

— Umm Rateb, nu cumva cisiordanianul acesta fermecător şi cosmopolit te-a ispitit să uiţi de principiile tale morale?

Omar Yussef şi Umm Rateb s-au îndepărtat unul de celălalt, ca şi cum ar fi fost surprinşi într-o îmbrăţişare adulteră.

— A, nu vă faceţi griji, a continuat el. Sunt convins că voi doi puneţi la cale o năzdrăvănie. Iar eu o aprob din toată inima.

A râs şi l-a prins pe Omar Yussef de mână. I-a mângâiat dosul palmei cu degetul mare, privindu-l pofticios şi atingându-şi buza de sus cu vârful limbii. Atingerea îi era atât de uşoară, încât Omar Yussef avea senzaţia că este mângâiat de o împletitură din oase de peşte.

Maki şi-a lăsat servieta din piele pe canapeaua neagră pentru a-l putea îmbrăţişa pe Omar Yussef. I-a depus cinci săruturi pe obraji şi a atins cu mâna vânătaia de la tâmplă.

— Parcă ai veni de la război, cum se zice în Anglia.

Umor la piciorul spânzurătorii, şi-a amintit Omar Yussef.

— Nu ştiu de ce, dar astăzi toată lumea mi-i pomeneşte pe britanici.

A tuşit şi s-a înecat.

— Umm Rateb, adu apă pentru prietenul nostru şi după aceea fă-ne nişte cafea, a spus Maki. Hai la mine în birou, Abu Ramiz.

Omar Yussef a continuat să tuşească. A clătinat din cap şi s-a aşezat pe canapeaua neagră din biroul exterior, ţinându-l pe Maki de mână şi forţându-l să stea lângă el. I-a aruncat o privire lui Umm Rateb şi a făcut un semn cu ochiul înlăcrimat către biroul lui Maki, sperând că va recupera ea foaia, dar, din pricina agitaţiei, femeia s-a dovedit oarbă la semnele lui.

— Abu Ramiz, rămâi unde te afli, a spus ea. Îţi aduc un pahar cu apă. Abu Nabil, ce a decis Consiliul Revoluţionar?

Încearcă să îl facă să se gândească la altceva, ca să nu se întrebe ce caut aici, şi-a zis Omar Yussef în gând. Umm Rateb a adus paharul cu apă. *Habar nu are de bucata de hârtie rămasă pe biroul lui Maki.*

— Întâlnirea a decurs aşa cum mă aşteptam, Umm Rateb, a spus Maki, care şi-a deschis braţele larg şi, în timp ce Omar Yussef sorbea apa, l-a plesnit pe spate, provocându-i o nouă criză de tuse. Iartă-mă, Abu Ramiz, dar mă simt foarte bine în dimineaţa aceasta.

Nu vremea asta împuţită te-a umplut de vioiciune. Probabil este datorită vreunei asasinări reuşite, şi-a zis Omar Yussef în gând.

— La întrunirea Consiliului, am vorbit pe larg despre reacţia în forţă care trebuie organizată, a spus Maki. Colonelul al-Fara este de aceeaşi părere cu mine şi a promis că va colabora cu celelalte forţe de securitate pentru a-i prinde pe ucigaşii generalului Husseini. Totul a mers foarte repede, întrucât participanţii au aderat la declaraţia mea în unanimitate. A fost un moment cu care mă pot mândri.

Omar Yussef a tuşit pentru ultima oară.

— Să mergem în birou, pentru a putea discuta în linişte, a spus el, gândindu-se că va reuşi să ascundă notiţele înainte de a le vedea Maki.

Maki şi-a ridicat servieta şi l-a condus pe Omar Yussef de mână în biroul său. Foaia volantă, boţită şi cu marginile îndoite, zăcea deasupra sugativei. Maki şi-a trântit servieta pe birou. Fără să îşi dea seama, acoperise foaia. Omar Yussef a căscat ochii. S-a aplecat în faţă. Un colţ al hârtiei ieşea de sub servietă. Dacă Maki ar fi părăsit încăperea fie şi numai o clipă, ar fi putut să o recupereze.

Umm Rateb a intrat, aducând două cafele pe o tavă.

— Acum, că v-aţi întors mai devreme, l-a întrebat ea pe Maki, putem relua întâlnirile pe care le-am amânat?

Încearcă să mă salveze, să mă ajute să scap de aici, şi-a zis Omar Yussef. *O să mă forţeze să plec înainte de a putea lua hârtia de sub servietă*. A încercat să îi surprindă privirile.

— Desigur, ne întoarcem la treabă, a spus Maki cu un zâmbet larg pe chip. Muncim până la loc comanda.

— Mă duc să anunţ persoana cu care aveţi următoarea întâlnire.

Umm Rateb i-a făcut cu ochiul lui Omar Yussef, apoi s-a aplecat pentru a pune jos tava.

Omar Yussef a adulmecat mirosul săpunului ei. Femeia a pus cafelele pe marginea biroului. Maki şi-a tras servieta ca să facă loc tăvii şi, întinzându-se după o ceaşcă, a lăsat servieta pe podea, lângă el, fără să îi mai acorde atenţie. Hârtia a dispărut de pe masă o dată cu servieta. *Pe care parte o fi aterizat?* s-a întrebat Omar Yussef. *Poate a aterizat direct într-un coş de hârtii şi am scăpat*. În orice caz, acum nu o mai putea recupera.

Umm Rateb a ieşit pentru a verifica cu cine avea Maki următoarea întâlnire.

— Să dea Alah să nu îţi lipsească niciodată cafeaua, a murmurat Omar Yussef.

— Alah să te binecuvânteze, a spus Maki, răspunzând la formula de mulţumire pentru ospitalitate. Am auzit despre problema prietenului dumitale

din Suedia. S-a discutat în treacăt în cadrul Consiliului Revoluţionar.

— În treacăt?

— Au fost atât de multe probleme presante. Aseară, colonelul al-Fara a insistat ca generalul Husseini, răposatul, să îl elibereze pe Odwan, pentru ca Brigăzile Saladin să îi dea drumul prietenului dumitale.

— Ei bine, Odwan este mort, la fel şi generalul Husseini. De ce nu eliberează colonelul al-Fara însuşi pe altcineva?

— Ne-am întors la subiectul acelui mincinos, nesuferitul profesor Masharawi?

Maki a lăsat colţurile gurii în jos, în acelaşi timp mijindu-şi ochii negri şi umezi, ca şi cum ar fi înghiţit din greşeală zaţul gros de pe fundul ceşcuţei de cafea.

— În definitiv, de asta mă aflu aici.

— Chiar aşa? a întrebat Maki, cu glasul stins.

A pus ceaşca jos. În biroul exterior a răsunat o voce necunoscută.

— A sosit cel cu care am întâlnire, Abu Ramiz. Va trebui să continuăm discuţia altă dată. Am multe de făcut înainte de funeraliile răposatului general Husseini, a spus el, ridicându-se în picioare. Respect un orar foarte riguros aici. Este împotriva tipicului palestinian, dar este unul dintre obiceiurile cu care m-am ales în timpul călătoriilor mele.

Apoi a adăugat în şoaptă, chicotind:

— În lumea civilizată.

Un bărbat cu barbă a apărut în cadrul uşii cu un teanc de hârtii în mână, încercând să îşi lipească pe buze un rânjet de lingău, la auzul râsului lui Maki. Acesta s-a întors pentru a-l întâmpina. La ieşirea din birou, Omar Yussef a închis uşa în spatele său.

S-a aplecat peste biroul lui Umm Rateb.

— Când pleacă profesorul Maki din încăpere, vezi dacă găseşti o hârtie pe care este imprimată o declaraţie a Brigăzilor Saladin. Ar trebui să fie pe podea, sub birou. Ca un prost, am scris câteva informaţii pe ea şi apoi am lăsat-o acolo.

— Am să încerc să o găsesc, Abu Ramiz, a spus ea, privind îngrijorată spre uşa lui Maki.

Jaluzelele care acopereau fereastra biroului lui Maki s-au ridicat deodată, dintr-o singură mişcare rapidă. Cu mâna pe cordonul jaluzelei, Maki zâmbea făcându-i semne de rămas bun lui Omar Yussef.

— Cum se mai simte Salwa? a întrebat Omar Yussef, după ce l-a salutat politicos cu capul pe Maki.

— Mulţumim lui Alah, a răspuns Umm Rateb.

— Aşa, care va să zică?

— Este acasă. Sunt sigură că i-ar face plăcere să îi ţii companie.

Umm Rateb a făcut un semn din cap către dosarele din spatele ei.

— Dacă ai aflat vreo veste pentru ea.

Omar Yussef a zâmbit, s-a îndreptat către uşă şi s-a îndepărtat de-a lungul coridorului. A ieşit în mijlocul furtunii şi a chemat un taxi.

Capitolul 22

Păşind printre măslinii din faţa casei Salwei Masharawi, Omar Yussef a simţit mirosul familiar al pâinii calde plutind în aer. Salwa stătea pe un scăunel scund, în faţa cuptorului din pământ de la marginea grădinii. Când l-a văzut, a dat să se ridice, dar el i-a făcut semn să îşi continue treaba.

Salwa s-a înclinat de mijloc, întinzând coca peste suprafaţa rotundă a unei tigăi întoarse cu fundul în sus. A scormonit în cărbunii de sub metalul înnegrit, iar coca subţire a început să sfârâie. A desprins-o de pe tigaie şi apoi a întors-o. Partea care se vedea acum era gălbuie, ca untul, presărată cu băşici crocante de cărbune amar şi pete maronii acolo unde arseseră bulele de aer rămas în cocă.

Omar Yussef şi-a odihnit piciorul pe zidul scund de cărămidă din jurul bucătăriei în aer liber.

— Minunată vreme pentru un grătar, a spus el, referindu-se la aerul încărcat de praf din jurul lor. Ce ar fi să chemăm întreaga familie aici, la aer curat?

Când Omar Yussef a pomenit de familia ei, obrazul Salwei a avut un spasm de durere, iar el a regretat gluma. Şi-a dres glasul.

— Fiica mea, am venit să îţi spun că am aflat ceva ce îl va ajuta pe soţul tău.

Femeia s-a îndreptat de spate şi l-a privit atentă pe Omar Yussef.

— Am fost în biroul profesorului Maki. Am examinat certificatele a doi fraţi din Rafah. Am descoperit că foaia matricolă a celui care este ofiţer în Serviciul de Prevenire şi Protecţie a fost în mod vădit falsificată. Chiar şi fişa financiară miroase a fals, a spus el aplecându-se spre ea.

— Şi cum îl ajută toate astea pe Eyad?

— Acum ONU are dovada care sprijină acuzaţiile aduse de Eyad împotriva forţelor de securitate şi putem susţine că a fost arestat pentru că a descoperit o adevărată conspiraţie.

Salwa a încuviinţat printr-o uşoară mişcare a capului. Omar Yussef

crezuse că se va bucura mai mult de descoperirea lui. Mirosul de cărbune deveni deodată mai puternic. Salwa a tresărit şi a tras pâinea arsă de pe tigaia întoarsă. S-a ridicat în picioare cu mâinile la mijloc şi s-a întins.

— Îmi cer iertare pentru primirea pe care ţi-am făcut-o, Abu Ramiz. Îmi este greu să văd partea bună a lucrurilor acum, a spus ea.

— Este de înţeles, fiica mea.

Femeia s-a aplecat pentru a ridica mormanul de turte din pâine pe care le făcuse deja.

— Ba nu este. Nu îl ajut deloc pe Eyad dacă sunt deprimată. De aceea m-am apucat să fac pâine astăzi. Simţeam nevoia să îmi dovedesc mie însemi că viaţa nu stă pe loc, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

Omar Yussef a urmat-o în casă.

— A fost o decizie foarte înţeleaptă.

— Până când am ars pâinea.

Ajunşi în bucătărie, a aşezat pâinea lângă chiuvetă şi a pus de cafea.

— Drăguţ din partea dumitale să îmi aduci aceste veşti, Abu Ramiz. Ştiu că eşti ocupat. Te speteşti pentru eliberarea soţului meu şi a prietenului dumitale, străinul.

Omar Yussef s-a sprijinit de frigider. Salwa nu îl trimisese în salon, ci îi permisese să o urmeze într-un loc de obicei interzis musafirilor bărbaţi. I se părea odihnitor să se afle împreună cu o femeie în bucătăria ei şi se minuna că poate găsi asemenea alinare chiar şi într-o casă ca aceasta, răscolită de temeri. Îşi dorea să fie împreună cu Maryam şi să îi poată masa umerii, aşa cum îi plăcea ei.

Salwa a turnat cafea şi zahăr în ibric şi l-a pus pe plită. Umerii i-au tresăltat, dar Omar Yussef şi-a dat seama că plânge numai când i-a auzit hohotele. A scos batista din buzunarul pantalonilor şi i-a atins mâna cu ea. Femeia şi-a şters faţa şi şi-a suflat nasul.

— Uneori cred că singurii palestinieni care nu plâng sunt morţii, a zis Salwa.

— Nu prea cred că al-Fara varsă multe lacrimi, a replicat Omar Yussef.

— Ce bine ar fi să fie mort.

Salwa s-a uitat spre Omar Yussef şi chipul a părut să îi amorţească, de parcă s-ar fi îngrozit de propriile vorbe.

— În această chestiune, ca în toate celelalte, ai întreaga mea susţinere.

Omar Yussef a continuat să îi zâmbească până ce l-a recompensat cu un chicotit discret din spatele batistei.

— Eşti foarte bun că îl ajuţi pe soţul meu în acest fel, Abu Ramiz, a spus ea.

— Sunt convins că şi el ar face acelaşi lucru pentru mine. Odată, cu mult timp în urmă, am avut neşansa să fiu închis pe nedrept în Betleem. Nu aş lăsa un om nevinovat să sufere într-un asemenea loc.

Salwa a ridicat din sprâncene. Omar Yussef ştia că urma să îl întrebe de ce fusese închis. Ultima dată când rostise cuvântul crimă, silabele i-au fost fatale lui Cree. Nu le va pronunţa în faţa Salwei.

— A fost vorba de o neînţelegere politică. A trecut totul, a spus el. Tot ce mă interesează acum este situaţia soţului tău.

Salwa l-a privit în ochi câteva clipe, apoi a zâmbit.

— Ce nepoliticoasă sunt! Te rog să te faci comod în salon până când e gata cafeaua, Abu Ramiz.

Omar Yussef s-a aşezat în fotoliul din care îl privise pe Magnus la televizor cu o seară în urmă. S-a gândit la întâlnirea sa cu profesorul Maki şi respiraţia i s-a accelerat. Şi-a frecat fruntea, întrebându-se dacă Umm Rateb reuşise să îi recupereze notiţele înainte să le găsească profesorul Maki.

Undeva, în apropiere, s-a auzit o melodie. Era versiunea metalică, electronică a unei cantate de Bach, acompaniată de un bâzâit grav. La început, Omar Yussef nu şi-a dat seama ce este, dar apoi a simţit că îi vibrează ceva în buzunarul pantalonilor şi a înţeles că este telefonul celular al lui Sami. A plescăit enervat şi s-a încruntat, privind la tastele aparatului. A conchis că apăsând butonul verde va accepta apelul. L-a apăsat, a dus telefonul la câţiva centimetri de ureche şi a vorbit.

— Cine este?

— Vreau să vorbesc cu Abu Ramiz.

Vocea era aspră şi puternică.

— La telefon.

— Abu Ramiz, de la ONU?

Omar Yussef a dat din cap. Nu îi plăceau telefoanele celulare, dar vocea de la celălalt capăt i-a sporit angoasa.

— Cine e la telefon?

— Cineva vrea să te salute.

La aparat s-a auzit o altă voce, hârâită şi groasă. Era Magnus Wallender.

— Abu Ramiz, ce faci?

Omar Yussef şi-a încleştat mâna pe telefon şi l-a lipit de ureche.

— Mulţumesc lui Alah, Magnus. Eşti în viaţă.

— Dacă zici tu.

— Unde eşti?

— Nu ştiu, Abu Ramiz.

Magnus s-a întrerupt şi a vorbit cu cineva. Vocea aspră de mai înainte

i-a replicat ordonându-i „să citească”.

— Abu Ramiz, voi citi acum: „*Brigăzile Saladin s-au răzbunat pe trădătorul şi colaboratorul Husseini, ucigaşul fratelui Bassam Odwan. Dar Brigăzile ameninţă că se va întâmpla ceva rău…*” – Wallender a gemut şi a inspirat adânc – „*Se va întâmpla ceva rău străinului Wallender dacă nu pleacă imediat din Gaza întreg personalul ONU*.”

— Dar au plecat deja, a spus Omar Yussef, amintindu-şi de convorbirea sa cu americanca de la ONU.

— De ce au plecat, Abu Ramiz? a întrebat Magnus, părând în acelaşi timp curios şi părăsit.

— Cuiva de la Ierusalim i s-a părut că este prea periculos să rămână.

S-a gândit la corpul carbonizat al lui James Cree.

— Din cauza răpirii tale.

— Aşadar, nu mai este nimeni în afară de tine?

— Mai sunt angajaţii locali. Dar s-au ascuns şi nu mai ies la lumină.

Magnus i-a transmis cele aflate celuilalt bărbat. S-a auzit un zăngănit, după care vocea aspră a lătrat din nou în telefon.

— Şi tu trebuie să părăseşti Gaza imediat, dacă vrei ca prietenul tău să trăiască.

— Am nevoie de un permis special din partea israelienilor ca să pot trece de punctul de control atât de repede.

Vocea a avut o ezitare, dar a revenit batjocoritoare.

— Aiurea. Doar lucrezi pentru ONU. Fă rost de permis şi cară-te de aici.

— Lasă-mă să îi mai spun ceva lui Magnus.

Apelul s-a întrerupt.

Omar Yussef a înjurat. Salwa a intrat aducând cafelele. L-a privit pieziş, cu chipul împietrit, aşteptând o explicaţie. Telefonul a sunat încă o dată. Omar Yussef şi-a înfipt degetul arătător în butonul verde.

— Magnus?

— Ce?

Vocea lui Khamis Zeydan era învăluită în murmurul conversaţiei purtate în jur.

— Tocmai m-au sunat răpitorii. Am vorbit cu Magnus.

— Deci este în viaţă.

Omar Yussef şi-a aţintit privirile în întunecimea groasă a cafelei.

— Cum au făcut rost de numărul lui Sami? De unde ştiau că telefonul este la mine?

L-a auzit pe Khamis Zeydan mârâind nerăbdător.

— Nu am telefonul acesta decât de aseară, a continuat Omar Yussef.

L-au sunat pe Sami pe celălalt număr mai întâi?

— Suspectezi pe cine nu e cazul, prietene, a spus Khamis Zeydan.

— Numai pentru că cineva îţi spune prietene, asta nu înseamnă că îţi este prieten cu adevărat.

A urmat un alt mârâit.

— Nu uita ce a spus ginerele Profetului: *Cel care are o mie de prieteni nu se poate lipsi de niciunul*, i-a replicat Khamis Zeydan. Ai nevoie de Sami.

— Uiţi de cea de-a doua parte a cugetării lui Ali: *Iar cel care are un duşman îl va întâlni peste tot*.

Omar Yussef a auzit un clinchet metalic şi zgomotul aerului inhalat când Khamis Zeydan şi-a aprins o ţigară. Şeful poliţiei din Betleem a suflat fumul.

— Sunt în drum spre hotel. Trebuie să stăm de vorbă.

— Sunt acasă la Salwa Masharawi.

— În cazul acesta, trec să te iau.

Omar Yussef a privit-o pe Salwa în ochi. Erau încă roşii, dar lacrimile i se uscaseră. A clătinat din cap înspre telefon.

— Încă nu. Mai stau puţin.

— Ba nu, vii cu mine, a replicat Khamis pe un ton răspicat. Te duc la o înmormântare.

Capitolul 23

Sami a îndreptat jeepul spre veranda de mahon din faţa clădirii prezidenţiale. Angajaţii Serviciul Militar de Informaţii formau un cordon menit să ţină mulţimea în curtea incintei prezidenţiale. Gloata scanda „Alah este mare” şi îi împingea pe soldaţi, dându-le jos de pe cap beretele roşii şi îmbrâncindu-i peste maşină cu bufnituri joase şi seci care făceau să îi sară inima din piept lui Omar Yussef. În liniştea maşinii luxoase a lui Sami pătrundea păcănitul continuu al focurilor de arme descărcate în aer.

— Cred că sunt mii de oameni aici, a spus Omar Yussef. Credeam că Husseini era urât de popor.

— A fost un nenorocit, a răspuns Khamis Zeydan, privind spre mulţimea de afară pe deasupra ţigării sale.

— Atunci de ce sunt atât de supăraţi oamenii aceştia?

— Ştii cum e când moare un lider arab. Nimănui nu i-a plăcut de el, dar cu toate astea a reprezentat ceva pozitiv pentru ei – stabilitate, un salariu, ajutor pentru oamenii din satul lor în lupta împotriva unui alt sat. Asta-i tot.

— Sunt furioşi. Situaţia ar putea să degenereze după înmormântare – pot isca o revoltă.

— Înmormântarea asta *este* o revoltă. Cum să degenereze? Poate doar dacă mai moare cineva.

Sami a oprit în faţa verandei. Un ofiţer a deschis uşa şi i-a salutat. Khamis Zeydan s-a îndreptat către intrare. Omar Yussef a privit peste masa de capete aflate în bătaia vântului cald, încărcat de praf. I se părea că mulţimea care strigă şi scandează înaintează către el singur, ameninţând cu pumnii în aer şi cerând răzbunare. Era surprins de hotărârea de ultim moment a preşedintelui de a rămâne în Ramallah, lipsind astfel de la înmormântare.

Dinspre şoseaua paralelă cu plaja s-a auzit un hodorogit surd, puternic, asemănător vibraţiilor unei bombe la câteva secunde după detonare. L-au auzit din nou, cu un ritm regulat. Apoi i s-a alăturat o fanfară şi Omar Yussef şi-a dat seama că era o tobă mare, lovită cu o mişcare amplă a

umerilor. Fanfara cânta Marşul Slav al lui Ceaikovski, iar toba bătea fiecare a doua măsură. Îl aduceau pe Husseini dinspre locuinţa lui. Mulţimea s-a bulucit în spatele cordonului militar. Omar Yussef l-a urmat pe Khamis Zeydan în clădirea prezidenţială.

În capătul scării văruite, ornate cu câteva ghivece cu plante, Omar Yussef a intrat într-o sală de conferinţă plină de fum, de murmurele şi îmbrăţişările bărbaţilor bine îmbrăcaţi. Dincolo de masa cea lungă erau atârnate pe zid portretul preşedintelui şi cel al predecesorului său. În dreapta şi în stânga tablourilor, steagul palestinian înfipt în catarge, la înălţimea unui om scund. Un ofiţer al Serviciului Militar de Informaţii, îmbrăcat în uniformă simplă şi îngrijită, i-a turnat lui Omar Yussef o ceaşcă de cafea amară dintr-un recipient de plastic în formă de ibric tradiţional, din cupru.

Khamis Zeydan i-a făcut semn să se apropie de fereastră.

I-a vorbit încet, în timp ce trăgea din ţigară. Abia îşi mişca buzele.

— Unde te-ai dus de dimineaţă?

— Ce vrei să spui?

— Te-am adus aici numai pentru că vreau să fiu cu ochii pe tine. Nu am încredere că ştii să te fereşti de pericole, a zis el, aruncând priviri în jur. Aşa că spune-mi, după ce am plecat la întâlnirea Consiliului Revoluţionar şi te-am lăsat să îţi termini micul dejun, unde te-ai dus?

— De ce nu m-ai întrebat în maşină, pe drum?

— Asta nu este pentru urechile lui Sami. Trebuia să te duci la o plimbare pe malul mării.

— Am uitat să îmi aduc costumul de baie.

Khamis Zeydan a suflat fum de ţigară înspre Omar Yussef.

— Ar fi bine să îţi faci rost de unul. Se pozează pentru un calendar, ca cele americane, cu supermodele care zburdă în valuri. Acesta se numeşte Victimele Asasinatelor pe malurile Fâşiei Gaza. Tu eşti Miss August.

— Luna mea preferată. În orice caz, nu îmi este teamă să calc pe nervi pe unul sau pe altul. Vreau să îl eliberez pe Magnus, chiar dacă nimeni nu pare să-şi mai amintească de el.

— Nu ai auzit vestea cea mare? El este Miss Septembrie.

— Nu o să permit să se întâmple aşa ceva.

Omar Yussef s-a îndreptat de umeri şi a ridicat capul. Falca îi tremura de furie.

— Iar în dimineaţa asta încercam să fac tot posibilul pentru a împiedica moartea lui, a continuat el.

— Nu cred, a zis Khamis Zeydan, cu maxilarul tot mai încleştat după fiecare cuvânt. Cred că în dimineaţa asta făceai o greşeală.

— Ştii unde am fost?

— Am o bănuială. Ascultă-mă pe mine, Maki nu te poate ajuta. Nu faci decât să intri şi mai adânc în mocirlă dacă îl superi.

— Nu am alte fire de urmat.

— Acesta nu este un fir. Este un drum înfundat, un zid de beton în care te avânţi fără minte, pentru simplul motiv că Magnus a fost răpit după cina ta cu Maki.

— Nu la asta mă referem când am spus că nu am alte fire.

— Ce alte conspiraţii ai mai descoperit, atunci? l-a întrebat Khamis Zeydan, suflând nervos fumul de ţigară, ca şi cum ar fi încercat să se acopere pe el şi pe Omar Yussef de privirile celorlalţi.

— Pe peretele casei unde locuieşte familia locotenentului Fathi Salah sunt diplome de la al-Azhar. Ale lui şi ale fratelui său, ofiţer al Serviciului de Prevenire şi Protecţie.

Khamis a dat din umeri.

— Aşa, şi?

— Azi dimineaţă, am fost la biroul lui Maki şi m-am uitat în dosarele lor de la universitate.

— Ce ai făcut? Cum?

Omar Yussef a făcut un semn din mână, nerăbdător.

— Dosarul lui Fathi este curat, un student obişnuit care în mod vădit a muncit din greu ca să-şi plătească taxele şcolare. Dar al lui Yasser e fals, iar tatăl lui mi-a spus că a fost promovat de curând. Este exact cum a afirmat Eyad Masharawi: ofiţerii lui al-Fara cumpără diplome false de la Maki ca să poată obţine avansări.

— Acesta este un scandal de importanţă minoră.

— Atunci, de ce îl torturează pe Masharawi pentru că l-a dat în vileag?

— Pentru că tortura este o pedeapsă minoră în Gaza.

— Cred că există o legătură între tratamentul aplicat lui Masharawi ca pedeapsă că a vorbit despre diplomele false şi proiectilul *Saladin I*, care a fost furat.

Omar Yussef şi-a unit degetele, îndreptându-le spre faţa lui Khamis Zeydan. Cei doi bărbaţi aproape se atingeau.

— Şi dacă este aşa, atunci răpirea lui Magnus şi uciderea lui James au şi ele legătură cu toate astea.

— Ai spus că diploma locotenentului Fathi nu este falsă. Cu toate astea, el este cel care încerca să vândă proiectilul şi tot el a murit, nu fratele său, Yasser. Aşadar, ai un tip cu o diplomă reală, care avea un proiectil de vânzare şi un altul cu diplomă falsă, care însă nu vindea nimic. Unde vezi tu o legătură? Şi ce are a face cu uciderea lui James Cree?

— Dacă aş şti toate astea, nu aş mai sta acum să mă cert cu tine. Încă nu am desluşit totul, dar sunt sigur că există o legătură.

S-a uitat pe geamul fumuriu, la mulţimea adunată dedesubt. Şi i-a imaginat pe toţi oamenii aceia luând cu asalt scările pentru a-l linşa. S-a întors către prietenul său.

— Ce ştii despre website-uri?

— Ce tot îndrugi acolo?

— Dacă cineva îmi face un website, ar putea să intre oricine pe un calculator şi să îl vadă?

Khamis Zeydan a pufnit într-un râs scurt, zeflemitor.

— *Să intre* pe un calculator? Frate, da' ştiu că nu eşti deloc în pas cu vremea. Pun pariu că încă îţi cureţi dinţii cu capătul păros al unei rămurele de *miswak*.

Delegaţii se luptau pentru o poziţie mai bună în apropierea uşii. A intrat profesorul Adnan Maki, ţinându-l strâns de mâneca costumului bine croit pe al-Fara. Khamis Zeydan a tras un fum adânc din ţigară, apoi a strivit mucul cu piciorul, direct pe covor.

— A sosit cioclul, a spus el.

Omar Yussef s-a străduit să vadă prin fumul de ţigară. Mulţimea s-a apropiat cu sfială de colonelul al-Fara, ca o droaie de copii timizi care se apropie de un dulău. Al-Fara le răspundea la salut celor pe lângă care trecea cu un zâmbet superior. Purta un costum cenuşiu deschis, o cămaşă albă ale cărei manşete ieşeau doi centimetri de sub mânecile sacoului, lăsând la vedere butonii de aur şi o cravată mohorâtă, de mătase. Părul negru, lins, îi cădea peste frunte, iar mustaţa lui era umedă şi lucioasă. A traversat încăperea gârbovit, împărţind rânjete triste în dreapta şi în stânga. A scos un şerveţel din buzunar şi a scuipat în el. Băiatul cu cafeaua a întins o mână, iar al-Fara i-a dat şerveţelul mototolit fără să se uite la el.

Maki l-a observat pe Omar Yussef. Zâmbetul i-a pierit, apoi a ridicat o mână şi a fluturat din degete în semn de salut. Omar Yussef a căutat în atitudinea lui vreun indiciu care să îi spună că Maki ar fi găsit pe podeaua biroului foaia Brigăzilor Saladin şi notiţele de pe spate. Buzele ipocrite ale profesorului s-au ţuguiat, schiţând un sărut. S-a îndepărtat, împreună cu al-Fara, în partea din spate a sălii de conferinţe, spre un balcon larg. Ceilalţi i-au urmat.

Marşul Slav se încheiase. Sunetele grave ale fanfarei punctau acum un nou nivel de isterie colectivă, care luase proporţii în faţa clădirii. Muzicienii au intrat în curtea largă din spatele complexului prezidenţial şi au traversat în pas de marş cercul galben pictat pe beton, care servea drept loc de aterizare pentru elicoptere. Doi bărbaţi cărau toba cea mare iar un altul o lovea

cu un băţ bulbos, pe care îl ţinea cu ambele mâini. În spatele lor, un jeep purta coşciugul generalului Husseini, învelit în drapelul palestinian. Militari cu berete roşii erau aplecaţi în afara jeepului, pentru a proteja coşciugul de mâinile isterice ale celor care reuşeau să se întindă peste cordonul de soldaţi. Oamenii îşi ridicau braţele spre cer, strigând că se vor sacrifica pentru Husseini, pe care îl numeau martir.

— Idioţii ăştia cred că a murit pentru Alah? a şoptit Omar Yussef. Martir?

La auzul acestei observaţii Khamis Zeydan a ridicat o sprânceană.

— Jihadul este un concept foarte flexibil, a spus el.

Jeepul s-a îndreptat către un spaţiu gol din spatele unui cordon dublu de militari, fanfara s-a oprit pe una din laturi, şoferul a înconjurat curtea şi s-a oprit într-un colţ. Două şiruri de ofiţeri ai Serviciului Militar de Informaţii, aflaţi pe loc repaus, cu arma la călcâi, flancau aleea până la mormânt. Au luat poziţie de drepţi.

Din balcon, bărbaţii de la conducerea partidului au coborât scările până în curte şi au traversat cercul galben din mijloc. Un imam aştepta la marginea mormântului, cu mâinile împreunate, îmbrăcat într-o robă maronie, purtând pe cap un turban alb înfăşurat în jurul unui fes stacojiu. În timp ce Omar Yussef şi Khamis Zeydan înaintau într-o tăcere funestă către groapă, imamul şi-a ridicat bărbia din piept şi şi-a mângâiat barba scurtă şi sură. Delegaţii şi-au aruncat ţigările când au trecut de cercul galben şi au păşit pe nisipul de lângă gard, unde urma să fie înmormântat Husseini. Imamul a început rugăciunea funerară. Militarii din spatele jeepului au ridicat trupul lui Husseini din coşciugul deschis şi l-au adus, înfăşurat în două cearşafuri albe, până la marginea mormântului. Omar Yussef reflecta asupra ritualului de îngropăciune, spălarea cadavrului fiind omisă în cazul unui martir, pentru că felul în care a murit îl purifică. Un martir este îngropat chiar şi cu faţa mânjită de sângele scurs din rănile sale, sau cu glod adunat sub unghiile cu care a scurmat pământul, în agonie. Se întreba ce făcuseră bărbaţii care l-au înfăşurat pe Husseini în giulgiu cu excrementele din izmene.

Când l-au lăsat în groapă, i s-a văzut pielea verzuie, în contrast cu cearşaful alb care îi încadra chipul. Pe când era coborât în mormânt, trupul părea mic, dar soldatul din groapă s-a chinuit să poziţioneze corpul dolofan astfel încât să se odihnească veşnic cu faţa spre Mecca. Rugăciunea imamului i-a îndemnat pe cei prezenţi să îl proslăvească pe Alah şi să se gândească la răsplata care îl aştepta pe cel mort. Omar Yussef şi-a zis că Husseini îşi primise deja răsplata pentru o viaţă nemiloasă şi violentă – încărcătura unei mitraliere în şira spinării şi conţinutul intestinelor golit în izmene. O cântărire suplimentară a dreptăţii eterne nu îşi avea rostul.

Abia s-au terminat rugăciunile, că liderii Consiliului Revoluţionar s-au întors în clădirea prezidenţială. În spatele lor, cele două şiruri de ofiţeri ai Serviciului Militar de Informaţii au tras salve de armă deasupra mormântului. Maki a spus o glumă, iar al-Fara şi-a smuls un zâmbet obosit. A aruncat o privire către mulţime, şi spatele gârbov i s-a încordat deodată. Expresia de pe chipul său s-a preschimbat mai întâi în teamă, apoi în furie.

Gloata reuşise să rupă cordonul de lângă clădire. Oamenii au traversat în goană betonul curţii cu pumnii ridicaţi în aer, îndreptându-se spre mormânt. Al-Fara s-a întors către detaşamentul militar căutând protecţie, dar soldaţii s-au retras dincolo de mormânt, fără să facă nicio mişcare în direcţia mulţimii.

Delegaţii Consiliului Revoluţionar şi-au zorit picioarele bătrâne către adăpostul clădirii prezidenţiale. Un Audi negru a părăsit parcarea şi s-a apropiat zgomotos. Portiera din spate s-a deschis, iar al-Fara a sărit înăuntru. Mulţimea se revărsa către maşină. Un geam s-a lăsat în jos şi una dintre gărzile lui al-Fara a aţintit ţeava unui pistol în sus. A tras câteva focuri, iar maşina a dispărut în grabă după colţul îndepărtat al clădirii.

Cei din capul gloatei au ajuns în dreptul mormântului, unde s-au oprit, izbind cu pumnii în aer şi strigând către Alah. Pentru a ajunge la mormânt, masa de oameni din spatele mulţimii s-a împrăştiat grăbită într-o parte şi în cealaltă. Mişcarea lor l-a prins pe Omar Yussef, rămas în spatele demnitarilor care au scăpat intrând în clădirea prezidenţială. L-a văzut pe Khamis Zeydan întorcându-se să îi strige ceva, chiar în momentul în care era împresurat de mulţime.

Forţa gloatei l-a silit să facă câţiva paşi într-o parte, apoi s-a dezechilibrat, neputând să se împotrivească avântului lor nestăpânit. A căzut şi s-a sprijinit în genunchiul drept. A pus o mână pe pământ, ca să nu cadă lat. Cineva l-a călcat pe degete. A ţipat, dar nu a îndrăznit să îşi mişte mâna. Dacă ar fi alunecat pe jos, puhoiul l-ar fi putut strivi în picioare. Un bărbat s-a poticnit, l-a lovit cu genunchiul în umăr şi s-a prăvălit peste el. Bărbatul a căzut pe spate şi s-a rostogolit de câteva ori în timp ce gloata îl lovea cu picioarele, izbindu-l de suprafaţa dură a spaţiului de aterizare a elicopterului prezidenţial.

Mulţimea zbiera răguşit. Omar îi simţea violenţa, ca şi cum ar fi fost scufundat în apă sau îngropat sub pământ. Ţipetele omului călcat în picioare punctau scandările gloatei. Praful dens din aer îi umplea ochii. Pumnul cuiva s-a oprit în ceafa lui, urmat de o lovitură de genunchi în spate.

A simţit cum o mână îl apucă de braţul drept, îl ridică şi îl trage. Şi-a împins ochelarii la loc pe nas şi s-a lăsat condus de mâna care îl sprijinea. A clipit pentru a-şi scoate nisipul din ochi şi şi-a pus un braţ în jurul lui Sami Jaffari.

Tânărul l-a tras afară din mulţime, înfigându-se bine în picioare pentru a-i contrabalansa curentul, împingându-i şi înghiontindu-i pe cei care le stăteau în cale. Omar Yussef vedea mâini şi picioare ca pe nişte pete tulburi, dar feţele le observa cu claritate. Nimeni nu se uita la el; ochii tuturor erau măriţi într-un mod nefiresc, lipsiţi de concentrare şi priveau altundeva, înainte, acolo unde îşi închipuiau că se află mormântul. *Au înnebunit cu toţii*, şi-a zis Omar Yussef. Nici chiar atunci când Sami îi împingea cu toată puterea, nu păreau să îi observe pe cei doi bărbaţi din faţa lor. Ocoleau obstacolul neatenţi, îmbrâncindu-se ca să ajungă mai repede la mormântul lui Husseini.

Omar Yussef a ajuns într-o zonă liberă, dar Sami nu s-a oprit. L-a zorit spre colţul clădirii.

— Unde este Abu Adel? a întrebat Omar Yussef, uitându-se în jur după Khamis Zeydan.

— Înăuntru.

— Trebuie să stau jos. Să intrăm şi noi.

Sami a tras de Omar Yussef. Profesorul s-a împiedicat, încercând să ţină pasul cu bărbatul mai tânăr.

— Sami, sunt epuizat. Unde mergem?

— Veniţi cu mine.

— Trebuie să mă aşez.

Sami a mers mai departe, după colţ şi s-a îndepărtat de intrarea clădirii prezidenţiale.

— Nu aici. Nu cu ei.

În parcarea aflată pe o latură a clădirii prezidenţiale, Sami l-a forţat pe Omar Yussef să îşi aplece capul, punându-i o mână pe ceafă şi l-a înghesuit pe locul pasagerului din jeepul său, trântind apoi portiera în urma lui. A pornit maşina şi a demarat prin faţa clădirii, atât de repede, încât forţa gravitaţională l-a ţintuit pe Omar Yussef pe scaunul îmbrăcat în piele. La poartă erau puţini oameni, deoarece majoritatea se îmbulzise către cercul galben din curte. Oamenii săreau din faţa maşinii lui Sami de îndată ce auzeau roţile scârţâind în direcţia lor. Jeepul a luat-o brusc la stânga şi s-a îndreptat spre nord.

— Sami, ce se întâmplă?

— V-am spus, veniţi cu mine.

— Asta văd şi eu. Mă răpeşti?

Privirea lui Sami era aţintită asupra străzilor înguste, pe care le traversa în grabă, mânuind cu abilitate schimbătorul de viteze al maşinii puternice. S-a aplecat în faţă ca să deschidă torpedoul. Înăuntru erau două pistoale. Omar Yussef s-a împins în spătarul scaunului. Sami a tras afară o cârpă în care fusese înfăşurat un al treilea pistol, a închis torpedoul şi a aruncat cârpa în poala lui Omar Yussef.

— Am observat că vă place să vă prezentaţi curat şi aranjat în faţa altora, a spus el. Curăţaţi-vă. Aveţi întâlnire cu cineva.

Capitolul 24

Sami a gonit către zona de nord a Fâşiei Gaza, până când a intrat pe străduţele pline de nisip ale taberei de refugiaţi Jabalia. Obiectele păreau să zboare înspre ei, ieşind din întunericul furtunii de nisip, ca purtate de vârtejuri de aer. Câţiva copii alergau pe stradă după o capră; tomberoanele albastre donate de Uniunea Europeană se conturau nedesluşit prin norul de praf; o căruţă trasă de un măgar se hurduca haotic de-a lungul unei alei înguste. Sami a ocolit toate aceste obstacole fără să ridice piciorul de pe acceleraţie.

A oprit la un colţ, în apropiere de latura nordică a taberei.

— Coborâţi, a spus el.

La capătul mahalalei se ridica o dună acoperită de tufişuri, iar în zare, dincolo de creasta ei, pe o distanţă de o jumătate de milă, se ondulau nisipurile care se întindeau până la gardul care marca graniţa dintre Fâşia Gaza şi Israel. La umbra zidului netencuit, sprijinit de capota unui jeep alb, stătea un bărbat îndesat, îmbrăcat cu un tricou negru şi pantaloni largi, de armată. Omar Yussef a simţit că el, Sami şi maşina lor luxoasă sunt cântăriţi cu atenţie.

Sami a luat-o pe o alee atât de îngustă, încât abia reuşea să îşi strecoare umerii. Pe jos fusese turnat un şanţ din beton în formă de V, astfel încât, în lunile ploioase, apa să se scurgă pe mijloc. Acum însă se aflau în anotimpul secetos, iar aleea era sufocată de ambalaje vechi de dulciuri ieftine, sticle goale de plastic, coji de legume şi fructe şi o sanda de copil, din piele, pe jumătate îngropată în nisip şi praf.

Omar Yussef a traversat aleea pe urmele lui Sami, împiedicându-se de gunoaie. S-au afundat în labirintul de cocioabe cu un singur etaj, făcute din cărămidă arsă. Îl uimea că Sami cunoştea locul atât de bine. Acasă, în Dehaisha, ştia şi el prea bine toate acele locuinţe triste şi putea recunoaşte trăsături de familie chiar şi la copiii pe care nu îi cunoştea. Dar aici, fiecare nou colţ părea identic cu cel de dinaintea lui şi toţi copiii îl fixau cu priviri posace, lipsite de orice expresie.

Zgomotele tihnite, familiale, ale mamelor care îşi strigă copiii şi ale

cârpelor grele şi ude cu care sunt spălate podele din beton, au rămas în urmă când Sami s-a strecurat pe o altă alee, care dădea în strada principală a taberei. Ajuns la colţul străzii, Sami s-a ferit de găleţile şi măturile atârnate de copertina zdrenţuită a unui magazin. A traversat în grabă strada, printre maşinile blocate în trafic, şi a intrat într-un restaurant care servea falafel. Omar Yussef l-a urmat, trecând pe lângă friteuza înnegrită din pragul uşii, în care se perpelea încă un rând de chiftele din năut verde. Sami l-a salutat scurt pe un bărbat care tăia roşii la tejghea şi a luat-o în sus, pe scara improvizată din spate, urcând câte trei trepte odată.

Scara ducea într-o sufragerie ieftin decorată. Pereţii şi podeaua erau acoperite cu plăci de gresie şi de faianţă roz. Mesele aveau rame negre, din metal, peste care erau aşezate tăblii pătrate, din imitaţie de marmură, cojite pe la colţuri. Scaunele din ţevi cromate erau acoperite cu perne moi. Învelişul de plastic al pernelor nu fusese îndepărtat, dar din loc în loc era spintecat şi cojit.

Pe ambii pereţi erau atârnate portrete şi fotografii înfăţişând un bărbat tânăr, de vreo douăzeci de ani, cu păr îngrijit, pieptănat cu cărare pe stânga şi cu o barbă deasă, lucioasă şi moale, pentru că nu fusese rasă niciodată. Câteva fotografii erau colaje în care tânărul era suprapus imaginii Domului Stâncii din Ierusalim, iar alta peste imaginea Moscheii Aqsa. Un artist local copiase această fotografie într-o manieră copilăroasă şi stângace, folosind vopsele pe bază de ulei. Pe peretele opus, aceeaşi fotografie fusese transpusă în ţesătura unui covoraş ieftin de rugăciune.

Sami s-a aşezat la o masă de lângă fereastră, urmărind aglomeraţia de pe stradă. Şi-a aprins o ţigară.

Omar Yussef a rămas în picioare lângă masă şi a scos o batistă, ca să îşi şteargă sudoarea şi praful de pe frunte şi gât. Sami i-a făcut un semn către scaunul din faţa lui. Omar a clătinat din cap.

— Înainte de a mă aşeza, spune-mi ce se petrece, a zis el.

Sami l-a privit şi a suflat fumul fără să se grăbească.

— Îmi cer scuze că v-am silit să părăsiţi înmormântarea în grabă. Dar s-a dat ordin să fiţi ucis, a spus el.

Omar Yussef s-a întrebat în treacăt dacă ordinul îl primise Sami; în ochii tânărului apăruse o undă nouă de întuneric. Dar se îndoia că l-ar fi adus într-un loc public pentru a-l executa.

— Am fost nevoit să vă iau de acolo. Unul dintre membrii Consiliului Revoluţionar a dat ordinul, a spus Sami, trăgând din nou din ţigară şi privindu-şi ceasul. S-ar putea să aşteptăm aici o vreme. Staţi jos, să mâncăm ceva.

Omar Yussef s-a aşezat în scaunul inconfortabil. Îl dureau genunchii. Vântul puternic zgâlţâia geamurile restaurantului.

— Despre cine este vorba? Cine vrea să fiu ucis?

— Nu ştiu deocamdată. Dar este periculos să vă aflaţi în preajma celor din partid.

Sami a strivit ţigara într-o bucată de staniol pe care o folosea pe post de scrumieră.

— Să mâncăm ceva.

Un tinerel slab s-a apropiat de masă. Purta un tricou alb, pătat pe burtă, acolo unde îşi ştersese mâinile după ce tocase ardei. Omar Yussef i-a remarcat tricoul care atârna larg pe umerii înguşti şi chipul, roşiatic şi osos. Îi amintea de băiatul cu cafeaua, care acum era mort.

Au comandat falafel, *hummus* şi o farfurie de murături şi măsline. Când tânărul a dat să plece, Omar Yussef l-a întrebat cine e bărbatul din portretele atârnate pe perete.

— Este fiul patronului, a spus băiatul. A fost martirizat în timpul operaţiunii de la pizzerie.

Omar Yussef şi-a amintit că auzise de bomba aceea. Explodase într-o pizzerie din Tel Aviv sau vreun alt oraş vecin, lipsit de importanţă. Muriseră mai bine de zece oameni din restaurant.

— Nu aveţi a vă teme de un atac aici, a spus chelnerul. Este singurul avantaj al restaurantelor din Gaza.

— Ar trebui să aştepţi să gust din mâncare înainte de a-mi spune asta, a spus Omar Yussef, scoţând un râs scrâşnit.

Tânărul a chicotit pe înfundate, apoi a plecat cu comanda.

— Sunteţi nesperat de voios, a spus Sami.

— Crezi că nu iau în serios ideea că s-a pus un preţ pe capul meu? Sunt în mâinile tale. Spune-mi cum să procedez.

— Aţi atins un nerv, Abu Ramiz. Asta este tot ce vă pot spune. Într-un fel sau altul, afacerea Masharawi are legătură cu treburi mult mai importante decât libertatea unui profesor. Nu ştiu cum, dar încerc să îi dau de capăt.

— Lasă-mă să te însoţesc în căutarea adevărului.

Sami a zâmbit şi şi-a desfăcut braţele cu un gest larg.

— Am făcut-o deja.

Omar Yussef s-a uitat în jur, la restaurantul pustiu.

— Cu cine ne întâlnim aici?

— Am descoperit cine l-a ucis pe James.

— Pentru numele lui Alah!

— Trebuie să apară în orice clipă.

Omar Yussef s-a ridicat de pe scaun şi a lovit cu palmele în tăblia mesei.

— Nenorociţii vin aici?

— Linişteşte-te, Abu Ramiz. Nu cred că sunt cei pe care îi cauţi dumneata.

— Au ucis un reprezentat al ONU. L-au ucis pe James.

— Pentru că aşa le-a spus cineva. Sau pentru că i-a plătit să o facă. Pe cel care a dat ordinul îl căutaţi, nu pe tipii aceştia. Dar, cu puţină şiretenie, ne-ar putea spune numele lui.

— Nenorociţii, a exclamat Omar Yussef, izbind din nou cu palmele în masă.

— Aveţi dreptate, dar sunt nişte nenorociţi care poate îşi dau seama că s-au băgat într-un rahat prea mare şi speră că îşi pot salva pielea dându-mi mie o mână de ajutor, a zis Sami, întinzând o mână şi trăgându-l cu blândeţe înapoi pe scaun. Şi ajutându-te astfel pe dumneata.

— Cine sunt?

— Membri ai Brigăzilor Saladin. De aici, din oraşul Gaza. Nu uitaţi că Brigăzile sunt divizate. Organizaţia cea mai puternică se află în Rafah, acolo unde gruparea se bazează pe câştigurile obţinute de pe urma traficului cu arme şi din contrabanda pe sub graniţa cu Egiptul. Gruparea din Rafah avea nevoie de o operaţiune în oraşul Gaza, căci aici este cea mai mare piaţă de desfacere pentru bunuri şi arme. Aşa că au recrutat câţiva indivizi de aici pentru a înfiinţa o aripă locală a Brigăzilor Saladin.

— Banda din Rafah importă bunurile, iar cei din Gaza le vând, corect?

— Da, şi toată lumea este fericită. Numai că, după o vreme, gruparea din Rafah a început să-i bănuiască pe cei din Gaza că îşi opreau mai mult decât li se cuvenea. Cearta s-a înrăutăţit. S-au împăcat ei, dar încă este multă râcă între diferitele aripi ale organizaţiei. Dar, cel mai important este că niciunul dintre membrii grupării din Gaza nu poate băga mâna în foc că nu vor fi vânduţi forţelor de securitate de către cei din Rafah. Asta îi face uşor de manipulat.

— De către cine? Cine îi manipulează?

— Asta sper să aflăm de la ei. Ar trebui să vină doi oameni de-ai lor. Ei au ales restaurantul. Îl cunosc pe patron, a spus Sami, zâmbind acru şi făcând un gest către fotografiile şi picturile de pe perete. Brigăzile Saladin l-au trimis pe fiul lui la moarte.

— Bănuiesc că beneficiază de o reducere la nota de plată pentru o asemenea faptă, nu? a spus Omar Yussef, însoţindu-şi vorbele de un râset zeflemitor.

Sami a rămas tăcut, continuând să fumeze şi să cerceteze strada prin aerul prăfuit. Omar Yussef l-a privit. Era un băiat bun, destoinic şi, în plus, în el era singura lui speranţă de a nu muri aici, în Gaza, singur şi uitat de lume.

Clanul lui Omar Yussef de acasă, din Betleem, era mare şi avea legături cu toate forţele de securitate şi miliţiile militare. Partizanii ar fi ezitat să îl omoare acolo. În Gaza, în schimb, era un venetic, dar nu chiar un străin, aşa că putea fi făcut să dispară cu mai puţine complicaţii decât Wallender sau Cree şi nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie vreunuia dintre cei care deţineau puterea de a face ceva.

Chelnerul le-a adus o farfurioară cu măsline şi bucăţi de ridichii murate care se coloraseră în roşu de la sucul de sfeclă. Omar Yussef s-a uitat la ceas. Aşteptau de douăzeci de minute. Şi-a dat seama că îi este foame.

— Unde este mâncarea?

— Vine imediat, a murmurat chelnerul.

Abia după alte douăzeci de minute a sosit la masă o farfurie cu falafel rece şi *hummus* mediocru. Omar Yussef a cerut o sticlă de apă şi a rămas cu privirea aţintită asupra hranei nesatisfăcătoare. Sami a luat o bucată de falafel, a tăvălit-o prin *hummus* şi a muşcat din ea. A pus jumătatea rămasă înapoi, pe farfurie, apoi şi-a aprins o altă ţigară.

Omar Yussef a rupt un colţ de pâine şi l-a întins în *hummus*. Greaţa din ziua precedentă i-a revenit. Simţea că fiecare bucăţică de năut din pastă îi face o tăietură în cerul gurii şi în gâtlej, la fel ca cioburile de cristal care l-au sufocat pe Odwan. A sorbit hulpav o gură de apă şi a plimbat-o prin gură până când i s-a dus gustul de năut. Şi-a acoperit gura cu o mână, ca să nu vadă Sami tremurul nervos care îi contracta jumătatea inferioară a feţei.

Pândeau lângă fereastră de o oră. La parter zarva clienţilor se înteţea, dar nimeni nu urcase la ei. Cu puţin înainte de ora unu, proprietarul restaurantului a urcat scara cu mult zgomot. Era un bărbat posomorât, cu o mustaţă care îi atârna în jos şi cu o constituţie plăpândă, care dădea de înţeles că aprecia mâncarea pregătită în stabilimentul său la fel de mult ca Omar Yussef. L-a salutat cu o înclinare a capului pe Sami, care s-a îndreptat pe scaun de îndată ce l-a zărit. Proprietarul a ridicat zăvorul unei uşi metalice din fundul sălii de mese. A făcut un pas în sus pe scara simplă, neluminată, din beton, şi a şoptit ceva.

Doi bărbaţi au coborât de pe scară şi au intrat în restaurant. Primul era înalt, slăbănog, cu o înfăţişare jalnică, avea părul cărunt şi era adus de spate. A cercetat încăperea cu priviri grăbite, strâmbându-se şi trecându-şi limba peste dinţii inegali din faţă, ca şi cum l-ar fi durut. În spatele lui venea un bărbat mai mic de statură, cu o şapcă albastră de baseball. Avea pielea deschisă la culoare, aproape ca a unui european. Purta o barbă neagră, bine frizată şi o vestă neagră. Amândoi aveau mitraliere M16 atârnate la piept, mâna dreaptă pe trăgaci şi stânga pe ţeavă, gata să ridice armele şi să tragă. S-au apropiat de Sami şi de Omar Yussef, iar bocancii lor grei, militari, răsunau

puternic pe podeaua subţire.

Proprietarul restaurantului a coborât.

Sami s-a ridicat să îi salute. Omar Yussef îşi ţinea mâinile strâns pe lângă corp, împotrivindu-se tentaţiei de a face un pas înainte şi de a-i lovi pe criminali drept în faţă. Amândoi bărbaţii i-au întins mâna. El le-a strâns uşor, grăbit, cu privirea aţintită în podea. Partizanul cel înalt avea o strângere de mână moale, fără vlagă, pe când mâna celui scund a simţit-o groasă şi aspră în palma sa. Cel înalt a tras două scaune la masa unde stăteau Sami şi Omar Yussef şi le-a aşezat la o lungime de braţ distanţă de ei.

Sami l-a prezentat pe Omar Yussef drept colegul oficialului ONU care fusese ucis. Partizanul cel scund şi-a aruncat ochii către Omar Yussef. Erau căprui închis, iar irisurile erau înconjurate de o cataractă duşmănoasă, de culoarea cafelei cu lapte.

Partizanul cel înalt şi-a dres glasul.

— Îmi pare rău pentru moartea colegului dumitale, *ustaz*. Noi am acţionat potrivit ordinului, dar am fost induşi în eroare.

A tuşit din nou, apoi a continuat.

— Mă numesc Walid Bahloul şi sunt din tabăra aceasta. El este fratele Khaled al-Banna, care face parte din Brigăzile Saladin, ramura din Gaza.

Cel de-al doilea bărbat a clipit brusc, ca şi cum numele său nu ar fi trebuit dezvăluit.

— De ce aţi înfăptuit acest act de agresiune împotriva ONU? a întrebat Omar Yussef.

Îşi concentrase privirile asupra celui mai înalt. Ochii lui cenuşii, umezi, nu erau la fel de neliniştitori ca ai celuilalt şi, în plus, părea gata să vorbească.

— Ne pare foarte rău pentru străinul acela, *ustaz*, a răspuns Walid. Noi credeam că în maşină nu este decât un şofer sau vreun angajat local.

— Un angajat local? Un palestinian? Cineva ca mine? *Nu uita ce ţi-a spus Sami: linişteşte-te*, şi-a zis Omar Yussef.

— Adevărat, a fost o operaţiune îndreptată împotriva ONU, *ustaz*, a spus Walid. Un semnal trimis forţelor noastre de securitate pentru a-i sili să îl elibereze pe răposatul nostru frate Bassam Odwan, fie ca Alah să-şi reverse mila asupra lui!

— Dar îl răpiseră deja pe Magnus Wallender şi urma să îl ţineţi până la eliberarea lui Odwan.

— Pe cine?

— Pe suedez, alt angajat al ONU.

— A, pe el? Nu l-am răpit noi, *ustaz*.

— Dar cine?

Walid i-a aruncat o privire plină de îngrijorare lui Khaled, care îl privea fix pe Omar Yussef.

— Suedezul a fost răpit de cineva din Rafah, a spus Walid.

— Brigăzile Saladin din Rafah?

— Nu ştiu, dar aşa bănuiesc.

— Dar nu eşti sigur?

— Comunicarea întâmpină multe dificultăţi.

Walid a afişat un zâmbet la fel de moale ca strângerea de mână, iar umerii i s-au ridicat în semn de scuze.

— Am aruncat în aer maşina ONU şi l-am ucis pe colegul dumitale crezând că va fi un gest de prietenie faţă de Brigăzile Saladin din Rafah. Ca să le demonstrăm că suntem pregătiţi să ducem la îndeplinire acte drastice pentru a-l ajuta pe omul lor, Bassam Odwan.

— Aţi văzut foaia volantă pe care au scos-o Brigăzile Saladin după răpirea suedezului? Cea în care se cerea eliberarea lui Odwan în schimbul libertăţii suedezului?

— Da.

Omar Yussef era furios pe aceşti oameni pentru că îl uciseseră pe James, dar acum îl mai şi minţeau. A ridicat un deget şi l-a îndreptat către bărbatul cel înalt.

— Ceea ce încercaţi voi să faceţi era să demonstraţi că, dacă cei din Rafah vă invadează teritoriul de aici, din Gaza, pentru a răpi un străin, voi puteţi pune la cale o treabă şi mai spectaculoasă, nu-i aşa?

Walid s-a întors cu întreg corpul către Khaled. Acesta nu i-a acordat nicio atenţie, ci s-a mulţumit să îşi lingă buzele groase, plasate în mijlocul bărbii negre şi să îşi tragă nasul.

— Nu are rost să ne cerem scuze, a spus Khaled. Walid încearcă să îmbrace totul în vorbe frumoase, să pară că am avut motive onorabile. Mie nu îmi pasă ce crezi despre mine, tot ce vreau este să mă asigur că nu o să plătesc eu oalele sparte. Aşa că hai să terminăm cu prostiile. Ni s-au dat bani ca să aruncăm în aer maşina ONU.

— De către cine? Cineva din oraşul Gaza?

Gândul lui Omar Yussef se îndrepta către membrii Consiliului Revoluţionar prezenţi la înmormântare şi preţul pus pe capul lui.

— Nu, nu este de aici. Este o jigodie în toată puterea cuvântului.

— Dar ce, în oraşul acesta nu aveţi jigodii adevărate?

— Aici avem oameni cu inimă de piatră şi pe alţii care au rahat în loc de creier, a spus Khaled. Dar tipul ăsta este altfel. Are capul tare, iar în locul inimii, doar o grămăjoară de căcat.

Lui Omar Yussef i-a trecut prin minte că l-ar fi plăcut pe Khaled dacă

nu ar fi fost cel care l-a ucis pe James Cree.

— Cine este?

Khaled a inspirat adânc şi şi-a încreţit nasul.

— Yasser Salah.

— Yasser Salah v-a dat bani ca să îl ucideţi pe reprezentantul ONU?

— Ne-a dat bani ca să aruncăm în aer maşina ONU.

— Care este diferenţa?

— Oricine se afla în maşină trebuia să moară.

— Adică şi eu?

Khaled a ridicat din umeri.

— Ne-a sunat ieri după-amiază. A zis că o maşină a Naţiunilor Unite se îndreaptă către punctul de control. Ne-a spus că ne dă bani să o aruncăm în aer. Nu ne-a dat şi lista pasagerilor.

— Nu v-a lăsat prea mult timp să vă pregătiţi.

Walid a zâmbit, mândru.

— Zonele de nord ale Şoselei Saladin sunt minate permanent cu explozivi, în caz că ne invadează din nou israelienii.

Khaled a fluierat dezaprobator, ridicându-şi ochii în tavan.

— Acum ai aflat ce voiai să afli. Noi am fost cinstiţi cu dumneata, acum vei rezolva problema cu ONU?

— Crezi că eu dau ordine la ONU? a replicat Omar Yussef.

— Nu îţi bate joc de mine, a spus Khaled aplecându-se spre el. Cei de la ONU nu vor afla decât ce le spui dumneata. Noi nu suntem peştii cei mari; noi am fost manipulaţi. Gândeşte-te cum să ne scapi de pericol, altfel vei sfârşi la fel ca amicul dumitale.

— Dar încă nu ştiu toată povestea.

— Ba o ştii, a spus Khaled, împingându-şi bărbia înainte.

— Ba nu.

Omar Yussef şi-a scărpinat mustaţa şi şi-a mijit ochii pentru a înfrunta privirea încremenită a lui Khaled.

— De ce l-au ucis Brigăzile Saladin pe generalul Husseini?

Khaled şi-a mutat privirea de la Omar Yussef, râzând feroce.

— Pe dumneata nu te priveşte decât încurcătura cu ONU. Despre asta ai dreptul să întrebi. Husseini este o altă poveste.

— Eu cred că există o legătură între ele şi vreau să aflu adevărul.

— Nu eşti de acord că este mai bine în Gaza fără nenorocitul acela?

— Nu sunt eu în măsură să judec. De ce l-aţi omorât?

Chipul lui Khaled era din nou împietrit.

— El l-a ucis pe fratele nostru, Bassam Odwan.

— Şi urma să ne ucidă pe toţi, a spus Walid. La Consiliul

Revoluţionar de aseară, generalul Husseini a spus că Brigăzile Saladin l-au ucis pe reprezentantul ONU şi a jurat că o să ne facă să plătim.

Omar Yussef i-a aruncat o privire lui Sami. Acesta fuma privind strada, dar era atent la discuţie.

— Cine v-a spus asta? Colonelul al-Fara?

Cei doi nu aveau de gând să răspundă la întrebare. Au strâmbat din nas şi au tuşit.

Omar Yussef şi-a mângâiat vârfurile mustăţii, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva neaşteptat.

— Ce ştii despre *Saladin I*?

— Despre ce?

— Lasă. Mai aveţi proiectilele vechi, *Qassam*?

— Proiectile *Qassam*?

Khaled s-a aplecat către el.

— *Saladin I* este tot un proiectil, nu-i aşa? De ce te interesează proiectilele?

— Ar putea fi un lucru important.

Khaled a tras aer în piept şi şi-a tras buza superioară în sus, lipind-o de nas.

— Avem câteva *Qassam*. Nu le prea folosim, că se oftică liderii Consiliului Revoluţionar.

— De ce?

— Când tragem cu proiectile *Qassam* peste gard, israelienii le anulează toate cardurile VIP, iar şefii cei mari nu se mai pot duce la Tel Aviv să şi-o tragă cu târfele rusoaice. Avem o grămadă de proiectile *Qassam* într-un depozit chiar aici, în tabără. Vrei să cumperi unul?

Khaled a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Noi plecăm. Dumneata fă tot posibilul ca ONU să nu caute ucigaşii în oraşul Gaza, bine? Cei din Rafah trag toate sforile. Pe ei îi vor.

Omar Yussef şi-a amintit că Odwan îi spusese că libertatea lui Wallender stă în mâinile liderului Brigăzilor Saladin din Rafah.

— Bine, dar trebuie să îmi stabileşti o întâlnire cu Abu Jamal.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Sami a apucat ultima porţie de falafel şi i-a lovit uşor crusta de marginea farfuriei. Khaled a aruncat o privire furioasă către mijlocul verde al bucăţii de falafel.

— O să îi dăm de ştire lui Sami în privinţa acestei chestiuni, a spus Khaled.

— În această după-amiază?

— Duceţi-vă în Rafah. Îl contactez eu pe Sami pe telefonul mobil şi îi spun unde vă puteţi întâlni cu Abu Jamal.

— Acolo ne ducem fără întârziere.

Khaled a înghiţit cu zgomot.

— Nu vă grăbiţi. Abu Jamal nu este atât de uşor de găsit. Îl anunţăm noi pe Sami.

S-a îndreptat către uşa metalică. Walid a îngăimat un rămas bun, apoi l-a urmat. Khaled a urcat scara câte trei trepte odată, iar Walid a pornit după el cu paşi mărunţi, închizând uşa cu un zăngănit puternic.

— Nu poate fi adevărat ceea ce au spus despre Consiliul Revoluţionar, Sami. Chiar tu mi-ai spus că nimeni nu a menţionat uciderea lui James la întâlnirea aceea, a spus Omar Yussef, tulburat.

— Aşa mi-a spus Abu Adel.

— El a fost de faţă la întâlnire. Putem avea încredere în ceea ce spune el.

Sami a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Sigur că da.

— Probabil că Yasser Salah le-a spus că Husseini a promis să îi aresteze, ca să îi convingă să îl ucidă. Dar de ce? Yasser Salah voia ca ucigaşul fratelui său să moară, iar Husseini exact asta a făcut: l-a omorât pe Odwan în închisoare.

Sami a arătat către uşa pe unde plecaseră Khaled şi Walid.

— Ăştia doi sunt destul de speriaţi. Îşi dau seama că sunt băgaţi până peste cap în chestiunea asta. Văd şi ei că povestea duce sus de tot şi nu ştiu în cine să aibă încredere: în Brigăzile Saladin sau în forţele de securitate.

— Dar de ce ar vrea Yasser Salah să fie ucis Husseini?

Sami a mâncat jumătatea rămasă din chifteaua de falafel. În timp ce o înghiţea, şi-a aprins o altă ţigară şi a pus trei monede de cinci shekeli pe masă.

— Hai să îl întrebăm pe Abu Jamal, a spus el.

Capitolul 25

Când Omar Yussef şi Sami s-au întors la maşină, vopseaua neagră era acoperită de un strat de praf gros de trei centimetri. Omar Yussef a închis portiera în spatele lui şi a clipit până a scăpat de praful din ochi.

— O să izbucnească furtuna în seara asta, Sami. Norii sunt mai denşi decât până acum, a spus el.

Sami i-a aruncat o privire în timp ce întorcea cheia în contact.

— S-ar putea să stăm în Rafah până târziu, iar dumneata nu eşti îmbrăcat decât cu o cămaşă. Înainte de a o porni spre sud, o să opresc la hotel, să îţi iei un pulover.

— Dacă te îngrijorează atât de mult sănătatea mea, ar fi mai bine să îmi faci rost de o vestă antiglonţ.

— Aşadar, nu vrei să devii martir?

Omar Yussef a râs pe înfundate.

— Dacă nu m-a omorât mâncarea de la restaurant, nimic nu mă mai poate omorî.

Sami s-a aplecat peste volan, a întors maşina cu spatele şi a pornit pe drumul de întoarcere, pe străduţele taberei de refugiaţi.

Omar Yussef s-a proptit în portieră şi a închis ochii. În spatele pleoapelor i-a apărut un bărbat fără chip, cu un ciorap pe faţă, cu o vestă neagră, de partizan, şi cu un kalaşnikov în mână, cu care îl tot împungea. Când a deschis pleoapele, partizanul a dispărut. Îl usturau ochii de la praful din aer. Ochii aceştia nu îşi pot găsi odihna, şi-a zis el. Când sunt deschişi, se umplu cu mizeria care pluteşte prin Gaza; odată ce îi închid, cad pradă coşmarurilor funeste.

Se dăduse ordin să fie omorât. Cel care va trage glonţul va fi oare un partizan cu ciorap pe cap? O va face repede? Va fi umilitor, ca în cazul lui Moussa Husseini, ucis în plină stradă, cu izmenele pline de căcat? Sau îndelungat şi înspăimântător, ca tortura la care a fost supus Bassam Odwan? El era următorul, sau mai avea de aşteptat la coada lungă a victimelor? Cât

timp avea la dispoziţie?

Sami a părăsit Şoseaua Saladin, luând-o la dreapta, prin *souk*, spre Strada Omar al-Mukhtar. S-a proptit în claxon atunci când un taxi s-a oprit în mijlocul drumului pentru a lua două femei încărcate cu pungi pline de legume.

— Sami, ordinul acesta de a fi ucis, a început Omar Yussef. Dacă este dus la îndeplinire…

— Nu fiţi ridicol, Abu Ramiz, a zis Sami, lovind claxonul cu putere de trei ori. Hai odată! a strigat el, clătinând din cap.

— *Dacă*. Aş dori să iei tu legătura cu familia mea din Betleem.

Sami a zâmbit, aprinzându-şi o ţigară.

— Vreţi să îi spun soţiei că aţi iubit-o?

— Spune-i doar că mi-a plăcut site-ul foarte mult.

Sami s-a încruntat.

— Care site?

— Vor şti ei.

Taxiul a pornit-o din nou încet, iar Sami s-a apropiat la mai puţin de un metru în spatele lui, aşteptând prima ocazie de a-l depăşi.

— Abu Adel spune că uneori nu este bine să vi se spună ce se petrece cu adevărat, pentru că reacţionaţi disproporţionat cu faptele.

Omar Yussef s-a întrebat ce altceva îi mai spusese Khamis Zeydan despre el.

— Tocmai mi-ai spus că s-a dat ordin să fiu ucis. Cum ar putea fi reacţia mea disproporţionată?

— Întotdeauna există cineva care doreşte să te omoare, oricine ai fi, Abu Ramiz.

— Deci şi tu eşti ca Bassam Odwan, care credea că va muri atunci când Alah va decide că i-a sunat ceasul?

— Oare putea el influenţa în vreun fel momentul acela? Poate este mai bine să accepţi că moartea vine oricum şi că decizia o ia altul, fie el Alah, generalul Husseini sau cei doi tipi cu care ne-am întâlnit în tabără. Poate nu ai de unde să ştii când şi cum te loveşte, dar în Gaza nu trebuie să te mire că moartea se află pe urmele tale.

— Dar pe tine doreşte să te ucidă cineva, Sami?

— Numai tâmpitul ăsta de şofer de taxi.

Sami s-a proptit din nou în claxon. A tras de volan, trecând pe contrasens, şi a gonit pe lângă taxiul galben şi lung, forţându-i pe câţiva pietoni să sară pe trotuar.

— Abu Ramiz, nu am nici vârsta, nici înţelepciunea dumitale, dar am fost nevoit să învăţ unele lucruri foarte repede, lucruri pe care dumneata nu le-ai cunoscut, poate, niciodată, lucrând într-o şcoală.

— Ai avut de înfruntat multe greutăţi fiule, ştiu asta.

— Dacă am învăţat ceva din viaţa asta, este că e uşor să ucizi şi e şi mai uşor să mori. Suferinţa este grea.

Sami s-a uitat către Omar Yussef şi, preţ de câteva clipe, chipul lui a căpătat trăsăturile unui bărbat mult mai în vârstă, cu riduri adânci şi cu pielea lăsată din cauza greutăţii experienţelor răscolitoare. Chipul acela l-a făcut pe Omar Yussef să se întrebe dacă Sami va trăi până la o asemenea vârstă.

În timp ce înconjurau sensul giratoriu spre şoseaua paralelă cu plaja, furtuna de nisip părea tot mai ameninţătoare. Marea abia se mai vedea în spatele restaurantului pescăresc Salaam. Era ora trei, dar Sami aprinsese deja farurile. A cotit pe şosea şi a trecut de Hotelul Deira, spre Sands. Omar Yussef avea privirea aţintită în semiîntunericul de afară.

Stopurile de frână ale unui jeep au apărut în norul de praf din faţa lor. Portiera din spate s-a deschis brusc. Un bărbat a căzut din maşină, s-a împiedicat şi a căzut la pământ. Jeepul se afla în capătul aleii care ducea spre Hotelul Sands.

— Sami?

— Am văzut.

Sami a accelerat.

Omul s-a ridicat anevoie în picioare, fără să se ajute de braţe, care păreau să-i fie încătuşate sau legate la spate. A făcut grăbit câţiva paşi către zidul împrejmuitor al Hotelului Sands, s-a oprit şi a privit în ambele direcţii. S-a îndreptat şovăitor în stânga, apoi în dreapta, iar în cele din urmă s-a întors cu faţa către jeep. S-a ghemuit, gata să fugă, dar vuietul scurt şi surd al unui foc de armă l-a lipit de zid.

Jeepul a accelerat, pierzându-se în norul de praf, cu portiera din spate deschisă. Înainte de a dispărea, un bărbat s-a aplecat în afară să o închidă. Pe cap purta un ciorap de damă.

Omar Yussef îşi simţea gura uscată când Sami a frânat în dreptul zidului, la marginea drumului. S-a ridicat cu greu din scaunul jeepului Cherokee.

Pe zidul văruit care împrejmuia Hotelul Sands se vedea o pată roşie, în dreptul locului în care bărbatul fusese propulsat de forţa gloanţelor. Dârele subţiri de sânge se prelingeau pe tencuială, peste corpul căzut la pământ. Era prăbuşit, cu picioarele întinse în faţă şi umerii aplecaţi la dreapta. Sângele i se prelingea în nisipul din jurul coapselor.

Omar Yussef s-a apropiat de corpul prăbuşit. Nu era sigur. I-a ridicat capul. Urechea i se iţea în afara capului, în unghi drept, la fel ca a fiului său. I-a pipăit gâtul în căutarea pulsului, dar Eyad Masharawi era mort.

Capul îi căzuse spre dreapta, de parcă încerca şi acum să ascundă

privirilor urechea aceea straniu conformată, la fel cum o protejase în fotografia de acasă. Obrajii lui nebărbieriţi de câteva zile erau acoperiţi de fire negre şi sure. Nu purta nimic în picioare, iar cămaşa albastră, pătată cu sudoare şi mizerie, era îmbibată cu sânge. Îi lipseau nasturii şi i se vedea trunchiul slab şi vânăt, pecetluit de trei urme de glonţ. Omar Yussef i-a închis pleoapele cu marginea palmei.

— Urcă în maşină, Abu Ramiz, a spus Sami.

Omar Yussef a simţit cum Sami îl sileşte să se ridice.

— Ce tot spui? Trebuie să raportăm ce am văzut.

— Cui? Celor care l-au ucis? Sau celor care sunt pe punctul de a te ucide pe dumneata?

Au auzit voci apropiindu-se pe aleea hotelului. Khamis Zeydan a apărut la capătul aleii. Ţinea în mână un pistol, iar pe chip i se citea teama, care a lăsat locul uşurării la vederea lui Omar Yussef. S-a întors către alee şi a strigat:

— Rămâneţi acolo unde sunteţi! Mă ocup eu de asta.

S-a apropiat de Omar Yussef. Pe faţă şi pe cămaşă i se adunase un strat gros de praf; în mod vădit, hoinărise pe lângă hotel, în spatele zidului, aşteptând întoarcerea lui Omar Yussef.

— Trebuie să pleci imediat de aici.

— Este Eyad Masharawi, a spus Omar Yussef.

Khamis Zeydan i-a aruncat o privire scurtă mortului, clipind des din cauza prafului.

— Mă asigur eu că soţia va fi informată.

— A fost un jeep. L-au aruncat din maşină şi…

— Sami, ia-l de aici, pentru numele lui Alah.

— De ce? De ce să plec?

— Câte cadavre mai trebuie să vezi până să îţi intre în acţiune simţul de autoconservare? Eu sunt convins că doctorul Najjar te-a plăcut, dar mă îndoiesc că te-a plăcut atât de mult încât să te vrea dezbrăcat pe masa de disecţie, la morgă. Frate, pleacă acum, i-a mai spus Khamis Zeydan apropiindu-se.

Omar Yussef a urcat din nou în jeep. Pe când Sami pornea maşina, Khamis Zeydan a băgat pistolul în tocul de la spate, fără să îşi ia ochii de la prietenul său. Când au ajuns la intersecţia de la capătul Şoselei Cheiului, din Khamis Zeydan nu mai rămăsese decât o pată neclară în norul de praf, iar cadavrul lui Eyad Masharawi dispăruse din raza lor vizuală.

Sami a cotit spre sud, pe Şoseaua Saladin, îndreptându-se către Rafah. Omar Yussef şi-a închipuit-o pe Salwa Masharawi privind vârtejurile de praf care traversează crângul de măslini din faţa casei şi ascultând zgomotele

copiilor care se joacă în camera alăturată. Se întreba dacă simţise moartea soţului ei şi ce îi va spune el despre felul în care a murit Eyad.

S-a gândit cu vinovăţie la foaia Brigăzilor Saladin pe care o lăsase în biroul profesorului Adnan Maki. Dacă Maki citise însemnările de pe spate, poate că făcuse legătura cu interesul pe care Omar Yussef îl manifesta faţă de cazul Masharawi şi cu vânzarea de diplome universitare.

Ar fi putut transmite informaţia mai departe, celor care îl ţineau închis pe Masharawi. Gândul l-a făcut să se izbească cu pumnul în palma celeilalte mâini. Era posibil ca încercarea sa stângace de a investiga cazul să fi dus la moartea lui Masharawi. Dar nu putea crede că agenţii de securitate ar ucide un om din pricina unei chestiuni atât de neînsemnate ca o acuzaţie de corupţie în cadrul universităţii.

Telefonul lui Sami a sunat pe neaşteptate. Acesta a ascultat, a spus ceva încet şi apoi a închis.

— Era Khaled. Abu Jamal este de acord să se întâlnească cu noi în Rafah în următoarele ore.

Vântul bătea cu putere în geamurile maşinii. Cu tot ce se întâmplase, Omar Yussef nu apucase să îşi ia un pulover de la hotel. Iar acum tremura.

Capitolul 26

Aplecaţi sub greutatea unor ghiozdane mari cât trunchiurile lor, şiruri întregi de elevi îşi târşâiau picioarele spre casele sărăcăcioase, din tablă, înşirate de-a lungul ţărmului, în apropiere de Rafah. Printre dunele de nisip fâlfâiau foliile zdrenţuite, din plastic, care acopereau ramele metalice ale serelor lăsate în urmă de israelieni când au evacuat aşezările. Sami a clătinat din cap.

— Ar trebui să fie o zonă minunată. Dacă situaţia ar fi alta.

— Prefer dealurile din jurul Betleemului, a zis Omar Yussef. Stâncile şi pantele abrupte şi răsăritul soarelui deasupra munţilor de dincolo de Marea Moartă.

— Soarele răsare şi aici, Abu Ramiz.

Omar Yussef a făcut un gest cu mâna către negura palidă a furtunii de nisip.

— Cu voia lui Alah.

Şoseaua se îndepărta de ţărm, lăsând în urmă şirurile de palmieri de lângă graniţa cu Egiptul şi cobora spre Rafah. Oraşul se întindea asemenea unui maldăr de pietre împrăştiate din neatenţie pe nisip de lovitura unei mingi. Metalul cenuşiu şi zimţat al gardului care demarca graniţa cotea prin oraş ca un şarpe tăcut, puternic şi veninos. La marginea oraşului, clădirile ciuruite de gloanţe semănau cu rânjetul unui boxer cu dinţii scoşi, sparţi sau înnegriţi.

Maşina a înaintat prin partea de sud a oraşului, către Poarta Saladin. Sami a oprit la umbra copertinei din pânză a unei băcănii cu obloanele trase. În faţa magazinului stătea un băiat de vreo trei ani, care a început să arunce cu pietricele când Omar Yussef a coborât din maşină. Bărbatul l-a ameninţat cu un deget. O altă pietricică a aterizat pe capota maşinii. Pe chipul grăsuţ şi bronzat al băiatului se citea antipatia şi sălbăticia, iar picioarele îi erau bine înfipte în pământ. *Îşi antrenează braţul pentru luptele viitoare*, şi-a zis Omar Yussef. A respirat adânc şi s-a întors în maşină, aşteptând să fie chemaţi de Abu Jamal.

Sami se juca cu telefonul. Pietricele au continuat să lovească capota

jeepului, ca un contrapunct la impactul nestăvilit al torentelor de nisip purtate de vântul fierbinte. Capul lui Omar Yussef s-a lăsat în faţă, iar ochii i s-au închis. L-au trezit ţârâitul telefonului lui Sami şi senzaţia că lumina a scăzut. Sami a ascultat la aparat, murmurând cuvinte de aprobare în timp ce pornea maşina. A închis şi apoi a pornit pe strada principală a oraşului.

— Am dormit? a întrebat Omar Yussef, căscând.

Îşi simţea gura uscată.

— Vreo trei ore.

— Atât de mult am aşteptat? De ce nu m-ai trezit?

— Aveaţi nevoie de somn, iar eu nu simţeam nevoia să îmi ţină cineva companie.

Sami a scrutat norul de praf. Strada era aproape pustie. Oraşul se ascundea de mizeria din aer. Cei câţiva pietoni păreau umbre sinistre în mijlocul furtunii. În faţa magazinelor tremurau spectrale lumini fluorescente.

Sami a observat o papetărie la colţul străzii principale.

— Aici e, a spus.

A tras maşina pe o stradă laterală. O uşă albastră, metalică, s-a deschis spre o scară întunecată. Omar Yussef a remarcat profilul nedesluşit al unui cap de om şi o mână care le făcea semn. Sami s-a aplecat, a scos pistolul de la curea şi l-a pus în torpedo.

— Nu crezi că vom avea nevoie de el? a întrebat Omar Yussef.

— Până să avem nevoie de el, vom fi deja morţi, a răspuns Sami, zâmbind. Şi în orice caz, tipii ăştia mi l-ar lua înainte să ajungem să ne întâlnim cu Abu Jamal.

La piciorul scării îi aştepta câte o strângere de mână, dar ochii lui Omar Yussef nu reuşeau să se adapteze la întunericul adânc. Mâna i-a condus pe o scară nefinisată. Pielea pantofilor săi scotea un sunet asemănător lemnului frecat de beton şi de câteva ori s-a şi împiedicat din pricina întunericului.

Ajunşi la capătul scării, au intrat într-o încăpere lungă şi îngustă. O pereche de mâini le-a pipăit mijlocul şi pieptul, în căutarea unor arme. În dreptul unei ferestre mici erau înghesuite trei canapele aranjate în formă de potcoavă. Singura lumină din încăpere venea dinspre un tub fluorescent, aflat pe braţul unei canapele. Omar Yussef a mijit ochii, încercând să străpungă întunericul. Un bărbat slab, bărbos, de vreo treizeci şi cinci de ani, îşi făcea rugăciunea de seară în colţul cel mai îndepărtat de fereastră. În dreapta şi în stânga lui, două ventilatoare vânturau aerul în cameră, dar era înăbuşitor de cald şi aproape la fel de încărcat de praf ca afară. Susurul cadenţat al vântului pătrundea ca o şoaptă prin golurile din tocul ferestrei.

S-au aşezat pe canapeaua din faţa luminii fluorescente. Bărbatul care

îi întâmpinase la intrare a pus tubul pe o măsuţă de mahon, plasată între canapele. Când a mişcat-o, scânteierea de gheaţă i-a luminat faţa şi mâinile. Avea aceleaşi trăsături lătăreţe, de fermier, pe care Omar Yussef le remarcase la Bassam Odwan. Fruntea lui înaltă părea în alertă, încordată de concentrare. Avea ochii întunecaţi şi vigilenţi.

— Eşti rudă cu Bassam Odwan? l-a întrebat Omar Yussef.

— Era fratele meu, a răspuns el cu o voce răguşită şi sumbră.

— Alah să se milostivească de el. Am avut o scurtă întâlnire cu el la închisoare. Cred că era senin în faţa morţii.

— Nu cred că *senin* este cuvântul potrivit.

— Cum te numeşti?

— Attiah Odwan.

— Dar care ar fi cuvântul potrivit, Attiah?

— Pregătit. Acesta ar fi cuvântul potrivit.

Bărbatul de la colţ a terminat cele cinci prosternări ale rugăciunii *Maghrib*, dar nu s-a oprit. Omar Yussef a numărat încă două repetări ale aceloraşi mişcări – ridicare, îngenunchere, o clipă de tihnă meditativă, apoi închinare până la pământ – care alcătuiau o singură prosternare. Rugăciunile suplimentare trădau pregătirea pentru o misiune iminentă, urmată, poate, de moarte.

Când rugăciunile au luat sfârşit, o femeie, căreia îi era interzis să fie văzută de musafiri, a adus o tavă cu cafele până la uşă, iar Attiah a aşezat-o pe masă. Bărbatul din colţ i-a salutat. Când Omar Yussef i-a strâns mâna, a remarcat că era deformată, avea oasele rupte şi prost sudate la loc, pielea anormal de moale şi lipsită de păr acolo unde fusese arsă. Omar Yussef s-a înfiorat.

— Rezultatul întâlnirii cu un obuz de tanc, a spus bărbatul.

Avea o voce joasă, ca un mârâit. Ochii lui adânci, negri, erau uscaţi şi injectaţi, împrejmuiţi de cearcăne groase de culoarea şi textura scorţişoarei. Barba lui era moale, neagră şi strălucitoare. A scos un şerveţel din cutia de pe masă şi a scuipat în el. Din buzunar a scos un pachet de bomboane de tuse, a băgat una în gură şi apoi a luat de pe masă o ceaşcă de cafea.

— Simţiţi-vă aici ca în casa părintească, le-a urat el.

— Tu eşti Abu Jamal? a întrebat Omar Yussef.

Omul a încuviinţat din cap, apoi s-a retras la adăpostul întunericului.

Omar Yussef a încercat să detensioneze atmosfera din încăpere.

— Am intrat unde trebuia? a întrebat el, râzând. Nu mă aşteptam să te găsesc rugându-te aici. Poate am ajuns la sediul islamiştilor din greşeală.

Abu Jamal a zâmbit uşor.

— Printre membrii mişcării de rezistenţă, cei care nu se rugau înainte

sunt acum uniţi cu Alah, pentru că moartea pare atât de aproape. Cu toţii suntem pregătiţi în orice moment să fim martiri ai lui Alah. Ne încredinţăm sufletele lui Alah.

— Eu mă numesc Omar Yussef Sirhan şi sunt din tabăra Dehaisha. Lucrez pentru Agenţia de Ajutor şi Muncă a Naţiunilor Unite. Unul dintre colegii mei, un suedez, a fost răpit de Brigăzile Saladin, iar un altul a fost ucis, tot de către Brigăzile Saladin.

— Cei din oraşul Gaza se fac vinovaţi, a spus Abu Jamal, tuşind şi întinzându-se după un alt şerveţel.

— De răpire? Da, ce să zic, într-un fel.

— Ce vrei să spui?

Abu Jamal şi-a întins capul spre ei, ameninţător.

— Cei din Gaza au acţionat la comanda cuiva din Rafah.

— Aş şti şi eu despre povestea asta, dacă ar fi adevărată.

Abu Jamal a strivit bomboana de tuse între măsele.

Omar Yussef a simţit mirosul de mentol tocmai din cealaltă parte a camerei.

— Poate a fost cineva din Rafah, dar nu un membru al Brigăzilor Saladin.

Abu Jamal nu a spus nimic. Şi-a băut cafeaua şi şi-a şters mustaţa cu dosul mâinii sale deformate.

— Colegul meu, suedezul, a venit aici într-o inspecţie şcolară şi a aflat că unul dintre profesorii noştri a fost arestat, a explicat Omar Yussef. Ar fi trebuit să fie o chestiune simplă, dar într-un fel pe care noi nu îl înţelegem în totalitate, situaţia lui a atins alte probleme, care depăşesc cazul unui profesor întemniţat. Probleme periculoase.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Aş vrea să îl eliberezi pe suedez.

— Cum aş putea face asta?

— Nu ai de ce să îl mai ţii acum, că fratele Bassam Odwan a murit.

— Nu asta voiam să spun. Nu se află în mâinile mele.

Omar Yussef şi-a înclinat capul şi a imprimat cuvintelor sale o muşcătură batjocoritoare, sarcastică.

— Vrei să îmi spui că aripa din Gaza a Brigăzilor Saladin l-a ucis pe reprezentantul ONU şi tot ei l-au răpit pe celălalt?

Abu Jamal a găsit o altă bucată din bomboana de tuse, pe care să o ronţăie.

— Poate.

— Ei ne-au spus altceva.

— Şi, mă rog, ce v-au spus ei?

— Că suedezul a fost răpit de cineva din Rafah.

— De Brigăzile Saladin din Rafah?

Omar Yussef s-a străduit să îşi amintească.

— Nu au spus decât că a fost cineva din Rafah.

— În Rafah locuiesc o sută şaizeci de mii de oameni. Eu sunt numai unul dintre aceştia.

Abu Jamal a schimbat un zâmbet zeflemitor cu Attiah, al cărui trup era învăluit în întunericul de la celălalt capăt al canapelei.

— Brigăzile Saladin au distribuit o foaie volantă în care anunţau că suedezului i se va reda libertatea în schimbul eliberării lui Bassam Odwan, a spus Omar Yussef. În afară de asta, am fost martor la răpire, iar răpitorii purtau banderolele Brigăzilor Saladin.

— Oricine poate să-şi facă nişte banderole şi, dacă are un calculator şi un fax, se poate da drept vocea Brigăzilor Saladin. Foaia nu a venit din partea noastră.

— Dacă nu este la voi, atunci unde să îl caut?

— Nu este foarte uşor să ştii în cine să ai încredere şi de cine să te fereşti în Rafah, a spus Abu Jamal. Sigur, noi ne aşteptăm oricând să fim atacaţi de evrei – sfântul nostru Coran spune că lupta se va da fără încetare până în Ziua Judecăţii de Apoi. Dar acum nu evreii, ci alţi palestinieni îmi ucid oamenii.

— Aşa cum s-a întâmplat cu Bassam Odwan.

— Exact aşa.

— Aceşti alţi palestinieni, nu cumva vă fură şi noile proiectile?

Chipul lui Abu Jamal a încremenit. *Acum i-am câştigat toată atenţia*, şi-a zis Omar Yussef.

— Dacă îl găseşti pe suedez, a spus Omar Yussef, ai putea să îţi recuperezi şi proiectilul.

În ochii lui Abu Jamal s-a văzut o sclipire.

Omar Yussef îşi găsea cuvintele potrivite pe măsură ce înainta, vorbind încet şi hotărât.

— Suedezul a fost răpit pentru că a pus la îndoială felul în care au obţinut diplome universitare ofiţeri ai Serviciului de Prevenire şi Protecţie. Bassam Odwan a fost ucis pentru că l-ar fi împuşcat pe locotenentul Fathi Salah. Fratele lui Fathi, Yasser, lucrează pentru Serviciul de Prevenire şi Protecţie. Odwan mi-a spus că era singur cu Fathi când acesta a fost împuşcat şi că era un singur trăgător.

— L-ai văzut pe Bassam?

— În celula sa de la închisoare. Un alt angajat al ONU, James Cree, a fost aruncat în aer de Brigăzile Saladin din oraşul Gaza, dar la ordinele cuiva

din Rafah, care, de fapt, s-ar putea să fi încercat să mă ucidă pe mine.

Abu Jamal a tresărit la auzul numelui lui James Cree. *Cineva puternic te-a acuzat că atacul la adresa ONU îi creează dificultăţi*, i-a zis Omar Yussef în gând.

— Ordinul de a-l ucide pe reprezentatul ONU a venit din Rafah, a spus Omar Yussef. De la Yasser Salah.

Era rândul lui Abu Jamal să vorbească încet, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— De ce ar dori Salah să te ucidă?

— Investigaţia mea privind răpirea suedezului m-a purtat şi acasă la el, în Rafah. Yasser Salah este punctul unde se întâlnesc toate aceste fire. Acolo vom găsi şi proiectilul.

Abu Jamal a tuşit şi a scuipat într-un şerveţel.

— Locotenentul Fathi Salah a venit la noi, încercând să vândă proiectilul. Era ofiţer în cadrul Serviciului de Prevenire şi Protecţie. Poate că proiectilul este în posesia lor.

Omar Yussef a clătinat din cap şi şi-a mângâiat mustaţa.

— Fathi era singur şi speriat când s-a întâlnit cu Odwan. Asta pentru că acţiona fără permisiunea şefului său, generalul Husseini.

— De ce nu i-a vândut proiectilul generalului Husseini?

— Ar fi făcut-o, dar nu îi dădea voie Yasser. Dacă şeful *acestuia*, colonelul al-Fara, afla că a vândut o armă de o asemenea importanţă celui mai mare duşman al său, ar fi însemnat sfârşitul pentru Yasser.

— Aşadar, vânzarea către Brigăzile Saladin era soluţia de compromis?

Omar Yussef a încuviinţat din cap.

— Dar ceva nu a mers cum trebuia în timpul vânzării. Pentru Yasser nu conta, căci putea încă să i-o vândă colonelului al-Fara. Dar trebuia mai întâi să scape de fratele său, a spus Omar Yussef, frecându-şi mâinile una de cealaltă, ca şi cum le-ar fi spălat. Ştia că generalul Husseini îl va acuza pe Odwan pentru uciderea lui Fathi.

— Deci Yasser Salah şi-a vândut propriul frate. Dar ce interes avea să îl răpească pe suedez?

— Încă nu ştiu. Poate are legătură cu diploma sa de la al-Azhar. Şi-a cumpărat diploma, ca să poată fi înaintat în grad. Poate se temea că va fi degradat sau acuzat de corupţie în cazul în care erau date în vileag diplomele false.

Abu Jamal a clătinat din cap.

— Ar fi fost prea riscant pentru Yasser. Şi în orice caz, ofiţerii lui al-Fara promovează dacă sunt corupţi, nu sunt puşi sub acuzare. Dar s-ar putea

să ai dreptate în privinţa proiectilului.

S-a aplecat spre Attiah şi i-a şoptit ceva. Bărbatul cel voinic s-a dus către celălalt capăt al apartamentului şi a vorbit la telefon cu voce joasă.

— Mergem să căutăm proiectilul acasă la Salah, a spus Abu Jamal.

— Când?

— Plănuisem o altă misiune în noaptea asta, aşa că toţi oamenii mei sunt pe poziţii. Vom fi gata în curând.

— Venim şi noi.

Abu Jamal a plescăit din limbă şi a ridicat capul.

— Nu.

— Uiţi că pe noi ne interesează suedezul.

Şeful Brigăzilor Saladin şi-a frecat bărbia gânditor, cu mâna teafără.

— În regulă. Dar staţi deoparte. Nu vreau ca Brigăzile să fie acuzate de moartea altui reprezentant al ONU.

Stai liniştit, că dacă mor eu, şi-a zis Omar Yussef, *nu vei avea parte de atâta tămbălău. Nu te vor deranja nici măcar cu un telefon.*

Capitolul 27

Se făcuse ora unsprezece în seara aceea când Abu Jamal s-a declarat în sfârşit mulţumit de cantitatea de armament adunată pentru a putea ataca locuinţa familiei Salah. Omar Yussef şi-a petrecut timpul plimbându-se în sus şi în jos prin întunericul de deasupra papetăriei. Ştia sigur că proiectilul se află în mâinile lui Yasser, dar în momentul acela nu putea spune cu mâna pe inimă că fratele lui Salah pusese la cale răpirea lui Wallender. Dacă greşea, trebuia să afle foarte repede, ca să încerce să îi convingă pe alţi lideri să îl elibereze pe suedez.

Omar Yussef a scos un mormăit grav, de frustrare. Îl încercau gânduri deznădăjduite – dacă Wallender nu se afla în casa lui Salah, atunci nu avea să îl mai găsească niciodată. Colegul său ar rămâne la mila unor terorişti numai de Alah ştiuţi. Brigăzile Saladin îşi vor recupera proiectilul, îl vor produce în serie, îl vor lansa spre teritoriile israeliene şi astfel vor aduce pe capul oamenilor din Gaza un nou război. *Măcar unii vor fi fericiţi*, şi-a zis el. Şi-a încleştat pumnii la spate.

Paşi grei se apropiau cu repeziciune din celălalt capăt al apartamentului. În întunericul care învăluia canapeaua, vârful portocaliu al ţigării lui Sami s-a apropiat de măsuţă, apoi a fost strivit. Sami stătea în picioare lângă Omar Yussef, când Attiah Odwan a ajuns la uşă. De-a curmezişul pieptului său viguros şi bine făcut îşi atârnase o mitralieră Carl Gustav. La curea avea prinse opt grenade, iar sub vesta lui bombată se ghiceau încărcătoarele de rezervă pentru mitralieră. Le-a făcut semn cu capul să îl urmeze.

La capătul scărilor aşteptau trei jeepuri cu farurile stinse. Bărbaţii dinăuntru îşi acoperiseră capetele şi feţele cu *keffiyeh*, pentru a se apăra de praf. Omar Yussef nu purtase niciodată eşarfa aceasta în pătrăţele, dar acum îşi dorea să aibă una, chiar dacă era simbolul unei simplităţi rustice. Nu îşi dădea seama dacă îi era frig pentru că nu purta decât cămaşă sau pentru că febrilitatea de la nivelul muşchilor îi împiedica alimentarea cu sânge. A tuşit

şi a urcat în primul jeep, alături de Sami. Abu Jamal a coborât scările grăbit. Şi-a pus o bonetă verde pe cap şi s-a aşezat pe scaunul din faţă. Attiah Odwan a dat o fugă până la capătul străzii şi a verificat dacă şoseaua principală este liberă, înainte de a face semn convoiului să se pună în mişcare. Apoi s-a strecurat pe bancheta din spate, alături de Omar Yussef.

În timp ce se foia ca să îşi facă loc, Omar Yussef s-a lovit cu capul de ceva metalic. Lovitura i-a reînviat durerea pe care o simţise atunci când fusese lovit în cap, în timpul răpirii lui Wallender, smulgându-i un geamăt de durere. S-a întors să îi arunce o privire fioroasă unuia dintre partizanii aflaţi în compartimentul de bagaje din spatele jeepului, care tocmai retrăgea tubul gros al unui lansator de proiectile de umăr, similar celui pe care Omar Yussef îl văzuse în acţiune împotriva casei generalului Husseini, chiar în dimineaţa aceea. Partizanul a aşezat proiectilul lângă un altul, pe care îl ţinea ridicat între genunchi. A bătut cu încheieturile degetelor în aruncătorul de proiectile, acolo unde se lovise cu capul Omar Yussef şi a ridicat din umeri, lăsând să i se citească scuzele în ochi, printre pliurile eşarfei.

— Fii atent, i-a spus Omar Yussef. O singură împuşcătură este de ajuns ca să îmi spulbere capul. Nu îţi irosi proiectilele.

Abu Jamal a aruncat o privire către partea din spate a jeepului şi i s-a adresat celui cu aruncătorul de proiectile antitanc.

— Când ajungem acolo, stai lângă mine.

Jeepurile au înaintat cu viteză pe strada principală. Dacă în primele ore ale serii oraşul era liniştit, acum era pustiu şi fantomatic. În Rafah, noaptea aparţine partizanilor, contrabandiştilor şi detaşamentelor israeliene sub acoperire.

Sami şi-a aprins o ţigară, după care le-a înmânat pachetul partizanilor recunoscători din spate. Attiah Odwan a refuzat ţigara.

— Ce aveţi de gând să faceţi când ajungem acasă la Salah? l-a întrebat Omar Yussef pe Abu Jamal.

Capul şi umerii acestuia din urmă săltau în ritmul hurducăturilor jeepului pe drumul accidentat. Era destins şi relaxat.

— Ne vom lua revanşa pentru moartea fratelui lui Attiah, a spus el.

Omar Yussef ştia că în noaptea asta vor muri alţi oameni. În tăcerea care s-a aşternut în maşină, se întreba dacă raţionamentul său în privinţa lui Yasser Salah era corect. Oare nu cumva revărsa pe capul unor oameni nevinovaţi furia nemiloasă a unei forţe bine înarmate? S-a simţit străpuns de o înţepătură de panică. S-a gândit să îi încetinească pe partizani, ca să aibă timp să reia raţionamentul.

— S-ar putea să aveţi nevoie de Yasser Salah în viaţă, a spus el. Să vă arate unde este ascuns proiectilul.

— Va rămâne în viaţă cineva din familie ca să ne arate, a replicat Abu Jamal. Nu mă aştept să fie Yasser. Nu îi stă în fire.

— Yasser este cel care ştie adevărul, a spus Attiah încet.

Omar Yussef s-a întors către bărbatul cel solid, înghesuit pe bancheta din spate, alături de el.

— Care adevăr, Attiah?

— Familia Salah a cerut moartea fratelui meu Bassam, spunând că el l-a ucis pe fiul lor, a spus Attiah, cu privirile aţintite în întunericul nisipos din spatele geamului. Cererea lor era corectă din punctul de vedere al tradiţiei noastre, a răzbunării sângelui vărsat. Dar nu Bassam era ucigaşul. Acum, aceeaşi tradiţie mă împinge la răzbunare. Răzbunarea mea este cea adevărată.

Omar Yussef a meditat câteva clipe la cele auzite.

— Te aştepţi ca familia Salah să reziste atacului, Abu Jamal?

Abu Jamal şi-a ridicat mâinile în faţă, neştiutor.

— Cei care mor pentru cauza Rezistenţei merg în Rai, a zis el. Cei pe care îi omorâm merg în Iad.

Eu nu cred în Rai, şi-a zis Omar Yussef în gând. A scrutat întunericul de nepătruns. Se aflau în zona pe jumătate demolată a oraşului Rafah, unde zidurile purtau urme de gloanţe, iar marginile lor erau distruse – crestate şi spintecate de obuze. *Iar Iadul este chiar aici*.

Primul jeep a încetinit pentru a intra pe aleea care ducea la casa familiei Salah. A rulat până la zona acoperită cu nisip unde James Cree parcase Chevroletul ONU în urmă cu o zi şi jumătate. Omar Yussef s-a încruntat. I se părea că trecuse atât de mult timp, ca şi cum Cree ar fi murit cu mulţi ani în urmă, la fel ca străbunicul său înmormântat în Cimitirul Eroilor Britanici. *Câţi ani aş avea eu dacă ar fi aşa?* s-a întrebat el. *Azi am trăit cât pentru mai multe vieţi.*

Cel de-al doilea jeep s-a apropiat de ei, iar ultimul a înconjurat casa, prin partea de vest. Partizanii au coborât în linişte din jeepuri. Omar Yussef a păşit ţeapăn pe nisip, mişcându-şi umerii amorţiţi de cât stătuse imobilizat între Sami şi Attiah.

Casa era cufundată în întuneric. Printre vârtejurile de praf, Omar Yussef a văzut pânza neagră a cortului de doliu fluturând în vânt şi i-a auzit vibraţia gravă şi constantă. Măslinii foşneau deasupra zidului împrejmuitor. A făcut câţiva paşi pe alee şi a privit spre garajul din spatele casei, pe lângă care trecuse împreună cu Cree cu o zi înainte. Ochii lui s-au luptat cu întunericul. O rază firavă de lumină strălucea pe sub uşă, între garaj şi grădină. O rafală de vânt s-a năpustit spre el, silindu-l să clipească des pentru a se feri de praf. Când a deschis ochii, lumina din garaj dispăruse. Cineva îi văzuse.

Partizanii au traversat zona acoperită cu nisip, spre zidul

împrejmuitor. Omar Yussef a mers pe urmele lor. L-a recunoscut pe Abu Jamal după vârful bonetei militare şi i-a şoptit numele. Voia să îi spună despre lumina din garaj. Abu Jamal s-a întors.

Deodată, dinspre casă s-a auzit o bubuitură de armă. Sunetul său baritonal era în perfectă armonie cu basul pânzei de cort, care continua să fluture domol. Abu Jamal s-a lăsat în genunchi. Şi-a ridicat kalaşnikovul şi a răspuns focului de armă venit din direcţia unei ferestre de la etaj. Oamenii lui s-au adăpostit în spatele zidului dimprejurul crângului de măslini. Abu Jamal i-a urmat în fugă, trăgând încontinuu.

Omar Yussef s-a ghemuit în mijlocul parcării, în acelaşi loc unde se afla când a început schimbul de focuri. A văzut scânteierea portocalie la gura ţevii care ieşea de la etajul casei Salah, dar când s-a uitat în jur, totul era negru. Cineva l-a apucat de talie şi l-a silit să alerge la adăpostul zidului. A căzut în genunchi, dar nu s-a oprit, târându-se de-a buşilea prin nisip. Ajuns lângă zid, s-a lăsat la pământ şi şi-a împins ochelarii mai sus, pe nas. S-a întors gâfâind. Sami îi zâmbea, bătându-l pe braţ.

Partizanii se strânseseră de-o parte şi de cealaltă a porţii, gata să ia cu asalt casa. Un fulger a sfâşiat întunericul, iar o parte a zidului s-a dezintegrat. Explozia a săltat în aer doi partizani, apoi i-a aruncat în nisip, la câţiva metri de poartă. Omar Yussef a simţit-o ca pe un val de căldură în noaptea umedă. *Yasser a minat intrarea*, şi-a spus el. Unul din bărbaţii trântiţi la pământ a ţipat de durere. Mitraliera de la fereastră a ţăcănit o nouă salvă de împuşcături şi ambii răniţi au rămas nemişcaţi. Attiah s-a ridicat şi a tras spre fereastra de la etaj.

Abu Jamal i-a făcut semn bărbatului care căra cele două proiectile antitanc legate pe spate. Acesta a dat din cap, a pregătit unul dintre proiectile şi s-a furişat către poartă. A inspirat adânc, iar umerii i s-au ridicat. A ieşit de la adăpost şi a tras către acoperişul casei. Obuzul a lăsat dungi aprinse, albastre şi roşii, prin fereastra de unde veniseră împuşcăturile. A lovit cimentul dinăuntru cu un zgomot de copac înalt căzut la pământ şi a inundat încăperea cu lumină.

Partizanii şi-au ridicat capetele şi au privit cum lumina s-a transformat într-un noian de întuneric fumegând. Cel cu aruncătorul de proiectile s-a întors către Abu Jamal, dând din cap entuziasmat. Pe neaşteptate, de la o altă fereastră de la etaj a izbucnit un nou răpăit de armă, iar omul a căzut secerat. A scăpat din mână lansatorul gol şi s-a apucat cu mâinile de stomac. Abu Jamal l-a tras din bătaia gloanţelor. L-a răsucit pe o parte, i-a scos celălalt proiectil antitanc de la spate şi l-a sprijinit de zid. I-a rupt tricoul pentru a-i examina rana.

Attiah s-a rezemat de rămăşiţele zidului şi a început să tragă spre

casă. Fumul care ieşea din încăperea lovită de proiectil era mai gros acum, reuşind să astupe etajul aproape în întregime. Focul se întinsese şi la celelalte camere. Omar Yussef a auzit un ţipăt de femeie în mijlocul flăcărilor. Attiah a înconjurat zidul şi, cu spinarea aplecată, s-a repezit către uşa casei.

Omar Yussef l-a apucat pe Sami de umăr.

— În spate este un garaj. Înainte să înceapă să tragă, am văzut o lumină acolo.

Sami a dat din cap. S-au strecurat în spatele zidului şi apoi pe lângă casă.

— Ridică-mă peste zidul grădinii, a spus Omar Yussef. Tu eşti destul de puternic să îl sari singur.

Zidul avea doi metri. Omar Yussef şi-a proptit un picior în palmele înlănţuite ale lui Sami, iar tânărul l-a împins până când a reuşit să pună un genunchi pe zid. Pe margine erau împrăştiate bucăţele de sticlă pe care le-a simţit pătrunzându-i în mâini şi în picior. Înjurând printre dinţi, l-a trecut cât a putut de repede şi a căzut cu o bufnitură la pământ, aterizând pe spate. S-a rostogolit pe burtă şi şi-a ferit mâinile însângerate de nisip. S-a ridicat în genunchi şi s-a apucat cu palmele de partea din faţă a tricoului, strângând cu putere pentru a opri sângerarea.

— Sami, pe zid sunt cioburi de sticlă. Ai grijă!

— Bine.

În casă se auzeau trăgând cel puţin două arme. În timp ce Omar Yussef se strâmba de durere, un bărbat îmbrăcat într-un tricou alb a ieşit pe uşa din spate şi a coborât treptele. A tras câteva focuri înapoi şi a traversat în fugă grădina. Omar Yussef şi-a dat seama că este Yasser Salah abia când a trecut pe lângă el.

Un măslin a fost despicat în două de impactul unei salve trase din casă, iar Yasser Salah a căzut într-un genunchi. Attiah Odwan a ieşit în goană pe uşa din spate, risipind gloanţe prin toată grădina. Omar Yussef s-a culcat la pământ. Yasser a ţintit în grabă şi a tras. A ţinut degetul pe trăgaci doar o clipă, dar a fost de ajuns ca şase gloanţe să îl lovească pe Attiah. Bărbatul cel voinic a căzut la pământ, secerat. Omar Yussef a scos un icnet.

Yasser s-a oprit. S-a uitat în direcţia în care se afla Omar Yussef, încercând să străpungă cu privirile întunericul dintre măslini. Omar Yussef a rămas culcat pe nisip.

Deasupra lui, a auzit un geamăt, iar Sami a apărut în vârful zidului. Yasser a ridicat arma şi a tras. Sami a sărit înapoi, fără să scoată niciun zgomot. Yasser s-a grăbit către garaj, a deschis uşa, apoi a închis-o în urma sa.

— Sami? a strigat Omar Yussef.

— Nu s-a întâmplat nimic, Omar Yussef. Ajung imediat la dumneata.

— Eşti rănit?

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui?

— Am o uşoară zgârietură la umăr. Lasă-mă câteva clipe, da?

Omar Yussef a rămas cu privirile pironite asupra garajului dărăpănat. Din casă se auzeau împuşcături şi ţipete de femei. S-a furişat prin grădina acoperită de nisip, către intrarea garajului. A deschis uşa cât a putut de încet şi a intrat.

Pe un banc de lucru, într-un colţ, se afla un mic felinar de furtună. Când Yasser Salah l-a ridicat, a început să se legene, aruncând în jur raze slabe, dar lumina sa nu l-a dat de gol pe Omar Yussef. Salah a întins cealaltă mână şi l-a tras înspre el pe un bărbat. Acesta avea mâinile legate în faţă, iar gura îi era acoperită cu bandă adezivă neagră. Părul acestuia, ondulat, blond-cenuşiu, era murdar şi nepieptănat.

Omar Yussef s-a opus tentaţiei de a striga către Magnus Wallender. S-a furişat la adăpostul umbrelor, către colţul luminat al încăperii.

Salah a îndepărtat un radiator pe parafină de lângă perete. Sub el se afla un chepeng. *Tunelul clandestin*, şi-a zis Omar Yussef. Salah a ridicat chepengul. Intrarea avea numai un metru pătrat şi era căptuşită cu lemn. A tăiat sfoara cu care erau legate mâinile lui Wallender şi i-a smuls banda de pe faţă. Wallender a ţipat de durere, ducându-şi mâinile la gură. I-a dat sângele prin barba ţepoasă şi picăturile i s-au scurs pe cămaşă. Salah a coborât pe o scară în puţul ce ducea până la tunel, ţinând în mână felinarul de furtună. A scos un pistol de la spatele pantalonilor şi l-a îndreptat spre Wallender.

— Vino după mine.

Wallender a dat din cap, exagerat de docil. Picioarele îi erau deja pe prima treaptă a scării.

Omar Yussef a deschis gura, ca să îl strige pe Wallender. Cuvintele i-au fost însă înghiţite de explozia vâjâitoare a unui alt proiectil lansat de pe umăr. A lovit garajul într-o parte, doborându-l la pământ şi nimicind în acelaşi timp o parte a zidului din spatele lui.

S-a străduit să se ridice în genunchi şi s-a târât până la intrarea în tunel. Garajul şubred a scârţâit, resimţind din plin forţa impactului, iar el şi-a dat seama că o să se prăbuşească. În timp ce cobora în tunel, acoperişul din lemn al garajului s-a prăvălit. A privit în jos. La capătul puţului, trei metri şi jumătate mai jos, partea superioară a trupului lui Magnus era luminată de scânteierea felinarului. Picioarele suedezului tocmai pătrundeau prin tunelul îngust care ducea probabil dincolo de graniţă. Nici urmă de Salah. În timp ce cobora, mâinile sale lăsau pete de sânge pe treptele scării.

A auzit cum deasupra lui s-a prăbuşit un alt zid. Cofrajul de lemn al

puţului a gemut, iar dintre scânduri s-au iscat vălătuci de praf.

Omar Yussef a ajuns la capătul scării. Wallender era întins pe burtă, târându-se în spate prin tunel. Spre deosebire de puţ, tunelul nu era susţinut de un cofraj de lemn şi era chiar şi mai îngust – aproximativ şaptezeci de centimetri pătraţi. Omar Yussef s-a lăsat în patru labe.

— Magnus, a şoptit el.

Suedezul a scrutat penumbra aruncată în spatele său de felinar. Pe chipul său însângerat se citea că îl recunoscuse. Transpiraţia i se scurgea lui Omar Yussef în ochi odată cu praful, pe când se chinuia să privească în spatele lui Wallender, dar trupul acestuia astupa întregul tunel. În jurul lor pământul tremura, iar din peretele de deasupra se scurgea o pulbere de praf.

Trebuia să îi convingă să se întoarcă.

— Yasser, a strigat el de-a lungul culoarului.

— Băga-te-aş în pizda mă-tii, a strigat Yasser. Îl împuşc pe străin.

— Mai bine ieşim toţi de aici, Yasser. O să se prăbuşească totul.

Pulberea s-a transformat într-o scurgere continuă, măruntă, ca ploaia, de-a lungul întregului tunel. Apoi pământul a gemut ca un luptător care încasează un pumn, iar acoperişul tunelului s-a surpat. Omar Yussef s-a azvârlit în faţă, ca să apuce braţul lui Wallender. A tras cu putere, iar suedezul s-a împins înainte. Puţul din jurul lui Omar Yussef s-a umplut cu un praf dens. Prin întuneric, a încercat să îl strige pe Magnus, dar nu putea decât să tuşească. L-a ţinut de mână şi a simţit lupta disperată a acestuia de a-şi elibera picioarele şi mijlocul, apoi a sesizat că rezistenţa pe care o opune se înmoaie. S-a tras într-o parte, cu spatele lipit de scândurile din lemn, ca Magnus să poată ieşi din tunel şi să se ridice în genunchi. L-a îmbrăţişat şi s-au ţinut strâns în braţe câteva clipe. L-a împins apoi pe Magnus în sus, pe scară, iar el s-a târât în spatele lui prin aerul opac. Deasupra lor s-a auzit zgomot de pietre care se ciocnesc unele de altele.

— Nu pot ieşi, Abu Ramiz, a spus Wallender, ajuns în vârful scării. Ieşirea este blocată.

Când se prăbuşise, acoperişul garajului astupase intrarea în tunel. Înecaţi de tuse, Omar Yussef şi Wallender au strigat că se află sub pământ. Au ascultat cu atenţie tăcerea adâncă, apoi au strigat din nou.

În timp ce aşteptau, Omar Yussef simţea liniştea picurându-i în suflet. Îl găsise pe Magnus. Chiar dacă aveau să rămână înţepeniţi în acest tunel pe vecie, fără ca nimeni să ştie ce li s-a întâmplat, îi demonstrase suedezului ce fel de om este. *Aş putea rămâne aici, şi-a zis el, îngropat în Gaza, ca străbunicul lui James Cree.* Deodată s-a încruntat. Un gând i-a trecut prin minte timp de o clipă şi l-a ajutat să facă legătura între scheletul de la morga doctorului Najjar şi Cimitirul Eroilor Britanici. A încercat să readucă cele

două imagini laolaltă, dar a fost distras de strigătele lui Magnus, care încercau să străpungă lemnul şi pietrele în căutare de ajutor.

Magnus respira anevoie. Şi-a pus o mână pe umărul lui Omar Yussef.

— Abu Ramiz, în timpul captivităţii mele m-am simţit foarte singur, a murmurat el. Cu toate că sunt încă prizonier, cel puţin am lângă mine un adevărat prieten.

Apoi, ridicând vocea:

— Spune-mi, Suedia a invadat Norvegia?

L-a plesnit pe Omar Yussef peste umăr şi şi-a dat capul pe spate, râzând. Omar Yussef a înţeles că tovarăşul său era atât de uşurat că a scăpat de Yasser Salah, încât nici măcar perspectiva de a fi îngropat de viu nu îi putea strica buna dispoziţie. A tuşit, dând afară praful adunat în gură şi a zâmbit.

Deasupra lor s-au auzit zgârieturi şi hodorogeli produse de cineva care ridica acoperişul prăbuşit. Gura puţului s-a eliberat, iar Wallender a fost tras afară. Omar Yussef l-a urmat. Sami l-a apucat de subţiori, a făcut o grimasă din pricina rănii uşoare de la umăr, apoi l-a săltat pe piatra spartă care fusese zidul garajului. Omar Yussef a rămas nemişcat şi asudând lângă Magnus. Furtuna de nisip încă îneca oraşul Rafah în mizerie şi umiditate, dar lui Omar Yussef aerul i se părea curat şi energizant, ca aerul de la munte, după tot praful înghiţit în tunel.

Sami s-a aplecat în puţul care ducea spre tunelul clandestin şi a cercetat întunericul.

— Nu mai este nimeni acolo?

Omar Yussef a ridicat capul pentru a rosti numele lui Yasser Salah, dar s-a înecat şi a tuşit până ce diafragma i s-a lipit de plămâni.

Abu Jamal a traversat ruinele către garajul distrus, ţinând în faţă o lanternă. Oamenii lui aruncau în grădină bârne de lemn, bucăţi din tabla de pe acoperiş şi cărămizi de zgură, căutând ceva printre dărâmături. Partizanul şef l-a fixat cu privirile pe suedezul epuizat de efort. Tuşind şi respirând adânc, Wallender era acoperit de pământ din cap până în picioare. Şi-a ferit ochii de raza lanternei lui Abu Jamal.

Omar Yussef s-a ridicat în picioare şi i s-a adresat lui Abu Jamal.

— Acesta este Magnus Wallender, de la ONU, cel care a fost răpit de Yasser Salah. Yasser zace mort, jos, în tunel.

Abu Jamal s-a uitat la Wallender cu o privire ce părea a spune că tocmai îi fusese prezentată cea mai împuţită jigodie din Gaza. A îndreptat raza de lumină către Omar Yussef, a scos pistolul din toc şi l-a aţintit către el.

— Nemernicule, unde mama dracu’ e proiectilul meu?

Capitolul 28

Magnus Wallender s-a ridicat în picioare, gâfâind. În jurul gurii, unde Yasser Salah îi smulsese banda adezivă, pielea îi sângera, năclăită cu pământ ud. Părul său cu fir gros se zbârlise în smocuri înfiorătoare, iar ochii de un albastru deschis îi ieşeau în evidenţă, contrastând puternic cu faţa lui murdară de pământ. A scos pieptul înainte, a clipit până când a scăpat de mizeria din ochi şi a făcut un pas în faţa lui Abu Jamal.

— Oricine ai fi, lasă arma jos.

Abu Jamal l-a măsurat din cap până în picioare. A aruncat o privire în spate, acolo unde oamenii lui căutau printre dărâmături, sperând încă să dea de urma proiectilului.

— Eu ştiu cine eşti, chiar dacă tu nu mă cunoşti, a spus el. Norocul tău că nu vreau să am probleme cu ONU, că altfel te-aş omorî.

Wallender a întins mâna către pistolul lui Abu Jamal. Acesta s-a dat în spate, dar a băgat arma în tocul de piele.

Partizanul s-a scărpinat la ceafă şi a dat cu piciorul, ursuz, într-o cărămidă spartă. A făcut un pas într-o parte, ca să i se poată adresa direct lui Omar Yussef.

— Deci, unde este *Saladin I*?

— Cu siguranţă Yasser a ascuns-o undeva, a spus Omar Yussef, ridicându-se încet şi privindu-şi cu atenţie palmele însângerate. Trebuie să îmi bandajez mâinile.

— Du-te dracului cu mâinile tale! Dacă sângerezi până la moarte, ONU nu mă poate acuza pe mine.

După ce a spus asta, Abu Jamal s-a îndreptat către casă.

Unul dintre oamenii lui a ieşit din casă, îmbrâncindu-l pe tatăl lui Yasser şi Fathi Salah pe trepte. Abu Jamal a grăbit pasul şi a scos pistolul în timp ce traversa grădina nisipoasă. Când a ajuns lângă Zaki Salah, şi-a pus mâna liberă pe umărul bătrânului, l-a silit să îngenuncheze, să dea capul pe spate şi i-a băgat ţeava pistolului în gură.

— Unde este proiectilul? a strigat el.

Zaki a clătinat din cap. Abu Jamal a strigat încă o dată, iar a treia oară a urlat de-a dreptul. A scos pistolul din gura bătrânului, l-a pocnit cu ţeava peste obraz şi apoi peste nas. Sângele a început să se scurgă pe *jalabiya* albă şi lungă a lui Salah.

Abu Jamal l-a apucat pe Salah de barbă şi l-a târât prin nisip, către cadavrul lui Attiah Odwan. L-a trântit pe bătrân la pământ, lângă trupul voinic şi musculos. Salah s-a uitat la chipul mortului şi a murmurat o binecuvântare.

— Închide gura! a strigat Abu Jamal. Javra de fi-tu l-a ucis. Javra de Yasser, care este mort şi îngropat în pământul de sub garaj.

Salah a început să murmure din nou, închizând ochii şi rugându-se pentru sufletul fiului său. Abu Jamal l-a lovit pe bătrân în stomac. I-a făcut un semn celui care îl scosese pe Salah din casă.

— Ridică-l!

Omar Yussef a făcut un pas spre grădina înecată în nisip. Se îndrepta către Abu Jamal. Sami l-a apucat de încheietura mâinii şi a clătinat din cap, dar Omar Yussef nu l-a băgat în seamă.

— Bătrânul nu ştie unde este proiectilul, a strigat el.

Abu Jamal s-a întors şi i-a aruncat o privire furioasă.

— Crezi că un om ca Yasser ar avea încredere în cineva? Chiar dacă îi este tată? a spus Omar Yussef.

Abu Jamal s-a uitat către Salah, apoi s-a întors spre Omar Yussef.

— Dacă el nu ştie, atunci cum o să-l găsim?

— Nu îl veţi găsi niciodată.

— Răspuns greşit.

— Nu era un răspuns, ci o urare.

Omar Yussef şi-a ridicat capul sfidător în direcţia lui Abu Jamal. Şi-a încleştat mâinile însângerate şi le-a simţit cum tremură.

— Dacă bătrânul nu ştie unde este proiectilul, a zis Abu Jamal, cu ochii aţintiţi asupra lui Omar Yussef în timp ce ridica pistolul către capul lui Salah, atunci nu am ce face cu el în viaţă.

A tras cocoşul, iar Zaki Salah s-a prăbuşit pe spate, peste corpul lui Attiah Odwan.

Lui Omar Yussef i s-a tăiat răsuflarea. Genunchii bătrânului se zvârcoleau sinistru. Rana din frunte era o gaură mică şi neagră, dar îi curgea sânge din ceafă, infiltrându-se în nisip. Omar Yussef s-a întins spre Abu Jamal şi i-a apucat mâna deformată. Pielea moale era rece în palma sa. A arătat către cadavrul lui Attiah Odwan, de sub cel al bătrânului.

— Măcar Attiah a murit vitejeşte. Tu nu vei avea niciodată parte de o asemenea onoare.

Abu Jamal a mijit ochii şi s-a uitat peste umărul lui Omar Yussef, către Magnus Wallender. Omar Yussef se întreba dacă nu cumva ia în calcul o nouă răpire, care să îi permită măcar să stoarcă o recompensă de la guvern, drept compensaţie pentru operaţiunea neproductivă din acea noapte. Dar se pare că uciderea lui Zaki Salah îl liniştise.

— Sunt gata să devin martir, la fel ca Attiah, a spus el cu voce calmă.

Omar Yussef a simţit mirosul bomboanelor mentolate în respiraţia lui Abu Jamal.

— Dacă Alah o vrea.

Abu Jamal a pus arma la locul ei. Ochii săi injectaţi priveau în depărtare.

— Asta este o altă urare?

— La pământ! a urlat un partizan aflat printre ruinele garajului.

Abu Jamal şi Omar Yussef s-au trântit în nisip. Au auzit un vuiet sec şi au văzut ceva care se îndrepta în salturi spre ei. O piatră cu diametrul de treizeci de centimetri s-a oprit într-un măslin aflat la depărtare de un metru de ei. Nu părea însă a fi o piatră şi sălta mult prea uşor. Omar Yussef s-a încordat de aşteptare.

Unul dintre partizani a venit agale dinspre garaj.

— Îmi pare rău, şefu'. Aruncam molozul din garaj şi am azvârlit şi piatra aia fără să îmi dau seama ce este. Cred că este o carapace din fibră de sticlă care deghizează bombele plasate la marginea drumului. În momentul în care am aruncat-o, mi-am dat seama că e prea uşoară ca să fie o piatră şi m-am gândit că poate are deja o bombă montată înăuntru. De asta am strigat, a spus el, îngenunchind lângă ea. Nu pare a fi armată.

— Ce ai mai găsit înăuntru? a întrebat Abu Jamal, făcând un gest către dărâmături.

— Câteva zeci de mitraliere kalaşnikov şi o grămadă de grenade. Depozitul de armament al lui Salah. O adevărată captură.

— Aduceţi jeepurile aici şi încărcaţi totul, a ordonat Abu Jamal.

— Acum eşti fericit?

Omar Yussef s-a ridicat în genunchi.

— Acum îmi pot continua lupta de rezistenţă. Până când voi deveni martir.

Abu Jamal a tras un şut în capsula din fibră de sticlă. Omar Yussef s-a aruncat din nou la pământ. Capsula s-a rostogolit departe de ei. Abu Jamal a râs încet, zeflemitor.

Sami a sfâşiat o bucată de material din tricoul său pentru a-şi lega umărul zgâriat de glonţul tras de Yasser Salah. A îngenuncheat lângă Omar Yussef cu un castron cu apă şi i-a curăţat mizeria adunată în rănile din palme.

— Era cât pe-aici să fiţi îngropat de viu aici, Abu Ramiz, a spus el.

— Da, am crezut că acesta îmi va fi mormântul etern.

Omar Yussef şi-a amintit felul în care se uniseră în mintea sa imaginile scheletului din laboratorul medicului legist cu cele ale Cimitirului Eroilor Britanici, pe când se afla în tunel. I se părea că totul se petrecuse acolo, jos, în aceeaşi groapă cu el şi Yasser Salah. Şi-a frecat fruntea.

— Nu v-aş fi lăsat acolo. V-aş fi scos eu de acolo şi v-aş fi trimis corpul înapoi, în Betleem. Nu se poate sta în Gaza, nici măcar oasele nu îţi pot rămâne aici.

Sami şi-a rupt o altă bucată din tricou, cu care a înfăşurat palma lui Omar Yussef.

Nici măcar oasele nu îţi pot rămâne aici. Gândurile lui Omar Yussef s-au îndreptat către Yasser Salah, strivit de tunelul prăbuşit. Deşi Salah era mort, vor muri şi alţii când rezerva sa de armament va fi îndreptată către ei. Bărbaţii din Gaza puteau aduce moartea chiar şi din mormânt. Şi-a amintit de scheletul de pe masa de disecţie a medicului legist. *Tu pe cine ai venit să omori de dincolo de mormânt?*

Capitolul 29

Lumina zorilor împrumuta o nuanţă trandafirie norului de praf în timp ce Sami accelera pentru a ieşi din Rafah, prin nord, pe Şoseaua Saladin, care ducea în oraşul Gaza. Wallender îşi spălase pielea zdrelită din jurul gurii sub un robinet, dar faţa îi era încă acoperită cu sânge şi cu mizerie. Odorizantul auto cu miros de pin, atârnat de oglinda retrovizoare a jeepului Cherokee, lupta cu mirosul de sudoare şi pământ al pasagerilor. Omar Yussef se întreba dacă va reuşi vreodată să îşi cureţe trupul de murdăria care îl împiedica să respire şi îi înfunda gâtul.

Pe bancheta din spate a maşinii, Wallender sporovăia entuziasmat de recăpătarea libertăţii încă de când îi lăsaseră pe oamenii Brigăzilor Saladin la papetărie, cu jeepurile lor încărcate cu armele lui Yasser Salah, purtând corpurile celor patru tovarăşi morţi. *Îl las să se spele şi să se odihnească înainte de a-i spune despre James*, se gândea Omar Yussef. *Sau despre Eyad Masharawi. Poate despre toate celelalte nu am să îi spun niciodată. În acest fel, aş putea uita şi eu tot ce s-a întâmplat.*

A privit spre câmpurile cu varză. Vântul îndoise pâlcurile izolate de smochini. Furtuna de nisip se pregătea pentru un ultim asalt. Poate se va opri, în sfârşit, iar soarele va răsări din nou înainte de plecarea sa din Gaza.

În timp ce treceau pe lângă Deir al-Balah, palmierii cei înalţi se înclinau sub răbufnirile vântului. Câmpurile de varză fluturau ca suprafaţa de smarald a mării, întinse până la gardul viu bine îngrijit al Cimitirului Eroilor Britanici. Rafalele veneau dinspre est odată cu zorile, ca şi cum lumina crescândă a dimineţii era cea care sufla peste Gaza.

Pe când se apropiau de cimitir, privirile lui Omar Yussef s-au aţintit asupra gardului. *În tunel, mi s-a părut că locul acesta cu morminte era acolo, jos, unde mă aflam împreună cu Yasser. Şi scheletul acela vechi era cu noi.* Gândul l-a făcut să se încrunte.

— Sami, să tragi pe dreapta la intersecţia cu drumul acela, a spus el, arătând spre căsuţa îngrijitorului.

Misteriosul schelet de la morgă a fost descoperit la marginea unui câmp de pe aici, şi-a zis el. Şi-a amintit de mormintele profanate pe care le văzuse când a vizitat cimitirul împreună cu Cree. Apoi i-au răsunat în minte cuvintele rostite de Khamis când de-abia ajunsese în Gaza*: În Gaza nu există nicio nedreptate separată, independentă de celelalte. Toate sunt legate unele de altele*.

A coborât din maşină şi a făcut câţiva paşi până în curtea îngrijitorului, cu capul plecat împotriva vântului. Îngrijitorul s-a holbat înfricoşat la hainele lui murdare şi la capul acoperit de un strat gros de mizerie.

— Îţi aminteşti de mine, Suleiman? Am venit aici cu domnul James Cree de la ONU.

Suleiman Jouda a încuviinţat din cap, dar consternarea de pe chipul lui nu s-a şters.

Omar Yussef a tuşit.

— Acesta este prietenul domnului Cree, domnul Wallender. Tot de la ONU.

Jouda a rămas cu gura căscată văzând faţa însângerată a lui Wallender şi hainele lui împuţite.

Omar Yussef s-a strecurat pe lângă îngrijitor.

— Este din Suedia, a spus el, făcându-i semn cu ochiul, ca şi cum asta explica strania lor apariţie la uşa îngrijitorului în zorii zilei.

Jouda a încuviinţat din cap, şovăitor.

— Suleiman, trebuie să inspectăm cimitirul într-o chestiune de securitate foarte importantă pentru ONU.

Omar Yussef a traversat curtea acoperită de pământ, trecând pe lângă o roabă şi câteva unelte de grădină sprijinite de zid. Jouda le-a deschis poarta cimitirului şi a intrat. Omar Yussef a apucat o cazma cu coada lungă şi i-a dat-o lui Sami. A evitat privirea întrebătoare a acestuia şi a mers pe urmele lui Jouda, străbătând gazonul des al cimitirului.

Wallender a rămas uimit de curăţenia cimitirului.

— Parcă nici nu am fi în Gaza. Ce facem aici, Abu Ramiz?

— Aducem un omagiu, a spus Omar Yussef.

Apoi, întorcându-se către Jouda:

— Suleiman, arată-ne mormintele care au fost profanate de curând. Nu erau acestea, aproape de capătul potecii?

Jouda i-a condus către colţul primului grup de lespezi, plasate cu faţa spre obeliscul din centru.

— Sunt cele de aici, *ustaz*, a spus el. Dar îmi puteţi spune, vă rog, care este problema? Îmi cer scuze că vă întreb, unchiule, dar consulatul

britanic trimite azi pe cineva să inspecteze reparaţiile pe care le-am făcut lespezilor deteriorate. Vizita dumneavoastră are vreo legătură cu asta?

— Într-un fel. Totul va fi în regulă. Nu îţi face griji.

— Aceea este cazmaua mea? a întrebat Jouda, neliniştit şi întrucâtva revoltat.

— Ai încredere în mine, Suleiman.

Omar Yussef a trecut de pe poteca acoperită cu pietriş pe iarbă.

Jouda fixase bucăţile sparte de piatră şi refăcuse gazonul răscolit din jurul lor. Lespedea pe care o marcaseră cu graffiti ieşea în evidenţă. Soluţia de curăţire a lui Jouda ştersese sloganul vandalilor, dar îndepărtase în acelaşi timp nouăzeci de ani de praf adunat pe piatră, lăsând o dungă diagonală, calcaroasă, peste vârful lespezii.

Omar Yussef s-a apropiat de mormânt. A citit inscripţia. *Soldat Eynon Price. Corpul medicilor militari, Staţia a 53-a de triaj al răniţilor. 28 de ani. 4/S/1917*. A citit inscripţia din nou. *Eynon Price, Eynon Price. Cum se pronunţă? „Ai” sau „Ei” sau „I”? Eynon Price.* Era sigur că numele îi este cunoscut. Poate vreunul din străinii care lucrau pentru ONU purta un nume asemănător, dar nu îşi putea aminti cine ar putea fi. Apoi şi-a dat seama: auzise cuvintele acelea, rostite de o gură neobişnuită cu engleza. În celula lui Odwan. Când acesta, încă de pe atunci condamnat la moarte, le povestise despre bâiguiala fără noimă a locotenentului Fathi Salah, înainte de a fi împuşcat. *High Noon Price*. Asta i se păruse lui Odwan că a spus Salah.

Odwan crezuse că Fathi Salah negocia preţul proiectilului, dar ofiţerul înspăimântat îi spunea de fapt unde era ascunsă arma. Era aici, iar îngroparea sa fusese deghizată într-o profanare de morminte.

Omar Yussef s-a simţit străbătut de un val de putere şi de entuziasm. Descoperise adevărul, iar acum era pe punctul de a scoate la suprafaţă proiectilul *Saladin I*.

— Sami, apucă-te să sapi aici.

Jouda a protestat. Omar Yussef a pus o mână pe umărul bărbatului şi i-a vorbit pe un ton liniştitor.

— Suleiman, a fost comis un act criminal îngrozitor. Ai auzit de oasele care au fost descoperite în apropiere şi duse la morga spitalului Shifa?

Jouda a făcut semn că da.

— S-a scris şi în ziar, *ustaz*, a spus el.

A rămas cu privirea îndreptată către mormânt, acolo unde Sami îndepărta gazonul pe care el abia îl refăcuse.

— Acelea sunt oasele care ar trebui să se afle în acest mormânt.

— Atunci, ce se află în mormânt acum?

— Tot răul din Gaza.

— În acest caz, lăsaţi-l să putrezească acolo.

Jouda nu s-a întrebat ce fel de rău este acela care locuieşte sub pământ.

— Nu putem face asta. Unde s-ar mai odihni oasele soldatului?

Sami începea să transpire, îngropat în pământul nisipos până la piept şi cu bandajul de la umăr plin de sânge. Omar Yussef a simţit cum se încălzeşte aerul pe măsură ce soarele urcă pe cer.

Se gândea la locotenentul Fathi Salah, un student bun şi mai apoi un ofiţer cuviincios, dar în acelaşi timp un bărbat sărac, cu un frate care îl presa să încheie afacerea cu proiectilul cu Brigăzile Saladin. Nefiind în stare să ducă la bună îndeplinire negoţul murdar al lui Yasser, Fathi şi-a pierdut cumpătul. Când i-a dezvăluit lui Odwan locul unde era ascuns proiectilul, fratele lui l-a împuşcat. Omar Yussef îşi amintea de prelegerea pe care profesorul Adnan Maki i-o ţinuse la cină, despre invadatorii străini, printre care şi aceşti britanici îngropaţi sub picioarele lor. Dar nu străinii vărsau cel mai mult sânge în Gaza, ci oamenii ca Yasser Salah, care îşi ucideau fraţii.

— Abu Ramiz!

Sami a aruncat cazmaua din groapă. A ridicat o cutie din placaj, ţinând-o de un capăt. Avea lungimea unui coşciug, dar era legată cu sârmă, iar lemnul era nou şi curat.

Wallender l-a ajutat pe Sami să ridice cutia pe iarbă. Sami l-a trimis pe Jouda în curtea casei, în căutarea unei perechi de cleşti. I-a adresat lui Omar Yussef un zâmbet admirativ şi nedumerit. Când Jouda a revenit, Sami a tăiat sârma şi a desfăcut capacul bătut în cuie al cutiei cu ajutorul cazmalei.

Proiectilul era cenuşiu la culoare şi surprinzător de îngust – cât trupul unui ţânc. O dungă galbenă îi încercuia vârful ascuţit şi o alta, aripioarele de la bază. Trei bucăţi de material spongios îl ţineau fix şi era bine împachetat în pungi de balast din plastic.

— Suleiman, sună la spital şi vorbeşte cu medicul legist Najjar. Spune-i că ai aflat de unde provin oasele lipsă, a spus Omar Yussef. Spune-i că o să sun eu la morgă de îndată ce voi putea.

Îngrijitorul s-a grăbit spre casă.

Omar Yussef s-a aplecat pentru a închide capacul cutiei.

— Ce este cu toată povestea asta? a întrebat Wallender.

— Acesta este *Saladin I*, a răspuns Omar Yussef şi a fixat bine capacul cu podul palmei.

Sami s-a apropiat de Omar Yussef.

— Cum ai de gând să distrugi proiectilul, Abu Ramiz?

— Să îl distrug? a replicat Omar Yussef, râzând. O să îl vindem.

Capitolul 30

Pe când vântul scădea în intensitate, norul de praf aşternea peste strada Émile Zola un strat nisipos. Omar Yussef a privit către cer, clipind. Un albastru intens se zărea prin praf pentru prima oară în ultimele patru zile. Tricolorul arborat pe clădirea Centrului Cultural Francez, aflată alături de casa lui Maki, atârna de catargul său ca o floare ofilită de căldura dimineţii. Sami trăsese jeepul lângă bordură. A ciocănit uşor cu pumnul în cutia din placaj a proiectilului, aşezată pe bancheta din spate, apoi i-a făcut un semn lui Omar Yussef, cu degetele mari ridicate în sus. Acesta a dat din cap şi a apăsat pe butonul soneriei de la poarta profesorului.

Uşa albastră din metal s-a deschis, iar Omar Yussef a intrat în grădina cu tufişuri bogate şi cu palmieri înalţi. A tras aer adânc în piept, încercând să se calmeze şi a remarcat că, pentru prima oară de zile întregi, putea inspira fără a înghiţi un pumn de praf. Trecând pe lângă căprioara de plastic de lângă fântână, care îşi întindea gâtul din spatele unui tufiş, şi-a lăsat crusta de sânge şi sudoare din palma bandajată să se frece de boticul ei.

Menajera adusă din Sri Lanka îl aştepta lângă uşa din mahon. Nu a acordat nicio atenţie murdăriei care îi acoperea faţa şi părul sau petelor de sânge de pe tricoul lui, în dreptul burţii, acolo unde îşi presase palmele pentru a opri sângerarea. Asta l-a făcut să se întrebe ce alte ciudăţenii văzuse femeiuşca aceasta intrând în casă, astfel încât să privească, zâmbind politicos, o arătare hidoasă cum trebuie să fi fost el în acest moment.

— Profesorul Adnan nu s-a trezit încă, a spus ea. Dar dacă vă grăbiţi, îl anunţ că sunteţi aici.

— Te rog să o faci. Mulţumesc.

Menajera a plecat să îl cheme pe Adnan Maki. Omar Yussef a tras unul dintre scaunele curbate de sub masa din sufragerie, ca să nu murdărească canapeaua şi să o pună pe femeie la muncă. Îl durea spatele, iar capul îi zvâcnea. Probabil că în aceste clipe Magnus se spăla şi se bărbierea în camera sa de la Hotelul Sands; oare el când va avea răgazul să facă acelaşi lucru? Şi-a

frecat ţepii care îi acopereau bărbia şi o ploaie de noroi uscat s-a scuturat pe tăblia lucioasă a mesei. L-a şters cu marginea palmei. Bandajul a lăsat o urmă umedă pe suprafaţa lustruită. A respirat adânc, clătinând din cap.

Menajera s-a întors. Zâmbind, s-a oferit să îi aducă o cafea. Omar Yussef a rugat-o să nu îi pună zahăr, după care ea a plecat la bucătărie. Asculta zgomotele înfundate ale pregătirilor din bucătărie, când l-a observat pe Maki privindu-l de după paravanul chinezesc cu inserţii din email, care masca holul. Maki purta un halat de noapte roşu şi pijama bej, ambele din mătase. Părut cărunt îi era ciufulit. Omar Yussef a aruncat un ochi la ceas.

— Dimineaţă luminată, Abu Nabil, i-a urat el.

— O dimineaţă plină de bucurie, a răspuns Maki.

Vocea îi era stinsă. S-a uitat fix la Omar Yussef, a căscat şi şi-a frecat faţa cu palmele ca să se trezească de-a binelea.

— Îmi pare rău că te deranjez.

Maki a părut că se scutură de somn într-o clipă. Devenise deodată la fel de gălăgios şi de vioi ca întotdeauna.

— Nu mă deranjezi deloc, Abu Ramiz. Te invit să iei micul dejun cu mine. Dacă o companie bună la cină este un lucru rar în Gaza, atunci la micul dejun este o imposibilitate, a spus el cu o privire pofticioasă în ochi.

Omar Yussef s-a întrebat cine îi ţinea companie lui Maki la micul dejun în apartamentul său din Paris, departe de privirile conservatoare din Gaza. Probabil nu erau mai grozave decât felul în care se înfăţişa Omar Yussef în acest moment.

— Îmi cer iertare pentru felul în care arăt.

— Vrei să te cureţi la baie? Ce naiba ţi s-a întâmplat?

Menajera a adus cafeaua. Maki i-a spus să aducă o farfurie cu croasante şi pâine prăjită.

— Nu îmi este foame, Abu Nabil, a spus Omar Yussef.

— Nu, nu, insist să ne delectăm cu un mic dejun pe îndelete, numai noi doi.

Maki s-a aşezat la masă.

— Mă bucur mult de compania dumitale excelentă. Întâlnirile Consiliului Revoluţionar au luat sfârşit. Prietenii mei instruiţi se întorc în Cisiordania. Brusc, o linişte mormântală se aşterne peste Gaza. Ca într-un cavou. Un cavou.

Omar Yussef a detectat un înţeles ascuns în repetarea acestui ultim cuvânt. Poate că totuşi Maki descoperise notiţele de pe spatele foii distribuite de Brigăzile Saladin. Dar acum nu mai conta. Asul se afla în mâna lui Omar Yussef.

— Nu am venit de dragul discuţiei elevate. Vreau să încheiem o

afacere, a spus el.

Maki şi-a înclinat capul într-o parte, desfăcându-şi palmele.

— Propun un schimb, a continuat Omar Yussef.

Menajera a intrat cu o farfurie plină cu produse de patiserie. Maki a împins-o spre Omar Yussef, zâmbind.

— Vrei să cumperi libertatea prietenului dumitale, profesorul Masharawi?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Masharawi este mort, a replicat Omar Yussef.

Zâmbetul de pe chipul lui Maki a pierit. A tras înapoi spre el farfuria şi a muşcat dintr-un croasant cu ciocolată. În timp ce mesteca, ochii săi mici, negri, de mormoloc, s-au îngustat, luând o înfăţişare severă şi vicleană. Şi-a şters câteva firimituri de aluat rămase pe buza de sus.

— Nu o ştiu la fel de bine ca dumneata, dar este drept că ştiu.

— *Saladin I* se află în posesia mea.

— Despre ce vorbeşti?

— Prototipul de proiectil pe care l-ai furat împreună cu Yasser Salah de la Brigăzile Saladin.

— Nu ştiu la ce te referi. Cine este Yasser Salah?

Maki a lăsat capul în jos, ca un dulău gata de atac.

Omar Yussef s-a luptat cu oboseala pentru a rămâne concentrat.

— Yasser Salah a fost ofiţer al Serviciului de Prevenire şi Protecţie din Rafah. A cumpărat de la tine diplomele universitare, ca să poată obţine promovarea.

— Zici că *a fost* ofiţer al Serviciului de Prevenire şi Protecţie?

— Acum este mort. Îngropat de viu în tunelul său clandestin de sub graniţa cu Egiptul. Azi-noapte am fost acasă la el şi l-am găsit acolo pe colegul meu suedez, care fusese răpit, şi care era încă întreg, slavă lui Alah.

— Suedezul se află în siguranţă? Atunci, totul s-a rezolvat după cum ţi-ai dorit, a spus Maki, desfăcându-şi larg braţele şi dând astfel la iveală firele de păr negru de pe piept, pe lângă gulerul pijamalei.

— Nu chiar totul. Vreau să îţi vând proiectilul Saladin.

Maki a clătinat din cap, prefăcându-se extrem de uimit.

— De ce l-aş vrea?

— Pentru că dacă nu îl cumperi, i-l vând colonelului al-Fara.

— Şi?

— El va dori să ştie cum se face că acest proiectil, care a fost adus în Gaza de Brigăzile Saladin, a ajuns în mâinile unui profesor de la o şcoală ONU.

— Şi ce îi vei spune?

— Că aliatul său din Consiliul Revoluţionar, profesorul Maki, voia să pună mâna pe o părticică din comerţul cu armament. Că a aranjat ca un oarecare Yasser Salah din Rafah să obţină diplome de la Universitatea al-Azhar, astfel încât acesta să fie promovat pe o poziţie importantă în cadrul organizaţiei locale a Serviciului de Prevenire şi Protecţie.

Maki a râs şi a bătut din palme.

— Abu Ramiz, se pare că furtuna de nisip ţi-a afectat judecata. Povestea este de-a dreptul fantasmagorică.

Omar Yussef nu l-a luat în seamă.

— Dată fiind poziţia lui în interiorul forţelor de securitate, Salah putea să cumpere şi să vândă arme fără să se teamă de contrabandiştii rivali. Când a auzit că Brigăzile Saladin aduc în Gaza un nou tip de proiectil, Salah şi-a dat seama că are ocazia să şterpelească prototipul şi să îl vândă după aceea înapoi partizanilor.

Maki s-a oprit din râs. Avea fălcile încleştate.

— Salah s-a folosit de fratele său, ofiţer al Serviciului Militar de Informaţii, pentru a încheia afacerea, a spus Omar Yussef, astfel încât Brigăzile Saladin să acuze Serviciul Militar de Informaţii de furt. Fratele său şi-a pierdut sângele rece şi a periclitat vânzarea, aşa că Salah l-a ucis. Cred că se pregătea să vândă proiectilul colonelului al-Fara, când lucrurile au luat o turnură proastă.

— Nu ştiu nimic despre acest proiectil.

— Ba ştii. Yasser Salah avea două diplome universitare false, dar nu avea stofă de istoric. Proiectilul a fost ascuns într-un mormânt din Cimitirul Eroilor Britanici. Asta a fost contribuţia ta, profesore. Tu eşti istoricul, a spus Omar Yussef, privindu-l cu atenţie. Este nevoie să îţi amintesc de prelegerea pe care mi-ai ţinut-o la cină pe tema implicării britanicilor în Primul Război Mondial?

Profesorul a rupt un croasant în bucăţi. A aranjat bucăţelele pe farfuria sa, una lângă alta.

— Prin diplomele pe care le-ai vândut oamenilor din Serviciul de Prevenire şi Protecţie, ca Salah, ţi-ai creat o reţea puternică în toată Gaza. Oamenii aceştia îţi datorau avansările şi puterea. Tu te-ai folosit de ei pentru a vinde armele trecute de Salah pe sub graniţă.

Omar Yussef a ridicat un deget şi l-a privit ameninţător pe Maki.

— Dar dacă colonelul al-Fara ar afla că ai obţinut de pe urma vânzării de diplome mai mult decât nişte bani, te-ar strivi de viu. Nu ar accepta ca oamenii săi să datoreze chiar şi o fărâmă de loialitate altcuiva.

— I-am vândut o diplomă şi lui al-Fara, a spus Maki, zâmbind. Aşa că încetează să te mai porţi ca şi cum m-ai avea la mână.

— Nu uita că proiectilul se află la mine.

Maki a dat dintr-o mână, indiferent.

— Pentru mine, toate proiectilele arată la fel. Salah se ocupa de treburile astea.

— Ai mers prea departe, Abu Nabil. Când profesorul Masharawi a incriminat corupţia din interiorul universităţii, i-ai pus pe oamenii tăi din Serviciul de Prevenire şi Protecţie să îi însceneze o acuzaţie de spionaj. În cele din urmă, l-ai răpit pe suedez, l-ai aruncat în aer pe James Cree şi ai pus să fie ucis Masharawi, pentru că ai văzut că ne apropiem prea tare de adevăr.

— Nu am ordonat eu să fie aruncat în aer tipul de la ONU. Asta a fost prostia lui Salah. În orice caz, credea că dumneata vei fi în maşină, nu străinul.

— Dar voiai şi tu să fiu ucis.

Maki a ridicat capul, arogant, apoi l-a lăsat în jos, ca şi cum puterea de luptă îl părăsise.

— După ce ai plecat, am găsit foaia Brigăzilor Saladin la mine în birou şi am citit datele despre fraţii Salah notate pe spate. Am înţeles atunci de ce te aflai în birou cu secretara mea. Pe foaie era notat un număr de telefon, aşa că l-am pus pe Salah să sune. Când ai răspuns, ţi l-a dat pe suedez la telefon, ca să te sperie. Stratagema nu a funcţionat, aşa că am dat ordin să fii ucis – a dat din umeri – dar prietenul dumitale, scoţianul, era deja mort. În momentul în care a murit el, te asigur că nu voiam să fii ucis. Bomba plasată la marginea drumului a fost prea mult.

Omar Yussef a simţit o durere în umărul lovit de piatra aceea aruncată lângă vehiculul în flăcări al lui Cree. Era doar una din nenumăratele sale vânătăi, dar acum simţea durerea în adâncul muşchiului.

— A fost prea mult pentru *mine*, a spus el. Pentru tine, totul făcea parte din lunga şi sângeroasa istorie a Fâşiei Gaza.

— Nu sunt un monstru, Abu Ramiz. Sunt un politician.

Maki şi-a dus mâinile la inimă şi s-a încruntat.

— Cum crezi că se face politică în Gaza? Cu dezbateri de idei între gentlemeni care îşi spun unul altuia „onorabile domn”? Speram să fi înţeles că eşti implicat în ceva ce depăşeşte o simplă neînţelegere între un profesor cu jumătate de normă şi conducerea universităţii. Tortura aplicată lui Masharawi ar fi trebuit să te lămurească în privinţa seriozităţii problemei.

Maki a clătinat uşor din cap, apoi a continuat:

— Dacă ai fi fost mai deştept, prietenul dumitale de la ONU ar fi încă în viaţă. Nu a fost vina lui că nu a înţeles cum merg treburile în Gaza. Dar dumneata eşti palestinian – ţi-am spus să îi îndepărtezi pe cei doi străini de cazul Masharawi. Totuşi, ai mers înainte cu tâmpenia asta de investigaţie.

Dacă cineva l-a ucis pe scoţian, acela ai fost chiar dumneata.

Lui Omar Yussef îi zvâcnea falca şi îi tremurau mâinile de furie.

— Ai recunoscut că erai gata să mergi chiar mai departe, a spus el, cât a putut de calm. Ai dat ordin să fiu ucis.

— Era un lucru mai puţin grav decât uciderea scoţianului. Crezi că i-ar fi păsat cuiva de la ONU de moartea dumitale? a întrebat Maki, zâmbind şi părând să îşi tragă forţa din indubitabila furie a lui Omar Yussef. Dar chiar şi aşa, uciderea scoţianului nu se va lăsa cu repercusiuni. Chiar dacă ONU ar afla că am avut un amestec în moartea lui – ceea ce nu ar putea dovedi, credemă – diplomaţii lor ar muşamaliza totul.

— A murit unul dintre colegii lor.

— A, da, ei ar putea dori să i se facă dreptate tovarăşului lor mort. Dar i-ar preocupa mai mult negocierile pentru pace. Nu l-ar putea acuza de crimă pe unul din membrii importanţi ai Consiliului Revoluţionar.

Maki a făcut un gest cu mâna în jur, de parcă luxul cu care se înconjura constituia dovada că se află deasupra legii şi a justiţiei.

— ONU va închide ochii în privinţa asta, a continuat el, va afirma că a căzut victimă luptei interne dintre diferitele facţiuni rebele şi va plăti pensie de urmaş familiei sărmanului om, asta dacă avea familie.

Omar Yussef şi-a amintit cu amărăciune graba cu care echipa de negociatori ai ONU s-a întors la Ierusalim, după ce James Cree fusese ucis în explozie.

— Poate că ai dreptate. Vor permite ca incidentul să fie îngropat, a spus el. De ce ar fi doar palestinienii corupţi de şederea în Gaza?

— Ai venit aici să îmi asculţi confesiunea? Crezi că trei mii de ani de crime în Gaza vor lua sfârşit dacă mă dai pe mâna poliţiei? Doar ţi-am explicat lecţia despre istoria Fâşiei Gaza când am cinat împreună, acum câteva seri. Se pare, însă, că nu ai fost atent.

Maki s-a aplecat peste masă şi a fluturat un deget pe sub nasul lui Omar Yussef. Pe încheietură îi rămăsese o urmă de ciocolată topită. Maki a lins-o. A zâmbit, plescăind din buze, apoi a continuat:

— Yasser Salah, Eyad Masharawi şi omul dumitale de la ONU, astea sunt chestiuni mărunte. Aceştia trei au beneficiat cu toţii de pe urma violenţei şi corupţiei de aici – Salah făcea contrabandă cu arme, Masharawi era apărătorul principial al justiţiei, iar omul dumitale de la ONU se alegea cu un salariu neimpozabil şi cu sentimentul călduţ că îi ajuta pe sărmanii indigeni negricioşi.

— Au plătit cu viaţa pentru beneficiile astea.

— Şi-au asumat riscul. Cât au fost în viaţă, au trăit bine de pe urma aceluiaşi sistem care i-a ucis.

Omar Yussef a făcut semn cu mâna bandajată.

— Să uităm că suntem profesori de istorie. Nu îmi doresc să pun capăt istoriei violente a Fâşiei Gaza. Când m-ai invitat la cină, mi-ai spus că îmi poţi oferi stimulente ca să îngrop cazul Masharawi. Înţeleg foarte bine ce voiai să spui prin asta şi sunt gata să te las să îmi cumperi tăcerea.

Maki nu a făcut nicio mişcare. A încercat să schiţeze un zâmbet, apoi a ridicat din sprâncene şi a râs. Şi-a plesnit mâinile de tăblia mesei şi a râs mai tare.

— Abu Ramiz, mi-a plăcut de dumneata din primul moment în care te-am văzut. Eşti un om foarte, foarte rău, prietene, a spus el, întinzând un deget către Omar Yussef. Dragul, scumpul meu prieten. Un om foarte rău.

Maki a chemat-o pe menajera din Sri Lanka ca să îi aducă un whisky. Femeia l-a adus înainte ca el să se oprească din râs, iar el a făcut pauză numai cât să dea paharul peste cap. Apoi a întins paharul către Omar Yussef.

— Nu vrei şi dumneata unul, Abu Ramiz?

Omar Yussef a clătinat din cap că nu.

— Eu vreau douăzeci de mii de dolari, a spus el.

— Atât de mult?

— Este preţul pe care l-ai oferit Brigăzilor Saladin.

— Ce să zic, cred că pot să adun suma asta.

— Bani lichizi. Pe loc.

Maki s-a oprit din râs şi a sughiţat. Apoi a zâmbit.

— De unde ştiu eu că ai proiectilul?

— Deschide uşa garajului. Asistentul meu va trage maşina înăuntru şi îţi va lăsa proiectilul acolo.

Maki l-a condus pe Omar Yussef prin bucătărie, până la intrarea laterală a garajului. A ridicat uşa care dădea spre stradă şi a scos Mercedesul la lumina zilei, pentru a face loc. Omar Yussef i-a făcut un semn lui Sami, care a intrat în garaj cu spatele. Cu ajutorul lui Sami, a scos cutia din placaj a proiectilului din spatele jeepului şi au lăsat-o pe podeaua pătată cu ulei.

Maki a intrat înapoi şi a tras uşa în jos. Sami a întredeschis capacul cutiei.

Maki s-a uitat înăuntru şi a zâmbit. Şi-a trecut mâna de-a lungul proiectilului, răsuflând din greu, ca şi cum ar fi mângâiat o femeie goală.

— *Saladin I*. Închide capacul, Abu Ramiz. Îţi aduc banii.

Întors în sufrageria lui Maki, Omar Yussef s-a plimbat în sus şi în jos pe podeaua lucioasă, de marmură. Profesorul s-a întors cu o servietă neagră din piele. A aşezat-o pe masă şi a deschis-o. Înăuntru erau douăzeci de teancuri de dolari americani. Omar Yussef a frunzărit capătul unui teanc de bancnote.

— Nu este nevoie să îi numeri, Abu Ramiz, a spus Maki, râzând. Consider că este un preţ bun şi o afacere excelentă.

— Ce vei face cu proiectilul?

— Sunt sigur că şi locotenentul al-Fara va considera afacerea excelentă.

— O să i-l dai lui?

— Să i-l dau? Abu Ramiz, noi doi suntem implicaţi de-acum în traficul de arme, aşa că nu are rost să ne mai jenăm. Colonelul al-Fara ştia despre încercarea Brigăzilor Saladin de a aduce un nou prototip. Îşi făcea griji, pentru că asta le-ar fi dat pe mână o armă nouă cu care să îi ameninţe pe israelieni.

— Şi, în acelaşi timp, un instrument cu care să stoarcă bani de la partid şi de la guvern, a adăugat Omar Yussef.

— Dacă nu îşi primeau plata, ar fi bombardat Israelul cu proiectilele *Saladin I* şi apoi israelienii ar fi invadat Gaza, a spus Maki, râzând.

— Ceea ce l-ar fi pus într-o postură jenantă pe colonelul al-Fara.

— Dacă al-Fara ar fi pierdut controlul securităţii în Gaza, nu după mult timp i-ar fi sunat şi lui ceasul.

Maki s-a lovit cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Plănuisem ca Yasser Salah să ducă tratativele, ca să nu mă implic eu personal, a continuat el. Dar va merge la fel de bine dacă mă folosesc de relaţia mea personală cu al-Fara pentru a încheia afacerea. De îndată ce plecaţi, îl voi suna pe colonel şi îi voi spune că un intermediar i-a oferit proiectilul *Saladin I* spre vânzare.

— Cu un mic profit pentru tine.

Maki s-a înclinat, cu un zâmbet.

— Nu o să supere el pentru o mică recompensă, onorariul consultantului, dacă vrei să îi spui aşa. Colonelul va fi mulţumit de realizările acestei săptămâni. Mai întâi, este ucis un om al Serviciului Militar de Informaţii, iar cei din Brigăzile Saladin sunt acuzaţi de crimă. În consecinţă, un membru al Brigăzilor, acest Bassam Odwan, este ucis de Serviciul Militar de Informaţii, iar ca să îşi ia revanşa Brigăzile îl ucid pe generalul Husseini, cel mai mare duşman al colonelului al-Fara. Acum, colonelul poate cumpăra proiectilul din cauza căruia s-au omorât între ei. Un rezultat foarte mulţumitor pentru el, nu crezi?

Omar Yussef a ridicat servieta şi s-a îndreptat către uşă. Era în grădină, cu mâna pe botul căprioarei, când Maki l-a strigat din prag.

— Cum te simţi cu atâţia bani în mână, Abu Ramiz?

Omar Yussef a ridicat din umeri.

— Nu te simţi puţin murdar, poate chiar surescitat? Eşti obişnuit să

câştigi sume mari de bani din tranzacţii ilegale?

— Nu. Dar sunt obişnuit să car manuale.

Omar Yussef a ridicat servieta şi a ciocănit în ea.

— Iar acesta este manualul de istorie a Fâşiei Gaza, a adăugat el.

Capitolul 31

Omar Yussef a înaintat cu greu pe alee, cu pantofii pe jumătate îngropaţi în nisip, sprijinindu-se de graffitiul înfăţişând Domul Stâncii, înconjurat de o ramă din sârmă ghimpată neagră. Chiar dacă sârma ar fi fost adevărată şi nu doar un desen, nu i-ar fi putut răni palma mai rău decât o făcuseră bucăţile de sticlă de pe zidul casei Salah. Poate moartea îl urmărise în drumurile sale prin Gaza, aşa cum îşi închipuise, dar numai pentru a-i aduce aminte că este muritor, îmboldindu-l să acţioneze cu folos. În orice caz, nu îl prinsese din urmă. Şi-a strâns bandajele, a împins poarta şi a trecut fără grabă pe lângă lămâi şi măslini, spre casa familiei Masharawi, cu servieta lui Maki lovindu-l peste genunchi la fiecare pas.

Curtea acoperită cu nisip din faţa intrării era umbrită de o pânză neagră, de cort, sub care membrii familiei îi primeau pe cei veniţi să îl plângă pe mort. La adăpostul copertinei stătea Naji, aşezat pe un scaun de grădină din plastic, având alături o sticlă cu cafea amară şi câteva păhărele din polistiren, pregătit să îi întâmpine pe vizitatori. Băiatul nu l-a observat pe Omar Yussef. Era singur şi îşi răsucea trist urechea care, din pricina unghiului său ciudat, avea să rămână pe veci un stigmat al faptului că era fiul tatălui său, fiul unui om care fusese acuzat de colaboraţionism. Băiatul privea nemişcat încâlceala de umbre de sub măslini. Trilurile molatece ale porumbeilor săi pluteau prin aerul canicular.

În sufrageria de la capătul holului le-a găsit pe Salwa Masharawi şi pe Umm Rateb. Cele două femei se ţineau de mână, Umm Rateb uitându-se ţintă la degetele prietenei sale, cu disperarea unui părinte care îşi îngrijeşte copilul bolnav. Salwa privea fotografia soţului ei, aflată pe raftul bibliotecii. Cu mâna liberă şi-a dus la ochi o batistă mică, din dantelă. Omar Yussef le-ar fi lăsat în pace, dar trebuia să vorbească cu Salwa. A păşit peste pragul uşii.

— Abu Ramiz, o dimineaţă plină de bucurie, l-a salutat Salwa.

Vocea îi era tulbure şi pierdută. Părea că nu observă hainele lui murdare şi mâinile bandajate.

— O dimineaţă luminată, fiica mea, a răspuns Omar Yussef. Alah să îl odihnească pe sărmanul tău soţ.

— Mulţumesc, Abu Ramiz. Fii binevenit, a spus ea.

Umm Rateb s-a ridicat în picioare. Şi-a ridicat palmele ca şi cum ar fi ţinut în ele mâinile bandajate ale lui Omar Yussef şi l-a privit îngrijorată. El a clătinat din cap.

— Trebuie să beţi o cafea, Abu Ramiz, a spus ea. Nu l-aţi văzut pe Naji în cortul de înmormântare?

— Îl jeleşte pe tatăl lui, Umm Rateb. Nu este chelner. Lasă-l în pace.

— Vă fac eu o cafea, *ustaz*. Luaţi loc lângă Salwa.

Umm Rateb s-a dus la bucătărie.

Omar Yussef s-a lăsat pe canapea. Îl dureau coapsele şi, când s-a aşezat, nu şi-a putut înăbuşi un vaiet.

— Îmi pare rău că nu am putut participa la înmormântare azi dimineaţă, a spus el. L-am găsit pe prietenul meu, suedezul care fusese răpit şi am reuşit să îl eliberez. Tocmai l-am adus de la Rafah.

— Slavă lui Alah!

— Vreau să îţi spun că am încercat din răsputeri să previn ceea ce i s-a întâmplat soţului tău.

— Ştiu, Abu Ramiz, a spus Salwa, ştergându-şi o lacrimă de sub ochi cu batista. În Gaza, un om ca Eyad poate fie să spună ceea ce gândeşte şi să plătească teribilul preţ, fie să ignore relele din lume, iar viaţa să i se pară mai rea decât moartea. Eyad şi-a ales drumul de urmat. De aceea l-am iubit.

— Ai dreptate, fiica mea.

Omar Yussef a ridicat servieta şi i-a pus-o Salwei în poală. Femeia l-a privit, iar el i-a făcut semn să o deschidă.

Salwa a desfăcut încuietorile şi a rămas cu gura căscată.

— Abu Ramiz, ce ai făcut?

— Sper să îţi fie de ajutor în momentele grele.

— De unde sunt banii ăştia?

— Este singurul tip de asigurare de viaţă pe care ţi-l va oferi vreodată universitatea. Desigur, prietenul nostru din Suedia te va contacta în legătură cu o pensie plătită de ONU.

Salwa şi-a şters o altă lacrimă din colţul ochilor. A deschis gura ca să pună o altă întrebare, dar Omar Yussef a plescăit cu limba, zgomotos. Ea şi-a întors privirea către fotografia soţului ei.

— Mulţumesc, Abu Ramiz.

A închis servieta şi a strecurat-o în spatele canapelei. Umm Rateb s-a întors cu o ceaşcă de cafea.

— Alah să îţi binecuvânteze mâinile, i-a mulţumit Omar Yussef.

— Să fii sănătos, i-a răspuns Umm Rateb.

Omar Yussef a simţit din nou mirosul de apă de trandafiri al săpunului ei, urmat de sentimentul de vinovăţie pentru această atracţie. *Şi încă într-o casă îndoliată*, şi-a zis el, scuturând din cap. Dar şi-a acordat iertarea fără întârziere. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de corectitudinea sa, oricare ar fi fost impulsurile sale mai puţin lăudabile.

Umm Rateb s-a aşezat pe fotoliul din faţa lui, răsuflând greu. Şi-a dres glasul.

— Abu Ramiz, sper că nu este prea târziu, dar îţi aminteşti de foaia pe care ai uitat-o în biroul profesorului Maki?

— Ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Ştii? Am găsit-o pe podea, în spatele biroului său. Avea o urmă de pantof pe ea. Cred că a călcat pe ea fără să o vadă.

— A găsit-o cu siguranţă, Umm Rateb.

— Îmi pare rău. Am încercat să dau de dumneata la hotel, ca să îţi spun că am recuperat-o, dar erai plecat.

Privirea îngrijorată a dispărut de pe chipul lui Umm Rateb, lăsând locul unui zâmbet cunoscător.

— Doamna care mi-a răspuns la telefon, la recepţie, a izbucnit în râs şi mi-a spus că ai plecat să „investighezi un caz”.

Meisoun. Agentul O. Omar Yussef a simţit cum începe să îi ardă gâtul şi şi-a dres glasul.

— Mă întreb ce a vrut să spună.

Ceaşca de cafea îi zornăia în farfurioară.

Şi-a luat rămas bun de la cele două femei şi a mers prin umbra umedă a pânzei de cort. S-a aşezat pe un scaun de plastic, lângă fiul singuratic şi stângaci al lui Eyad Masharawi.

Băiatul abia dacă i-a aruncat o privire. A întins mâna spre una dintre palmele bandajate ale lui Omar Yussef şi şi-a aşezat degetele uscăţive peste ea. Umerii i-au tresăltat. Suspinele îi ieşeau din piept în ritmul chemărilor pe care şi le adresau porumbeii din colivia de la etaj. Şi-a odihnit fruntea pe pieptul lui Omar Yussef. Profesorul i-a mângâiat părul negru cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână. A rămas nemişcat, cu spatele drept, timp de o oră, până când lacrimile băiatului s-au uscat.

Capitolul 32

Sami a tras jeepul în faţa Hotelului Sands, pentru a-i lua pe Magnus Wallender şi pe Khamis Zeydan. Suedezul era tăcut şi serios. Omar Yussef îl rugase pe Khamis Zeydan să îi povestească împrejurările morţii lui Cree, cât timp el o vizita pe Salwa Masharawi. Cu toate acestea, şeful poliţiei din Betleem fremăta de nerăbdare când i-a întins lui Omar Yussef o cămaşă curată.

— A murit profesorul Adnan Maki, a spus el.

Omar Yussef s-a răsucit pe scaun şi a rămas cu gura căscată.

Khamis Zeydan s-a plesnit cu mâna cea sănătoasă peste proteza înmănuşată.

— Diseară are loc o întâlnire extraordinară a Consiliului Revoluţionar, pentru a discuta situaţia. În definitiv, este al doilea membru al Consiliului asasinat în ultimele două zile.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Omar Yussef, scoţându-şi neîndemânatic cămaşa însângerată şi punându-şi-o pe cea curată.

— O explicaţie oficială nu va fi dată decât după ce se întruneşte Consiliul Revoluţionar, desigur.

— Desigur.

Omar Yussef a ridicat capul, cu un scurt gest cinic.

— Maki i-a spus colonelului al-Fara că poate să îi aranjeze să cumpere noul prototip de proiectil, cel pe care îl numesc *Saladin I*. Al-Fara i-a dat lui Maki banii, iar acesta i-a adus proiectilul. Dar nu era prototipul cel nou. Era unul din proiectilele vechi, de tip *Qassam*. Sunt cu sutele în Gaza, iar al-Fara l-a recunoscut imediat. Are deja un stoc de proiectile de tip vechi.

— Şi nu a reuşit Maki să iasă basma curată din încurcătură?

— Poate ar fi reuşit, dar al-Fara a primit un telefon de la Abu Jamal, din Rafah. I-a povestit colonelului despre Yasser Salah şi furtul noului proiectil – Khamis Zeydan s-a pocnit peste coapsă de entuziasm – şi l-a acuzat pe colonel că el s-ar afla în spatele întregii afaceri, deoarece, la urma urmei, Yasser Salah era ofiţerul său. Se pare că Abu Jamal îl învinuia pe Yasser Salah

– şi, ca urmare, pe al-Fara – de moartea câtorva dintre oamenii săi în schimbul de focuri în timpul căruia tu l-ai salvat pe Magnus.

Când îl lăsase pe Wallender la hotel în grija lui Khamis Zeydan, Omar Yussef îi povestise prietenului său întâmplările acelei nopţi doar până la eliberarea suedezului. Îi spusese lui Wallender să nu sufle nimănui vreo vorbă despre descoperirea făcută în cimitir, iar despre vânzarea proiectilului către Maki nu ştiau decât el şi Sami.

— Aşadar, urma fie să se pornească un război deschis între Abu Jamal şi al-Fara, a spus Omar Yussef, fie să învinuiască pe altcineva.

— Chiar aşa. Colonelul şi-a amintit că Salah fusese recent promovat în funcţie după ce obţinuse diploma în drept. Ştia de la bun început despre negoţul cu diplome al lui Maki – se pare că şi el îşi cumpărase diploma în drept. Aşa a făcut legătura dintre Salah şi Maki. A înţeles că fusese păcălit şi, pe deasupra, îşi găsise şi ţapul ispăşitor.

— L-a ucis pe Maki? a întrebat Omar Yussef.

Khamis Zeydan a dat din cap că da.

— Maki a fost găsit acum mai puţin de o jumătate de oră în grădina sa, întins în fântâna arteziană. A fost împuşcat în stilul Mozambic.

— Cum adică?

— Câte un glonţ în fiecare sân şi unul în frunte. Este o tehnică de asasinare folosită de profesioniştii adevăraţi. Instructorii trimişi de CIA i-au învăţat această tehnică pe agenţii lui al-Fara. Nimeni nu ucide aşa în Gaza. Abu Jamal va înţelege fără nicio urmă de îndoială că Maki a fost ucis din ordinul lui al-Fara, pentru a răscumpăra dauna cauzată de furtul proiectilului.

— Asta va decide Consiliul Revoluţionar?

— Vezi tu, al-Fara l-a ucis pe Maki. S-ar putea să fie implicat şi în moartea generalului Husseini. Dacă ai fi în Consiliul Revoluţionar, ai îndrepta degetul către el? Khamis Zeydan a pufnit. Vom da vina pe una dintre grupările islamiste şi vom fi extrem de politicoşi cu colonelul al-Fara.

Au condus spre sud, pe Şoseaua Saladin, în direcţia oraşului Deir el-Balah. Sami a tras maşina la umbra unui curmal înalt, în dreptul casei îngrijitorului de la Cimitirul Eroilor Britanici. Lângă gardul viu era parcată o ambulanţă, iar doctorul Najjar stătea în picioare în faţa porţii care dădea spre curtea căsuţei, strigând instrucţiuni către sanitari. Medicul legist l-a întâmpinat pe Omar Yussef cu cinci pupături şi l-a condus pe aleile din cimitir.

Omar Yussef s-a uitat pe cer. Furtuna de nisip se potolise de tot în cursul dimineţii. Soarele părea că îi sfredeleşte creştetul, pătrunzându-i direct în creier printre cele câteva şuviţe de păr pe care le mai avea. Era ora douăsprezece, miezul zilei, al cărui preţ îi provocase atâta nedumerire lui Bassam Odwan în timpul detenţiei sale.

Mormântul soldatului Eynon Price era săpat: un dreptunghi îngrijit, pregătit pentru a reprimi rămăşiţele pământeşti ale soldatului. Aflat în faţa celui mai îndepărtat grup de morminte, Suleiman Jouda şi-a aruncat cazmaua pe iarbă şi a ieşit dintr-o a doua groapă. Asudat din pricina efortului, s-a apropiat de Omar Yussef.

— Când am acceptat această slujbă, cimitirul avea optzeci de ani. Nu mă aşteptam să mai sap alte morminte, a spus el, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului.

— Mi se pare că te-ai descurcat excelent, a spus Omar Yussef. S-ar zice că ai săpat morminte toată viaţa.

— Doar sunt din Gaza, *ustaz*. Am săpatul mormintelor înscris în sânge. Oricum, sper că pe acesta l-am săpat unde trebuie.

Omar Yussef a făcut câţiva paşi spre mormântul cel nou. Se afla în linie cu una dintre primele lespezi: *Soldat James Cree. Batalionul al 4-lea de Puşcaşi Edinburgh. 21 de ani. 5/11/17.*

— Da, Suleiman. L-ai săpat exact acolo unde trebuie. Foarte bine.

— Trimisul consulatului britanic va veni în curând să asiste la reînhumarea rămăşiţelor pământeşti ale soldatului Eynon Price, a spus Jouda. A zis că nu este cazul să amânăm serviciul funerar până la sosirea lui, deoarece domnul Cree nu făcea parte dintr-o organizaţie britanică. A spus că îl lasă pe domnul Wallender să se ocupe de tot, ca reprezentant al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Sanitarii au adus cele două sicrie din curtea casei îngrijitorului. Primul era un coşciug simplu, din lemn de pin negeluit. Doctorul Najjar le-a spus să îl lase lângă mormântul lui Eynon Price până la sosirea oficialului britanic. Cel de-al doilea era o ladă lungă, din placaj, pe care au adus-o lângă mormântul lui James Cree.

— Ciudat material pentru un coşciug, a remarcat Khamis Zeydan în şoaptă.

Suleiman Jouda a sărit în groapa lui Cree ca să preia coşciugul de la sanitarii de pe ambulanţă. Apoi a ieşit şi a aşteptat să vorbească Magnus.

Suedezul nu a privit coşciugul. Şi-a îndreptat privirea spre cer, şi-a şters o lacrimă de sub rama ochelarilor şi a citit o scurtă slujbă dintr-o cărticică de rugăciuni. La sfârşit, a închis cartea.

— Evenimentele la care am luat parte săptămâna aceasta împreună cu James m-au învăţat că noi, vesticii, avem o abordare simplistă a ceea ce înseamnă bine şi rău aici, în Orientul Mijlociu. Noi credem că binele trebuie să triumfe asupra răului, dar în acelaşi timp îi sprijinim pe oamenii răi, deoarece aceasta serveşte intereselor noastre politice. James nu a acceptat niciodată această atitudine, pentru că îi păsa prea mult de locurile acestea şi de

oamenii de aici. Aşa mi-l voi aminti mereu, odihnindu-se aici, în mormântul său din Gaza.

Jouda a început să arunce pământ deasupra cutiei din placaj.

Doctorul Najjar i-a strâns mâna lui Wallender.

— Alah să se îndure de cel decedat, a spus el.

— Mulţumesc, doctore, a răspuns Wallender. Mulţumesc că i-aţi îngrijit trupul.

Doctorul şi-a dres glasul.

— Da, da, nu aveţi pentru ce. Dar acum trebuie să semnaţi nişte acte. Sunt cerinţe oficiale, iar dumneata eşti reprezentantul ONU.

— Desigur.

Wallender a luat hârtiile. Deodată s-a încruntat.

— Acestea sunt pentru transferul cadavrului.

— Aveţi dreptate.

— Dar noi tocmai l-am îngropat aici, a spus Wallender, trecând la a doua pagină. Acestea sunt pentru predarea în mâna autorităţilor israeliene. Pentru ieşirea coşciugului pe la punctul de control.

Omar Yussef l-a apucat pe Wallender de braţ.

— Domnule doctor Najjar, mai bine pregăteşte cel de-al doilea coşciug pentru înmormântare, în timp ce Magnus se uită peste documentele acestea.

Doctorul a traversat pajiştea zâmbind.

— Abu Ramiz, ce se întâmplă? a întrebat Wallender.

— Trupul lui James va fi transferat în Israel şi de acolo transportat cu avionul înapoi, în Scoţia. Am aranjat asta cu biroul ONU din Ierusalim. Nu au nevoie decât de semnătura ta pe autorizaţiile de transport.

— Nu înţeleg.

— Cadavrul lui James este încă la morgă.

— Atunci, cine se află în mormânt?

— Nu *cine*, *ce*.

— Nu pricep, Abu Ramiz.

— Tocmai am îngropat obiectul pentru care oamenii au fost dispuşi să ucidă. L-am îngropat acolo unde va zăcea timp de o sută de ani, sau poate pentru totdeauna. Măcar destul de mult timp ca să se uite de el.

Wallender se uita uimit la groapă, până când, în cele din urmă, s-a luminat la faţă.

— Proiectilul cel nou?

Omar Yussef a dat din cap.

— L-am schimbat cu un Qassam vechi, pe care Maki a încercat apoi să i-l vândă colonelului.

— De unde ai făcut rost de cel vechi, ca să poţi face schimbul? a întrebat Wallender.

Omar Yussef şi-a atins uşor nasul, amintindu-şi de cei doi membri ai Brigăzilor Saladin din oraşul Gaza, Walid şi Khaled, care renunţaseră la unul din numeroasele lor proiectile şi se puteau considera acum achitaţi de datoria faţă de ONU pentru atacul împotriva lui James Cree. *Saladin I* nu părăsise cimitirul nicio clipă.

— Să mergem să îl aşezăm în mormânt pe acest sărman soldat, a spus el.

Suleiman Jouda a bătătorit maldărul de pământ de pe mormântul cel nou cu spatele cazmalei şi a înfipt în mijloc o cruce provizorie pe care era scris numele lui James Cree.

Un bărbat înalt, dolofan, cu o sănătate de invidiat, îmbrăcat într-un costum de vară kaki, a intrat pe poarta cimitirului. Le-a făcut un semn amical cu mâna şi s-a îndreptat spre mormântul soldatului Eynon Price. Era oficialul trimis de consulatul britanic din Ierusalim. Şi-a şters sudoarea de pe gât şi de pe faţă cu o batistă.

— Este teribil de cald azi, a spus el. Totuşi, înţeleg că am ratat furtuna de nisip. Slavă Domnului pentru micile bucurii ale vieţii, nu?

A scos câteva foi printate din buzunarul sacoului şi a citit slujba de înmormântare, în vreme ce toţi ceilalţi se apropiau de groapă cu capetele plecate.

Cerul era de un albastru viu. Omar Yussef şi-a amintit povestea Nadiei despre lacrimile lui Atum. Dacă vechea zeitate egipteană a plâns, iar din lacrimile sale s-au întrupat oamenii, atunci acela nu era un zeu în care Omar Yussef să poată crede. Zeul *lui* plânsese cu lacrimi de nisip, stârnind o furtună care îi luase vederea şi îl sufocase până când nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să îi pună singur capăt. În timp ce îngrijitorul arunca pământul peste mormântul soldatului, Omar Yussef a privit cerul albastru şi a zâmbit. Ochii zeului erau, în sfârşit, uscaţi de atâta plâns.